EREN ERDEM

DEVRİM AYETLERİ

Egemenlerin İslam'ı Değil Ezilenlerin İslam'ı

5.BASIM

Eren Erdem

DEVRİM AYETLERİ

Egemenlerin İslam'ı Değil Ezilenlerin İslam'ı

Kırmızı Kedi Yayınevi: 241
İnceleme: 35

Devrim Ayetleri
Egemenlerin İslam'ı Değil Ezilenlerin İslam'ı
Eren Erdem

Yayın Yönetmeni: İlknur Özdemir

Editör: Mert Tanaydın
Son Okuma: Serra Tüzün
Kapak Tasarımı ve Grafik: Yeşim Ercan Aydın

Birinci Basım: Eylül 2013, İstanbul
İkinci Basım: Eylül 2013, İstanbul
Üçüncü Basım: Eylül 2013, İstanbul
Dördüncü Basım: Eylül 2013, İstanbul
Beşinci Basım: Eylül 2013, İstanbul
ISBN: 978-605-4764-55-6
Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252

Baskı: Pasifik Ofset
Cihangir Mah. Güvercin Cad. Baha İş Merkezi A Blok
Haramidere-Avcılar İSTANBUL T: 0212 412 17 77
Pasifik Ofset Sertifika No: 12027

Kırmızı Kedi Yayınevi
kirmizikedi@kirmizikedikitap.com / www.kirmizikedikitap.com
www.facebook.com/kirmizikedikitap
Ömer Avni M. Emektar S. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL
T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Eren Erdem

İstanbul Fatih doğumlu yazar, ilk ve ortaöğrenimini İstanbul'da tamamladıktan sonra üniversite hayatına başladı. Üniversiteyi yarıda bırakmak zorunda kalan yazar, 2000'li yılların henüz başında Türkiye'de tartışılmaya başlanan "Kur'an odaklı İslam" düşüncesinin toplumsal tartışmalara dahil olması adına çok sayıda çalışma yürüttü. Kurduğu "internet forum" siteleri üzerinden, "Kur'an ve Akıl Sempozyumu" gibi önemli bir sürece varacak çalışmaların olgunlaşmasına katkı sundu.

2000'li yılların başında, ciddi tartışmaların yürütüldüğü platformlarda etkin faaliyetler üretti. Akabinde "hanif Müslümanlık, Kur'an'a dönüş" fikrinin önemli fikir işçileri arasında yerini aldı.

Yaklaşık 15 yıllık eğitim ve mücadele sürecinin ardından yaptığı araştırmaları 2008 yılında kitaplaştırdı. İran'ın ve ekseriyetle 3. dünyanın ezilenlerinin önemli bir simgesine dönüşen Dr. Ali Şeriati'nin ilk olarak dile getirdiği "Abdestli Kapitalizm" kavramını kitaplaştırdı. Ve toplam 7 kitap yazdı.

Yazar Eren Erdem, halen bağımsız kitap çalışmalarını sürdürmekle birlikte, pek çok konferansa ve birçok televizyon kanalında programlara katıldı, çok sayıda söyleşi yaptı.

Devrimci İslam düşüncesini teorik zeminde Türkiye toplumuna izah çalışmaları yürüten yazar, 2012 yılında kurulmasına önayak olduğu ve Devrimci İslam'ın büyük şiarı Ebu Zer el-Gıffari'nin son sürgün yerinin de adı olan Rebeze Kültür Evi'nde "Cumartesi Sohbetleri" adı altında, Kur'an'ın zamana sözü, tarihsel perspektif, tarih felsefesi üzerine söyleşiler yapmaktadır.

Yazarın başlıca kitapları; *Gayya Karanlığından Kur'an Aydınlığına, Abdestli Kapitalizm, Nurjuvazi* (Toplatılması istemiyle dava açıldı), *İslam ve Kapitalizm, Selman-ı Pak, Şeytan Evliyaları, Riya Tabirleri.*

Yazarla iletişim kurmak, konferans davetlerinizi iletmek için;
www.erenerdem.net
www.twitter.com/erenerdemnet

Ebu Zer el-Gıffari'nin şahadetine,
mücadelesine ve davasına atfen...

Kim Allah'a şirk koşarsa, Allah O'na cenneti haram kılmıştır.
(Maide Suresi, 72. ayet)

Şunu da söyle: "Allah şunu haram etmiştir diye zırvalayıp duran şahitlerinizi getirin." (En'am Suresi, 150. ayet)

* * *

İnsanlar içinde öyleleri vardır ki, Allah dışında bazılarını Allah'a eş tutarlar da onları Allah'ı sevmiş gibi severler. İman sahipleri ise Allah'a sevgide çok kararlı ve taşkındırlar. Zulme saplananlar, azabı gördüklerinde tüm kuvvetin Allah'ta bulunduğunu, Allah'ın azabının çok şiddetli olduğunu fark edeceklerini anlayabilselerdi! (Bakara Suresi, 165. ayet)

* * *

Şeytan, sizi Allah ile aldatmasın! (Fatır Suresi, 5. ayet)

İÇİNDEKİLER

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: DEVRİMCİ İSLAM

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: AHİRET MESELELERİ

ÖNSÖZ

Ortalık ağaç israfı kitaplarla doluyken yaşadığımız zamanın ruhuna uygun bir şeyler yazmak gerekti. Özellikle de "Gezi Direnişi'nin" yükseldiği günlerde, kâh biber gazının etkisiyle, kâh polis copunun vücudumda yarattığı tahribatla, bir süre kitap çalışmalarımı durdurmak durumunda kaldım.

Aslına bakarsanız, iki yıla yakındır üzerinde çalıştığım Devrimci Peygamber adlı kitabı yayımlayacaktım. Lakin, Gezi Direnişi'nin yarattığı yoğun hareketlilik ve ilk gününden itibaren direnişin içinde bulunuşuma paralel yoğunluk, tashihleri tamamlamamı engelledi.

Devrimci Peygamber öncesinde *Devrim Ayetleri* kitabını yayımlayarak, hem meseleleri toparlayıcı bir kitap oluşturmak hem de Devrimci Peygamber'e zemin hazırlamak mantıklı geldi.

Ve bu kitap hayat buldu.

Devrim Ayetleri parça metinlerden oluşur.

Çok fazla sayıda soruya cevap verir. Birden fazla meseleyi derinlemesine analiz eder.

En önemlisi, "muhafazakârlığı öldürür." O yüzden, kitabı "muhafazakârlara" yakın tutunuz. Muhafazakârların, "İslam'la tanışmasını sağlayarak" yararlı bir işe vesile olacağından şüphem yoktur.

TOMA'nın sıktığı tazyikli suya, biber gazına, cop morluğuna iyi gelir. Kitabı yaraların üstüne koyun ve bekleyin. Anında

iyileşir. Hatta bazı söylentilere göre; kitabı TOMA'lara doğru fırlattığınız takdirde, etrafa değişik bir gaz salımı yapmaktadır. Değişik bir kitaptır...

Tabii şaka bir tarafa; bu kitap, egemenlerin İslam'ına itiraz, ezilenlerin İslam'ına harekettir. Birçok konuyu özetleyerek, bir derleme yaptım. Bu derleme, inanıyorum ki kafanızdaki çok ciddi sorulara yanıt olacaktır.

En azından Devrimci Peygamber'in öncesinde bir giriş olacaktır.

8. kitabımız memlekete hayırlı uğurlu olsun.

Yüreğiniz devrim aşkıyla dolsun...

Eren Erdem
21 Temmuz 2013

GİRİŞ

Özgürlük Teolojisi

Özgürlük kavramı egemenlerin gözünden okunduğunda, ortaya bugünün siyasal konjonktürü çıkıyor. Ezilenlerin sorunu, egemenlerin gözünden hayatı anlama çabasına dahil olmalarıdır. Medya da, bunun için var olmuştur.

Ama aslı itibarıyla özgürlük, insanın sahip olduğu en önemli kavramlardan biridir. Bu kavrama anlam kazandırma adına birkaç cümle sarf edeceğim.

Özgürlüğü anlamak için "birey ve toplum" ilişkisini ele almak gerekiyor. Örneğin, üretim ve emek üzerinden hareket ettiğimizde karşımıza meseleyi idrak edebilmemiz için belirgin bir tablo çıkacaktır.

Tam bu noktada Kur'an'ın Leyl Suresi düşündürücüdür:

(1-4) Bürüyüp örttüğü zaman geceye, parıldadığı zaman gündüze ve erkeği, dişiyi yaratan şeye Andolsun ki, sizin emek ve gayretiniz kesinlikle iç içe geçmiştir.

(5-7) Bu nedenle kim malını verir, bunu yaparak takvalı davranmış olur ve bunu yaparak en güzeli doğrularsa, Biz ona, o en kolay olan için kolaylık sağlayacağız.

(8-11) Kim de cimrilik ederse ve kendisini tüm ihtiyaçların üstünde görürse ve bunu yaparak en güzeli yalanlarsa, Biz ona en zor olan için kolaylık vereceğiz. Aşağı yuvarlanıp helâk olduğunda malı onu kurtaramayacaktır.

Buradaki anlatım, körlerle sağırların idrak sınırlarını aşan bir anlatımdır. Düşününüz;

Her şeyin mutlak yaratıcısı ve faili olarak Allah'ı gösteren Kur'an, nasıl **"BİZ** vereceğiz, **BİZ** yapacağız" diyebiliyor?

Bu, fiilde faili çoğaltma olup nasıl ŞİRK olmuyor?

Madem bir BİZ var, fail de o BİZ, o halde o BİZ'i oluşturan BEN'lerin tümü, fail olup, Tanrısal olmuş olmuyor mu?

Hayır! Olmuyor.

Dikkatle okuduğunuzda göreceksiniz ki, Sure'nin ilk ayeti "diyalektiği" öne çıkartmaktadır. Erkek ve dişi, gece ve gündüz üzerinden "zıtların birliği" belirgin hale getirilir.

Sizin emek değerleriniz iç içe geçmiştir ifadesi, bir adamın doktor olması halinde, onun oturduğu koltuğu yapan adamdan, ders çalışırken içtiği çayı üreten, tuttuğu kalemi, yazdığı kâğıdı üreten herkesin, onun doktor olması akabinde ortaya çıkan değere ortak olduğunu gösteriyor.

Yani, ileri bir toplumsalcılık söz konusu.

Ve arınmanın, "bu ortak üretimden doğan değerin" oluşturduğu metanın, sadece ihtiyaç oranında elde tutulup, artanın verilmesiyle mümkün olacağı söyleniyor. Bu yapıldığında "BİZ" kolaylaştırıcı bir fonksiyon ediniyor.

Bu BİZ kimdir?

Bu BİZ, sanıldığı gibi ÇOĞUL bir BİZ değildir. Tekil bir BİZ'dir.

Çünkü bahsedilen arınma, mal vermeyle denklendiğinde şöyle bir sonuç çıkar. Mal ve servetin ürettiği konjonktür, farklılaşmaya dayanır. Bu arınılması gereken bir durumdur. Hangi durumdan arınıyorsunuz? **Egosal benlikten.** Sizi, diğerinden üstün olduğunuz yanılgısına sürükleyen "Egosal benlikten".

Ortaya **"BENsiz bir BİZ"** çıkıyor. Ve bu BİZ, **toplumsal ilerleyişte her işi kolay kılıyor...**

Muktedirin sopası, mazlumu inletir. Sorun, mazlumun, BEN diyerek muhalefet yapmasıdır. Bu muhalefet tipi, rahmet

değil, zahmet üretir. Kaldı ki, "burjuva kültürüne adapte olmak suretiyle" yapılacak muhalefet, yeni bir muktedir yaratmanın ötesinde işe yaramayacaktır.

Çünkü aslolana uzak bir duruş biçimidir.

Kavramı ele alalım:

İktidar, muktedir, kader. **İktidar, kaderi tayin edendir.** İktidar dalkavukları da kaderlerini tayin ettirenler oluyor. Bu sadece mevcut iktidar için geçerli değildir. Bu kurumun kendisiyle ilgili bir durumdur. Eğer kaderi **BİZ** tayin ediyorsa sorun yoktur. **BEN** tayin ediyorsa, **orada şirk baş göstermiştir.**

Bir örnekle devam edeyim;

Servete boğulan Ümeyye bin Halef'in yanında bulunan bir yetim. **Kudame ibni Maz.**

Hz. Peygamber, Mekke'nin şirk orduları aleyhinde örgütlenirken, nasıl olur da bir yetim için mücadele edebilirdi? O'nun iman ettiği Allah, bir yetim için sure indirmişti. **Fecr Suresi...**

Utbe bin Rabia, Velid bin Muğire, Ümeyye bin Halef gibi "şehrin muhafazakâr zenginleri", küçük dağları ben yarattım dercesine kibir ve enaniyet ile gezinirdi.

Ve O sözü işittiler;

(1-4) Şu şafağa, on geceye, çifte ve teke, geçip gideceği sırada şu geceye Andolsun ki, [Şu şafağı, on geceyi, çifti ve teki, geçip gideceği sırada şu geceyi kanıt gösteririm ki]

(5) işte bunlarda, akıl sahibi için bir yemin var mı?

(6-13) Ad kavmine, sütunların sahibi İrem'e, [ki, beldeler içinde bir benzeri yaratılmamıştı] vadilerde kayaları kesen Semûd kavmine, o kazıkların sahibi Firavun'a Rabbinin ne yaptığını görmedin mi? Onlar ki, o ülkelerde azıtmışlardı. Dolayısıyla da oralarda bozgunculuğu çoğaltmışlardı. Onun için de Rabbin üzerlerine azap kamçısı yağdırdı.

(14) Şüphesiz ki Rabbin gözetlemektedir.

(15) İnsana gelince, Rabbi onu her ne zaman sınayıp da kendisini üstün kılar ve nimetler verirse: "Rabbim beni üstün kıldı" der.

(16) Ama her ne zaman da sınayıp rızkını daraltırsa: "Rabbim beni aşağıladı" der.

(17-20) Hayır... Hayır... Doğrusu siz yetime mal vermiyorsunuz. Yoksulu doyurma üzerine birbirinizi teşvik etmiyorsunuz. Oysa mirası yağmalarcasına öyle bir yiyişle yiyorsunuz ki! Malı öyle bir sevişle seviyorsunuz ki, yığmacasına!

(21-23) Hayır... Hayır... Yer üst üste sarsıntılarla dümdüz edildiği zaman, Rabbinin geldiği ve meleklerin saf saf dizildiği zaman, o gün cehennem de getirilmiştir; o insanın, o gün aklı başına gelecektir, artık aklının başına gelmesinin kendisine ne yararı var ki!

(24) Der ki: "Keşke ben bu hayatım için göndermiş olsaydım."

(25) Artık o gün O'nun ettiği azabı kimse edemez,

(26) ve O'nun vurduğu bağı kimse vuramaz.

(27-30) Ey mutmain olmuş nefs! Dön Rabbine, sen O'ndan O da senden hoşnut olarak! Hemen gir kullarımın içine! Ve gir cennetime!

Surenin son bölümü, Hz. Ebubekir'e yönelik olarak söylenmiştir. Mallarını verdiği için dile gelmiştir. Kudame adlı yetim bu sözleri işitince aşka gelmiş, Peygamber'e sığınmıştı. O yetimlerin kollayıcısıydı.

Tinercilerin, sokak çocuklarının, yoksulların, taş kaynatanların, ezilenlerin önderiydi! Onların diliydi! Eli, koluydu!

O'nun yatağı hasır, elbisesi yama doluydu. İşte, budur gerçek dindar nesil!

Mal yığan, vermeyenler karşısında tavizsiz biçimde, mustazaf (ezilen) direnişin safındaydı. Hatta kendisine teklif edilen büyük serveti de bu yaklaşım dahilinde reddetmişti.

Bir elime Güneş'i bir elime Ay'ı verseniz, davamdan dönmem!

Dönmedi de...

Tüm müşrikler (servet sahipleri) karşısına dikilmişti. Malımıza mı göz diktin ey Muhammed diyorlardı.

Hatta "mal mülk düşmanı kâfir" diyorlardı. (Bkz. *Şeytan Evliyaları*, Ebu Cehil'in duası)

Özgürlük ve eşitlik davasında yılmadı....

Allah Resulü henüz genç bir yiğitti. Dostu ve can yoldaşı Ebubekir ile uzun sohbetler yaparlardı. Ebubekir, varlıklı bir ailenin çocuğuydu. Ama henüz küçük yaşlarda, Allah Elçisi'nin kafasında gelişen fikirlerden etkilenmişti.

O günlerde Mekke kervanları Suriye ve Yemen'e gitmeye devam ediyorlardı. Mekke'de kurulan pazarlarda Mısır, Hindistan, Şam ve Orta Asya'dan gelen tacirler bir araya gelip, birbirlerine hikâyeler anlatırlardı.

Mekke gençleri için vazgeçilmez bir durumdu. İçine sıkıştıkları zulüm beldesinin dışına çıkmalarını sağlayan öykülerdi bunlar.

Mısırlı tacirler, İskenderiye'de yaşayan ve okulunda felsefe öğreterek insanları akıllarıyla düşünmeye çağıran bir kadın filozoftan bahsediyorlardı.

Ebubekir Allah Elçisi'nin gözlerine baktı. **Bir kadın! Akletmek?**

Kadının öğrencileri Mekke'ye gelmişlerdi. İnsanların din, dil, ırk ayrımı yapılmaksızın eşit olduğunu söylüyorlardı. Tabii bu sözlerini, sadece birkaç kişi idrak edebiliyordu.

Onları can kulağıyla dinleyenler arasında Hz. Muhammed, Ebubekir, Abbas ve Hamza bulunurdu. Eşitlik, kardeşlik, barış gibi sözler söylüyorlardı.

Anarşik filozof

O kadın 45 yaşlarında, yalnız yaşayan görgülü bir kadındı. Lakin, servetlerini insanların kalpleri üzerindeki otoritelerine borçlu olan din adamları, bu güzel kadının, otoritelerini yıkmak ve onların Tanrı'yla kulları arasındaki aracılıklarıyla alay etmek suretiyle rızık kapılarını tıkamak istediğini fark etmişlerdi.

Böyle giderse ne malları kalacaktı, ne de itibarları! Çünkü akıllar faaliyete başlayınca, insanların hareketlerini bu din adamları değil, akılları belirleyecekti.

Mekke'de o kadın konuşuluyordu. Hz. Muhammed, henüz peygamberlik görevi almamıştı. Gençti. O kadının sözlerini, çevresindekilere anlatıyordu.

Tezgâh aynıydı. Din adamları önce kadını karaladılar. Namusu hakkında dedikodular yaydılar. Onu gözden düşürmek istediler. Ama bu tutmadı. Uyanık bir kadındı, bu oyuna gelmedi.

Son oyunlarını gerçekleştirdiler; evini basıp kadını katlettiler! Kalabalık bir topluluk bunu yaptığından, kadın kim vurduya gitti!

Kader... Yok yok değil!

Resul-ü Ekrem (Cömert Elçi) çocukluğundan itibaren itirazın içinde yetişmiştir. Birilerinin sandığı gibi zahit, sofu, molla değildir. Çocukluğundan itibaren, itiraz, eşitlik sözlerinin tarafında yer almıştır.

O'nun temel gündemi budur. Derdi, davası budur. İnsanların horlanışıdır. Ezilişleridir.

O günlerde Kâbe inşaatı yapılıyordu. Yıllık bakım ve onarım zamanıydı. Kazı işlerinde Kâbe'den ilginç bir taş çıkartılmıştı. Üzerinde anlaşılamayan bir dilde bazı yazılar yazıyordu.

Birçok dil bilen bir bilgeye götürüp okuttular. Yazı aynen şu şekildeydi;

"İyilik eken, iyilik biçer. Kötülük eken, pişmanlık biçer. Hem kötülük edeceksiniz, hem de güzellikle ödüllendirileceksiniz! Tabii ki hayır, tıpkı dikenden üzüm çıkmayacağı gibi."

Mekke'nin akılsız eşrafı, bu taşın üzerinde yazan sözü akletmek yerine, o taşı da put haline getirip tapınmaya başladılar. Halbuki açık şekilde uyarıldıkları bir metindi bu. Gerçeğin ta kendisiydi. Ama aklı işportadan satılığa çıkartılmışların işine gelmeyen bir durumdu.

Bu tabletin üzerinde yazılanlar anlaşılmamalıydı. Var güçleriyle, kerametinden bahsedilen bu tabletin üzerinde yazılanları unutturmak ya da hiç gündeme getirmemek için, o taşın hikmetlerinden, hastalıklara şifa verdiğinden bahsetmeye başladılar. Artık anlam, kerametle gölgelenmişti. Tam istedikleri olmuştu.

Ama şehirde bazı sesler yükseliyordu.

Allah, ekmek ve eşitlik sözleri yayılıyordu...

Ve bu oyun bozulmaya yüz tutmuştu. Elbette öyle oldu..

Biz konumuza dönelim. Tam da eşitlik demişken bu kavramı biraz deşmemizin vakti de geldi.

İslam'da eşitlik yoktur, "adalet" vardır gibi cümlelere çok aşinayım. Adalet kelimesinin karşılığı da tahribatla dönüştürülmüş. Neymiş bu?

"Fırsat eşitliği?"

Evet. Bu kavrama dikkat edin. Fırsat eşitliği, bizim daim fırsatçılarımızın diline pelesenk olmuş. **Fırsatçılığın teolojisi, kendisini "fırsat eşitliği" kavramıyla ifade ediyor.** Kapitalizmin insanlık âlemine armağan ettiği garip bir kavram.

Halbuki Kur'an bu duruma tepkili. Ve "açık, net biçimde haykırıyor;"

Neden fazlalıklılar eşitlenmezler? (Nahl, 71)

Fe hum fi-hi sevaun! (Halbuki onlar o konuda eşittirler.) Nahl Suresi'nin bu ayeti çok önemlidir. Bir şaşkınlık ibaresidir bu. **"Halbuki o konuda eşittirler."**

Hangi konuda?

Rızık paylaşımı konusunda...

Peki neden eşitlenmezler? Allah'ın nimetini inkâr mı ederler bunlar? (Nahl, 71)

Ayet eşitliğin Allah'ın nimetine şükür olduğunu söyler. Ve ilerleyen ayetlerde ilginç bir fotoğrafı vicdan terazimize koyar;

ALLAH güven içinde başarılı bir topluluğu örnek olarak verir: O topluluğun rızkı kendilerine her taraftan bol miktarda ulaşırdı. Ancak daha sonra, ALLAH'ın nimetlerine karşı nankör davranınca ALLAH onlara açlık ve korku belasını tattırdı. (Nahl, 112)

Şimdi dikkat!

Neden açlık ve korku "belası" tadılmış? Allah'ın nimetlerine nankörlük edildiğinden...

71. ayette Allah'ın nimetlerini inkâr ve nankörlük nasıl tanımlanıyordu? "**Eşitlenmemek**."

İşte Kur'an'ın çözümlemesi. Çok net, açık, müspet!

Peki nereden çıktı bu "kenzciler/servet biriktiriciler?"

Nerden çıktı bu "fırsat eşitliği palavrası?"

Efendim "yan gelip yatan adama mı vereceğiz?" Adam üretmiyor. Ne diye eşitlenelim?

Güzel bir sorudur. Cevabı içinde gizlidir. Kişinin "emeğine yabancılaşması" üretimden uzaklaştırıyor. Yani, yan gelip yatma fiilinin temel nedeni, üretim araçlarının mülkiyetinin belirli ellerde toplanmasıdır.

"Adalet eşit bölüşmektir."

Ama eğer bu bir hastalık boyutuna ulaşmışsa, bu durumda "yan gelip yatanla banka açan" aynı kategoriye girer.

Çünkü ikisi de üretim yapmaksızın kazanmaktadır. İkisinin de kazancı "riba"dır. Ve Kur'an'ın "hırsızın elini kesin" ayeti, nesnel olmayıp, sembolik bir anlam içerse de bu ikisini muhatap alır.

Kamusal üretime katılmayanlar, yani yan gelip yatanlarla, kamusal üretimi bireysel cukkalarda biriktirenler...

Peki ya adalet ne demektir? Fırsat eşitliği mi?

Değil. Büyük dilbilimci Ragıp el İsfehani'nin *Müfredat* adlı eserinde yer alan "adl" maddesinin karşısında aynen şöyle yazıyor;

Adalet, eşit bölüştürmek manasına gelir.

Fırsatta değil, mülkte eşitlik.

O halde yeniden okuyalım; "Adalet, mülkün temelidir." Yani "mülkün temeli eşitliktir."

Şu cümlenin vardığı derinliğe bakın. Şu cümlenin bu formu önünde ceket iliklememek mümkün mü?

Nahl Suresi 71. ayeti kelime kelime analiz ederek meal edelim:

"Allah rızık bakımından kiminizi kiminize FAZLALIKLI (faddale) kılmıştır. Peki neden FAZLALIKLILAR verip eşitlenmiyorlar? Allah'ın nimetini inkâr mı ediyor bunlar?"

Hani denir ya, zenginin imtihanı zenginlikle, yoksulunki yoksullukla. Evet doğru, ama nasıl?

İşte imtihan bu ayette izah edilir. Zenginin imtihanı "eşitlenmek", yoksulun imtihanı "bunu talep etmekle" mümkündür. **Yeryüzünde cennetin kurulacağı günler bu taleplerle mümkün olacaktır.**

BİRİNCİ BÖLÜM

EN TEHLİKELİ DİN:
ŞİRK

İSLAM ÖNCESİ MEKKE

De ki: "(Resulüm!) de ki: Eğer biliyorsanız (söyleyin bakalım), Yeryüzü ve onda bulunanlar kime aittir?" "Allah'a aittir" diyecekler. De ki: "O halde hiç düşünmez misiniz?" Sor onlara, de ki: "Kimdir o yedi kat göklerin Rabbi ve o büyük arşın sahibi?" "Allah'ındır" diyecekler. De ki: "O halde korkmaz mısınız?" "Her şeyin mülkiyeti ve yönetimi, kudreti elinde olan, kendisi her şeyi koruyup kollayan, fakat kendisi korunmayan kimdir? diye sor." "Allah'ındır" diyecekler. De ki: "O halde nasıl büyüleniyorsunuz?"

Hz. Peygamber'in öncesine dair Mekke düşlemelerinde ekseriyetle aynı görüntü gözlerde canlanır. Vahşi insanlar, zararlı, ruh hastası kişilikler, kan gölüne dönmüş sokaklar, vb.

Hatta bu döneme "Cahiliye" denmesinden yola çıkarak, "insanların cahil" olduğu gibi bir veri üstünde de durulabilir.

Fakat bu durum esasen bilinenin tam tersidir. Cahiliye; "toplumun içini doldurduğu anlamıyla cahil insanların yaşadığı dönem" manasına gelmez. Cahiliye, bir devrenin adıdır. Philip K. Hitti'ye göre Cahiliye; "Arap yarımadasında, ilahi bir kitabın ya da bir peygamberin bulunmadığı döneme verilen addır." (Bkz. Hitti, Philip K., *Siyasal ve Kültürel İslam Tarihi*, 1995, I, 132-133) Çünkü dönemin kültürünü, bugün anladığımız zeminde bir "cehalet" ile tanımlamak pek mümkün değildir. Dönemin Mekke'si, birçok ilmi çalışmanın, tabiri caiz

ise, teknolojinin en ileri aşamasını yaşantılayan bir ticaret merkezidir. Bugüne getirdiğimizde rahatlıkla New York'a eşdeğer görebileceğimiz bir merkez olan Mekke, aynı zamanda "Allah inancının" merkezi olarak görülmekteydi..

Putperestliğin merkezi olan Mekke ile Allah inancının ne ilgisi var dediğinizi işitir gibiyim.

Evet. Sanılanın ve anlatılagelenin aksine "**Mekke**" tevhid inancının merkeziydi. Bu hususta en net delil, Peygamberimizin babasının ismidir. Bilindiği üzere Peygamberimizin babasının ismi "Abdullah"tır. Abdullah, **Allah'ın kulu** manasına gelir. Bu isim, müşrik Mekke'nin çocuklarına sıklıkla taktığı bir isimdir. Eğer bir Allah inancı yoksa, bu isim nasıl olur da çocuklara verilir?

Cahiliye lafzı, etimolojisi bakımından Arapça c-h-l kök harflerinden oluşan mastar olup mastarın ifade ettiği sözlük anlamların her birini yaşama durumu demektir. Adı geçen iki mastarın ise birlikte kullanıldıkları cer harfi ve içinde yer aldıkları cümlenin bağlamına göre sözlük bakımından birden fazla anlam ifade ettiği görülmektedir. Ragıb el-Isfehânî (503/1109) c-h-l'i üçe ayırmıştır.

Birincisi; bir kimsenin herhangi bir şey hakkında bilgiden yoksun olmasıdır ki, cehlin asıl manası budur. Bazı kelamcılar bunu nizamın haricinde cereyan eden fiiller için gerekli bir mana olarak kullanmışlardır. İkincisi, bir şeyin aksini kabul etmektir. Üçüncüsüyse ister doğru, ister fasid bir itikada inanılmış olsun, bir şeyin aksini yapmaktır. (Bkz. Isfehânî, Ragıb, *El-Müfredat*, chl mad. Çıra Yayınları)

Zamanın Mekke'sindeki en yaygın inanç, "Allah'ın en yüce yaratıcı olduğu fikrine dayanan bir inanç" idi. (Bkz. Hac, 23) Hatta zamanın Arapları "Allahumme ve Ya Allah" diyerek ibadet ederlerdi.

Aynı şekilde "putperestlik," bir putun yaratıcı ya da Tanrısal kudret olduğu inancı olmaktan ziyade, bir tabiyet ve Allah'a yaklaştıran mübarek bir sembol olarak tanımlanırdı. Bu manada, Mekke'nin etrafına dizilen putlara tapılmaz, Allah'a yakarışlarda, bu putların temsil ettiği "erenler, evliyalar ve benzeri semboller" vesile kılınırdı. Yani, yine bugünün dünyasında bu vaziyete karşılık düşen çok sayıda benzerlik görmek mümkündür. Türbe ziyaretlerinden tutun da, Allah'a aracı kılınan tüm semboller, tam manasıyla İslam öncesi Mekke toplumunun "putperestlik" inancının bir tür devamı niteliğindedir.

Tabii bu inanış Mekke'de yaşantılanırken, duruma itiraz edenler de mevcuttu. Kendisini Hz. İbrahim'e dayandıran, lakin İbrahimî dini tahrif ederek yozlaştıran Mekke şirkine karşı, İbrahimî dini gerçek manada yaşamaya çağıran ve kendisine "hanif" diyen bir topluluk, şirk beldesinde yaşıyor ve mücadele veriyordu.

Varaka b. Nevfel, Ubeydullah b. Cahş, Osman b. Huveyris, Kus b. Sâide gibi isimlerden oluşan "hanifler," Kur'an'da da zikredilen "hanif" kavramıyla kendilerini tanımlıyor, İbrahim'in dininin tahrif edildiğini, yaşananın gerçekdışı olduğunu iddia ediyorlardı.

Tam bu noktada hanif kelimesi; "dönmek manasına gelen bir kavramdır." Şirkin tamamından dönmek anlamında kullanılan bu kavram, Kur'an'da da, Hz. İbrahim ile birlikte anılır. (Bkz. Rum, 23)

Cahiliye Dönemi'nde en yaygın olan ibadet ise hac idi. Müşrikler, haccı her yıl bahar mevsimine denk düşürmek için iki veya üç yılda bir tekrarlanan nesî' ile ayların yerini değiştirdiklerinden hac, asıl zamanı olan Zilhicce ayı yerine başka aylarda yapılır, ancak hac yirmi dört yılda bir gerçek Zilhicce'ye

rastlardı. Hacı adayları, hac mevsiminin başlatıldığı ayın ilk günü ihramlı olarak yirmi gece Ukâz Panayırı'nda kalırlar ve orada alışveriş yaptıktan sonra on gece Mecenne Panayırı'nda, sekiz gece Zülmecâz Panayırı'nda kalırlar ve terviye günü Zülmecaz'dan ayrılarak arefe günü Arafat'a çıkarlardı. Kureyş ve ona mensup olanlar Müzdelife'de vakfe yapıp kendilerine "hums" derlerdi. Ebrehe'nin ordusunun Allah tarafından hezimete uğratılması üzerine Araplar Kâbe'ye ve hac ibadetine daha önce görülmemiş derecede değer vermeye başladılar. Bu olay Kâbe'de "ehlullah" kabul edilen Kureyş'e de çok büyük bir itibar kazandırdı. Başta Kureyş olmak üzere Kinâne, Huzâa ve Benî Âmir gibi kabileler Hz. İsmail'in soyundan geldikleri, Mekke'de oturdukları ve Kâbe'nin hizmetinde bulundukları için kendilerini diğer Arap kabilelerinden daha üstün bir mevkide görmeye başladılar ve bazı imtiyazlı âdetler edinip çeşitli kurallar koydular.

Dini inanç ve yaşayışları konusunda katı ve tavizsiz, savaşta güçlü ve cesur olmaları sebebiyle kendilerine "hums" adı verilmiştir. Buna göre humsa mensup olanlar, yalnız humsa mensup olanlarla evlenirler; hilleye mensup olanlar (harem bölgesi dışında oturan kimseler), tacirler Mekke'ye yiyecek ve içecek sokamaz ve ihtiyaçlarını oradan karşılarlar; hac sırasında Kâbe'yi ziyaret edecekleri zaman üzerlerindeki elbiseleri çıkarıp Mekkelilerden alacakları elbiseleri giyerler ve ayrılırken bunları mübarek yerde kalmasını düşünerek orada bırakırlardı. Leka adı verilen bu elbise kimse tarafından alınmaz ve orada çürümeye terk edilirdi. Bir kimse tavaf ettiği çok sevdiği elbisesini atıp ona yaklaşamazken şöyle demiştir:

"Hüzün olarak onun üzerine dönmem kâfidir.

Sanki o elbiseler tavaf edenlerin önünde haram kılınmış bir leka gibidir."

Elbise bulamayanlarsa kadınlar da dahil tavafı çıplak yaparlar, bundan çekinenlerse gece tavafını tercih ederlerdi. Humslar, hacda ihrama girdikten sonra süt içmez ve ondan yapılmış herhangi bir şey yemez, avlanmaz, saç ve tırnak kesmez, koku sürünmez ve kadınlara yaklaşmazlar, ayaklarına sandal, üzerlerine de yeni bir elbise giyerlerdi; bu elbisenin kıl veya yünden olmaması gerekirdi. Ayrıca deve tüyünden yapılmış çadırlarda oturmaz, evlerine kapılarından girip çıkmaz, yasak saydıkları bazı bitkileri de yemezlerdi.

Hums mensupları diğer Arapların kendileriyle bir olamayacağını iddia ettiklerinden başka kabileler Arafat'a ve Mina Vadisi'ne gittikleri halde onlar gitmezler, güneş ufka yaklaşıncaya kadar Nemîre'de kalıp sonra Müzdelife'ye akın ederlerdi; çünkü Arafat ve Mina harem sınırları dışındaydı. Humsa mensup olanlar, "Biz, Allah Teâla'nın kavmiyiz yani Beytullah'ın komşularıyız, biz O'nun hareminden dışarı çıkmayız" derlerdi.

Müşrikler, güneş doğmadan Müzdelife'den Mina'ya gitmez ve "Ey Ebû Kubeys Dağı! Güneş ziyâsıyla yıldıra da biz, Minâ'ya gidelim" diyerek güneş doğuncaya kadar Müzdelife'den ayrılmazlardı. O gece Müzdelife'de geçirilir, ertesi gün fecirden önce vakfeye başlanıp güneş yükselinceye kadar vakfeye devam edilir, arkasından da Mina'ya doğru gidilirdi. Mina'da üç gün boyunca şeytan taşlanır, ayrıca kurban kesme menâsiki tamamlandıktan sonra çeşitli toplantılar düzenlenir, şiirler okunur ve kabileler atlarıyla övünürdü. Mina'dan Mekke'ye geldiklerinde şehir halkının evlerinde kalır ve buna karşılık onlara bazı hediyeler verirlerdi. Kâbe'yi tavaf ettikten sonra Safâ ile Merve arasında sa'y yapılır, akabinde İsâf putunun yanında kurbanlar kesilir, kanından Kâbe'nin duvarlarına sürülürdü. Fakat kurban kesenler bu etlerden yemezdi. Daha sonra her kabile hangi tanrı için ihrama girmiş ve

telbiye getirmişse onun putunu ziyaret eder, yanında tıraş olur ve ihramdan çıkardı. Cahiliye Arapları Kâbe dışında Lât, Menât, Uzzâ ve Zülhalesa gibi tanrıların tapınaklarını, ileri gelenlerin kabirlerini ve dikilitaşları da tavaf eder ve buna "devâr" derlerdi. Her iki grup da haram aylara hürmet gösterirdi. Hums ile hille arasında yer alan "tıls" adlı bir grup daha vardı. Bunlar Kâbe'yi çıplak tavaf etmezler, evlerine kapılarında girer ve hille mensuplarıyla birlikte vakfe yaparlardı. Yemen, Hadramut, Ak, Acîb ve İyâz Arapları bu gruba dahildi. Umre ise nesî' yoluyla hurma mevsimine rast getirilen Recep ayında yapılır, Kâbe'nin ziyaret edilmesi ve Safâ ile Merve arasında say ile tamamlanırdı. Cahiliye devrinde müşrikler hac aylarında umre yapmayı yeryüzünde işlenen günahların en büyüğü zannederlerdi. Bunlar Muharrem ayındaki hürmeti de Safer ayına naklederek: "Devenin arkasındaki yara iyi olur, huccâcın ayak izleri gider, Safer ayı da çıkarsa artık umre etmek umreciye helâl olur" derlerdi. (Bkz. Buhârî, *Tefsîr*, 25, 31; *Hac*, 34, 92, 101, *Menâkıbu'l-ensâr*, 25, *Ebvâbu'l-umre*, 18; Müslim, *Hac*, 121, 152, 198; Tirmizî, *Hac*, 53; Ebû Dâvûd, *Menâsik*, 57, 64, 79; İbn Mâce, *Menâsik*, 58, 61; Nesâi, *Hac*, 213, *Menâsikü'l-Hac*, 213; Zeynüddîn Ahmed b. Ahmed b. Abdi'l Latîfi ez-Zebîdî, *Sahîhi Buhârî Muhtasarı Tecrîd-i Sarîh Tercemesi ve Şerhi*, çev. Ahmed Naim-Kâmil Miras, Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, Ankara, ts., VI, 93, 145-146; İbn Hişam, I, 149-150; Mustafa Çağrıcı, *Arap, İslamdan Önce Araplarda Din*, DİA, III, İstanbul 1991, 320; Abdülkerim Özaydın, *İslamda Hac*, DİA, XIV, İstanbul 1996, 387; Recep Uslu, *Hums*, DİA, XVIII, İstanbul 1998, 364)

Cahiliye Dönemi'nde insanlar, birbirleriyle sürekli savaş halinde oldukları için savaşmanın yasak olduğu haram ayları haram olmayan bir ayla değiştirirler ve savaşa devam ederlerdi. Bu uygulama Kur'an-ı Kerim'de şöyle işaret edilmektedir:

"O nesî' denilen haram ayları ertelemek sadece kâfirlikte ileri gitmektir. Çünkü onunla kâfirler şaşırtılır. Allah'ın haram kıldığının sayısını bozmak ve O'nun haram kıldığını helal kılmak için haram ayını bir yıl helal sayarlar, bir yıl da haram sayarlar. Bu şekilde onların kötü işleri kendilerine güzel gösterilmiştir. ..." (et-Tevbe, 9/37) Müşriklerin haram aylarını (Zilkade, Zilhicce, Muharrem ve Recep) hangi aylarla değiştirip helali haram yaptıkları konusunda farklı görüşler mevcuttur.

a) Müşriklerin elebaşlarından biri, bir yıl Muharrem ayını, diğer yıl Safer ayını haram ederdi ve diğer insanlar buna uyarlardı. Bu uygulamayla hem haram ayı ertelerler, hem de yeni bir haram ay meydana getirirlerdi.

b) Hac yaptıkları zaman Muharrem ayına Zilhicce, Recep'e Şaban, Şaban'a Ramazan diyerek ayların yerlerini değiştirirlerdi.

c) Bazen de Muharrem ayına Safer deyip o ayı helal ederler ve böylece haram ayların sayısı üçe inerdi. Ertesi yıl da Safer ayına Muharrem derler, bununla da haram ayların sayısını beşe çıkarırlardı.

Haram aylarda hiçbir surette kavga edilmez, adam öldürülmez hatta düşmana dahi el kaldırılmazdı. Bu uygulamayı başlatanın Cünâde b. Avf b. Ümeyye olduğu, onun, halkın karşısına çıkarak kendisine karşı gelinemeyeceğini söyledikten sonra haram olan ayı helal, helal olan ayı da haram yaptığı rivayet edilir. (Taberi, XI, 449-457)

Ayların yerlerinin değiştirilmesi iki sebebe bağlanmıştır. Birincisi Cahiliye Arapları zamanlarının büyük bir çoğunluğunu kan davaları, yağma, çapulculuk ve talanla geçirdiklerinden haram ayların kurallarına uymakta zorlanmaları; ikincisiyse kameri takvimde ayların her yıl on bir gün önce gelmesi sebebiyle hac mevsimi olan Zilhicce'nin kötü hava şartlarına rastlaması ve insanların da bundan hoşnut olmamalarıdır.

Bu aylarda savaş yapılmaması, sevap ve günahların kat kat olacağının düşünülmesi onların bu aylara önem vermelerine neden olmuştur. (Hüseyin Algül, "Haram Aylar", DİA, XVI, İstanbul 1997, 105)

Cahiliyede insanlar, mukaddes saydıkları Ebû Kubeys Dağı'na giderek itikâf ederlerdi, hatta o dönemde Hz. Ömer'in de Kâbe'de itikâf yapmayı adadığı bildirilir. (Buhârî, *Ebvâbu'l-i'tikâf fi aşri'l-evâhir*, 5, 15, 16, *el-Eymân ve'n-nüzûr*, 29, Meğâzî, 20, 55, Humus, 19; Ebû Dâvûd, Sıyâm, 80; *el-Eymân ve'n-Nüzûr*, 25; Nesâi, *el-Eymân ve'n-Nüzûr*, 36; *Tecrîd-i Sarîh*, VI, 327;)

Ayrıca onlar, aşure orucu da tutarlardı. (Buhârî, *Tefsîr*, 20; Müslim, *Sıyâm*, 113, 114, 116, 117, 118, 119, 121; Tirmizî, *Oruç*, 48; Ebû Dâvûd, *Sıyâm*, 64; İbn Mâce, *Sıyâm*, 42; *Tecrîd-i Sarîh*, VI, 307)

Bu dönem insanlarının birtakım hurafelere inandıkları da bildirilmektedir. Bu hurafeler; hastalığın geçmesi için teşe'üm, öğey ve baykuş ötmeleri, Safer ayının hayır ve şerle alametinin olmaması gibi şeylerdir. (Buhari, *Tıbb*, 19; *Tecrîd-i Sarîh*, XII, 84)

Cahiliye Dönemi insanı Zülkarneyn'i merak eder ve Hz. Peygamber'e sorular sorar (Taberi, XV, 368) "Bir de sana Zülkarneyn'den soruyorlar. ..." (el-Kehf 18/83) ve onunla zaman zaman da kader meselesini tartışırlar ve onu inkâr ederlerdi. (İbn Mâce, *Mukaddime*, 10)

Cahiliye Araplarının Allah'a inandıkları Kur'an-ı Kerim'deki ayetlerden açıkça anlaşılmaktadır. Bu dönemde yaşayan Araplar, Allah'ın varlığını kabul ediyorlar ancak O'nu müdahalesi sınırlı bir varlık olarak düşünüyorlardı. Onlar, Allah'ı, dünyadaki her şeyin yaratıcısı (el-Mü'minûn, 84-89), önemli bir şey için kendisine yemin edilen (el-Mâide, 53; Ayrıca bkz. el-En'âm, 109; en-Nahl, 38; el-Fâtır, 42), zor durumda kalındığında kendisinden yardım istenilen, dinin

sadece O'na has kılındığı varlık (Lokmân, 32) ve Kâbe'nin Rabbi (Kureyş, 3) olarak kabul ederlerdi. Ayette de ifade edildiği gibi Allah'ı, Kâbe'nin sahibi (Rabbu'l-Kâbe), Evin sahibi (Rabbu'l-Beyt) ve Mekke'nin sahibi (Rabbu Mekke) olarak düşünürler ve bu kavramlardan da en çok Rabbu Mekke kavramını kullanırlardı. Hatta bu kavram, sadece Mekke'de değil Mekke'ye yakın yerlerde de kullanılırdı. Cahiliye Arapları hakkındaki temel bilgi kaynaklarından olan Cahiliye şiirlerinde de bu kavrama rastlanmaktadır. Hîre[1] Sarayı'nın Hıristiyan Arap şairi Adî b. Zeyd'in[2] şu mısraları buna örnektir:

"Düşmanlar, bana karşı kötülük yapmak için gayret ettiler.

Mekke'nin Rabbine ve salîbe and olsun ki bana yapacakları hiçbir kötülüğü geri koymuyorlar." (Toshihiko Izutsu, *Kur'an'da Allah ve İnsan*, çev. Süleyman Ateş, Yeni Ufuklar Neşriyat, İstanbul ts., 128-133)

Cahiliye Araplarında, Allah ve diğer tanrılar arasında hiyerarşik bir sistem vardı. Bu sistem içerisinde Allah, hiyerarşinin en üst noktasında yer alırdı. Hiyerarşinin zirvesinde olan Allah, günlük hayatla ilgili konularda rahatsız edilmez, onun yerine hiyerarşinin alt tabakasında olduklarını düşündükleri diğer tanrılara başvururlardı. (Izutsu, 54) Arapları böyle bir

---

1 Hîre, bugünkü Irak'ın Necef iline bağlı bir ovada kurulmuştur. Hîre Devleti'nin kuruluşu MÖ 605-562 yıllarına kadar gider. III. Münzir zamanında en gösterişli günlerini yaşamıştır. Hıristiyanlık en yaygın din idi. Şehir, 602 yılında hükümdar III. Numan b. Münzir'in ölümü üzerine Sâsâniler'in eline geçti. Geniş bilgi için bkz. Hüseyin Ali Ed-Dakûkî, "Hîre", DİA, XVIII, İstanbul 1998, 122-124.

2 Milâdî 550 yıllarında Hire'de doğan Adî, Medâin Sarayı'nda eğitim görmüştür. Arapça ve Farsça'yı çok iyi bildiği için sarayda mütercimlik görevinde bulunduğu rivayet edilmektedir. Hîre Hükümdarı III. Numan'ın kızıyla evlenerek saraydaki nüfuzunu artırdı. Bu durumu kıskananlar, İran'ın çıkarlarını düşünmeyip Arapların çıkarlarını düşündüğünü söyleyerek onun hükümdarın gözünden düşmesine ve hükümdar tarafından boğularak öldürülmesine neden oldular. Geniş bilgi için bkz. Muzaffer Özcanoğlu, "Adî b. Zeyd", DİA, I, İstanbul 1988, 382.

düşünceye sevk edense tanrıların, Allah katında şefaat etme yetkilerinin olduğu inancı (Yunus, 18) ve onların Allah'ı kral gibi düşünmeleriydi. Çünkü krala ulaşmak için araya başka kişiler konulduğu gibi Allah'a ulaşmak için de Allah ile kendileri arasına bu tür tanrıların konulması gerektiğine inanıyorlardı. Böylece tanrılara iyi muamele ederlerse onların sayesinde Allah katında yüksek bir mevkiye sahip olabilirlerdi.

Hac zamanlarında (Murat Sarıcık, *İnanç ve Zihniyet Olarak Cahiliye*, Nesil Yayınları, İstanbul 2004, 112-113) "Lebbeyk, Allahümme lebbeyk" şeklinde telbiye getirmeleri de mevcut hiyerarşi içerisinde Allah'ın ayrıcalıklı konumunu göstermesi açısından önemlidir. (Mahmud Esad Seydişehri, *Târîh-i Dîn-î İslam*, Matbaa-î Hayriyye, I, Dersaadet 1327-1329, 543; Mücteba Uğur, *Hicrî Birinci Asırda İslam Toplumu*, Çağrı Yayınları, İstanbul 1980, 11) Fakat Kâbe'yi tavaf ederken zaman zaman da "Lebbeyke lâ şerîke leke. Yalnız bir şerîk müstesna, o senin şerîkindir, sen ona da, onun mâlik olduğu şeylere de mâliksin" diye telbiye getirirlerdi. (Müslim, *Hac*, 22) Bu bilgiler, Arapların Allah'ı yüce varlık olarak kabul ettiklerini, ulaşılması zor olan Allah'a yaklaşmak için aracı tanrılara başvurmak suretiyle şirke düştüklerini göstermektedir.

Tam bu noktada "ŞİRK" kavramını değerlendirmeliyiz. Dönemi doğru anladıktan sonra, esas konumuza giriş yapabiliriz.

ŞİRK, DİN DÜŞMANLIĞI DEĞİL, DİNDARLIKTIR!

"Ey insanlar! Şu şirkten sakının!
Muhakkak ki o, karıncanın sessiz ve
yumuşak yürüyüşünden daha gizlidir."
(Hz. Muhammed)

Müslüman akıl tarih boyunca hep tevhid kavramını tartışmıştır. Tevhid'i nasıl anlayacağız ifadesiyle başlayan tartışmalar sürüp giderken, bir türlü "şirk" tartışılamamıştır. Bugün İslam dünyasının içine düştüğü bu durum, tevhidin bilinmeyişinden ziyade, şirkin bilinmeyişinden ileri gelir.

Sokakta yürüyen insan, İslam'ı bildiğini iddia etmek suretiyle; kimliğini bu eksende örgütler. Velev ki, "şirk" kavramı üzerine sual ettiğinizde, puta tapma gibi yanıtlar alırsınız. Şirk, bir tür dini fetiş olarak tanımlanır. Putlara tapmak, Allah'ı inkâr etmek gibi manalarda kullanılır.

Lakin bu manalar tümüyle hatalıdır. Yanlıştır.

Bir önceki bölümde de gördüğümüz gibi şirk, "asla inkâr anlamı içermez." Kişinin müşrik olabilmesi için; Allah'a inanması gerekir.

Bu durumun nedeni, kavramın etimolojisiyle ve Kur'an'da kullanılışıyla alakalıdır. Yaklaşık 145 yerde kullanılan kavram, son derece aktif bir kullanıma sahiptir. Şirk, Allah'a inanmayı öngören, yaşayan bir dindir.

"Şerike" fiilinden mastar olan bu kavram, Arap lügatlerinde

(*Lisan'ül Arab, El-Mewarid, El-Müfredat*) "ortaklık" manasına gelir. Hele ki Türkçemizde de kullandığımız; "iştirak, müşterek, şirket" gibi kelimeler bu kökten gelir.

İslam düşünürleri "şirk kavramının tarihsel karşılığı üzerine bazı tespitlerde bulunmuş ve beş temel aşamaya işaret etmişlerdir."

Bu aşamalar;

1. **Şirk-i istiklâl:** Düalist, ikici Tanrı anlayışıdır, "iki müstakil ilah"a inananların şirkidir. Mecûsilik-Zerdüştçülük ve Manihaizm örnek olarak verilebilir.
2. **Şirk-i teb'iz:** Allah'ın bir olduğunu söylemek ve kabul etmekle beraber, O'nun ilahlardan mürekkeb olduğuna inanmaktır. Hıristiyanların "teslis inancı" buna örnek teşkil eder.
3. **Şirk-i takrîb:** Allah'ın bir olduğunu kabul etmekle beraber, Allah'a yakınlık sağlamak için aracılar kabul etmektir. İlk dönemlerdeki Cahiliye Araplarının şirki bu çeşittir, zira onlar bir olan Yaratıcıyı, Allah'ı kabul etmekle beraber, Allah'a yakınlık sağlayacağına inandıkları putlara tapıyorlar, insanın tek başına, aracısız, Allah'a yaklaşamayacağını, tapamayacağını iddia ediyorlardı.
4. **Şirk-i taklîd:** Ataların dinine taklîdi biçimde inanmak, onların yanlış inancını taklîd ederek şirk koşmaktır. Son dönem Cahiliye Araplarının şirki bu çeşittir.
5. **Şirk-i esbâb:** Yaratıcıyı inkâr eden şirk çeşididir. Bu çeşit şirkte, her şeyin Yaratıcının yaratmasıyla oluşmadığı, maddenin kendi kendisinin sebebi ve yaratıcısı olduğuna inanılır. Natüralist ve materyalist inanışlar bu türden bir şirke girerler.

Lakin Kur'an-ı Kerim'de anılan şirk, bu beş kategoriden üç tanesine işaret eder. **Bunlar; "şirk-i teb'iz, şirk-i takrîb ve şirk-i taklîd'dir."**

İlerleyen bölümlerde de göreceğimiz gibi, Kur'an; "Allah'a iman ettiğini iddia eden bir şirk türünü temel problem olarak lanse etmektedir." Dolayısıyla Kur'an'ın şirk kavramına yüklediği mana, daha çok bu zeminde olgunlaşır.

Hz. Peygamber'in hadislerinde ise bir şirk'ten daha bahsedilir. **"Şirk-i hafi, yani gizli şirk."**

Bu şirk türünün, en tehlikeli tür olduğu şu netlikte vurgulanır:

Bana göre, sizin için deccalden daha ziyade korktuğum şeyi haber vereyim mi? O, gizli şirktir ki, kişinin kalkıp adamın makamına gösteriş için amel etmesidir.

(G. Ahmed Ziyaüddin, *Ramuz El Hadis,* 1. cilt, Gonca Yayınevi, İstanbul, 1997, 163-6)

Şirk-i hafi, "abdestli, namazlı bir şirk türüdür." Bulaşıcıdır. Öldürücüdür. Son derece zararlıdır.

Şirk kavramı eski bir kavramdır. Türkçemize "öz manasını" koruyarak girmiştir. Türkçede, "şirket" kavramından anladığımız şeyin, teolojik ve ideolojik karşılığı; din dilinde şirki karşılar.

Özetleyecek olursak şirk; "yönetim kurulu başkanı Allah olan, lakin genel sekreteri, müdürü olan bir şirket organizasyonunun örgütlü halidir."

Bugün şirk; "tevhid maskesi giymiş bir musibet olarak" insanlığın kanına çöreklenmiştir. Mümin maskeli müşriklik, zilletin ve bozgunculuğun müsebbibi olarak karşımıza çıkmaktadır.

Allah Elçisi'nin seslendiği Arap toplumlarında yoğun

biçimde eleştirilen "şirk" egemen din anlayışıydı. Birçok İslam kaynağı, bugün bilinen şirki reddetse dahi, insanlarımız bu Arapların "putlara iman ettiğini sanmaktadırlar." Bunun nedeni, bilinçli bir tahribat çalışmasıdır.

Önceki bölümde teferruatlı bir biçimde ifade ettiğimiz gibi Araplar'ın putperestliği, sanıldığı gibi Allah'ı inkâr eden bir tür puta iman etme dini değildir. Aksine, Allah'a inanan ve Allah'a yaklaştırdığına inanılan putların temsil ettiği kerametli zatların(?) gölgesinde yeşermiş bir tür dindir.

Bu putperestliği incelersek zamanın şirkini çok daha iyi anlayacağımız kanaatindeyim;

Arapçada put kavramı, **"nusb, sanem, ves'en ve tağut"** kavramlarıyla karşılanır.

a. **Nusb;** sözlüklerde sürmek, sevketmek, şer, bela ve azap manalarına gelir. Kur'an'da çoğunlukla çoğul hali olan "ensab" şeklinde kullanılır. (Firûzâbâdî, *Kamûsü'l Muhit*, [Nsr. Tahir Ahmed ez-Zavi], IV, Mısır 817, 379.)

   Kur'an'da yer alan Mearic Suresi'nin 43. ayetinde mealen ifade edilen "sanki onlar dikilitaşlara koşuyorlar" çevirisi, "ensab" kelimesine karşılık yapılmış bir çeviridir.

   Firûzâbâdi'ye göre "ensab" Kâbe etrafına dikilmiş taşlara verilen addır. Müşrikler, bu taşların da etrafında bulunduğu Kâbe'yi tavaf etmiş ve kurbanlar kesmişlerdir. (İbn Manzur, *Lisan'ül Arab*, IV, sayı 1-13, Beyrut 1994, 379.)

   Arap dilinin en önemli lügatçilerinden olan ve bugün de Kur'an dilini anlama adına en çok yararlandığımız kaynakların başında gelen *Lisan'ül Arab*'ın müellifi olan İbn Manzur'un el-Kuteybi'den naklettiğine

göre Cahiliye Araplarının dikip yanında kurbanlarını kestikleri put veya taslara "nusb" denilmekteydi. Ayrıca bu taşların kırmızı renk taşıdıklarını ve bunların kesilen kurbanların akan kanlarından dolayı kırmızılaştıklarını nakletmektedir. (İbn Manzur, *a.g.e.*, I, 759.)

Esasen bu kavram (ensab) o günün din dünyasının en önemli kavramlarından biridir. Kur'an'da şirk kavramıyla en çok özdeşleşen kavramdır.

b. Sanem; İbn'ül Kelbi'ye göre bu kavram, tahtadan, altından ve gümüşten yapılan putlara verilen addır. (İbnü'l Kelbi, *Kitab'ul Esnam*, çev. Beyza Düşüngen, Ankara 1969, 49)

Bir put, tahta, altın ya da gümüşse "sanem" kavramı kullanılır. Çoğulu "esnam"dır.

c. Vesen; Yine "Putlar Kitabı" adlı eseriyle döneme dair çok mühim bir analiz sunan İbnü'l Kelbi'nin nakline göre, taştan oyulmuş putlara vesen denir. (İbnü'l Kelbi, 49.)

Vesen, iri puttur. Ekseriyetin tabi olduğu manasında kullanılır. Lakin tüm bu tanımların dışında, en önemlisi "tağut"tur.

d. Tağut; Allah dışında tapınılan her şeye verilen addır. Putların bulunduğu yer, Allah ile birlikte başkalarının da "ilah edinildiği yer" manasına da gelir. (Bkz. Firûzâbâdî, III, 80.)

Kur'an'da tağut, "haddi aşmak, hududu aşmak, sapıklık" gibi manalarda kullanılır. Dolayısıyla, Kur'an'daki kullanımı evvelinde farklı bir manaya gelirken, Kur'an ile birlikte anlamı başkalaştırılmıştır. Yani anlamı, Kur'an öncesinde "genel kabullerce olumlu görülen bir kavram olan tağut" Kur'an ile

birlikte son derece olumsuz bir kavrama dönüştürülmüştür."

Firûzâbâdî'ye göre, tağut; "içinde Allah'ın otoritesi dışında bir otoritenin hüküm sürdüğü yerler için de kullanılmıştır."

Firûzâbâdî'nin ilgili naklini incelediğimizde "bu zamanın şatafatlı camileri tağut kavramına denk düşer niteliktedir."

Müşrik Araplar, bu putlara çok büyük önem göstermişlerdi. Lakin hiçbir zaman bu putlar "Kâbe" kadar değerli olmamıştı. Kâbe, müşriklere göre de "Allah'ın evi" idi. Hatta kabileler, Allah'ın evini onarmak için birbirleriyle yarışırlardı.

Kâbe, Allah'ın evi olarak kabul ediliyor. Müşrikler tarafından Allah'ın evi olarak tanımlanıyor ve her yıl onarım yapılıyordu.

"Kâbe'nin duvarları yeniden örülüyordu. Hacerü'l-Esved'in (Siyah taş) bulunduğu yere kadar yükseltildi. Hacerü'l-Esved'in yerine yerleştirilmesi işine gelince, Kureyş kabileleri arasında sert bir tartışma ve çekişme başladı. Her kabile, onu yalnız başına kendisi kaldırıp yerine koymak istiyor, buna, en çok kendisinin layık olduğunu iddia ediyordu.

En sonunda birer tarafa çekildiler, and içtiler ve çarpışmak için hazırlandılar.

Abdu'd-Dâroğulları; ortaya içi 'kan' ile dolu bir çanak getirdiler. Müttefikleri olan Adiyoğullarıyla birlikte ellerini 'kanlı çanağa' batırarak bu yolda ölmeyi göze aldıklarına yemin ettiler. Bundan dolayı onlar 'kan yalayan' diye anıldılar.

Kureyş kabileleri bu iş üzerinde dört veya beş gece durdular. En sonunda Mescid-i Haram'da toplanarak birbirleriyle konuştular. Birbirlerini insafa davet ettiler.

O zaman Kureyş'in en yaşlısı olan Ebu Umeyye diye anılan Huzeyfa bin Muğire 'Mescid'in kapısından ilk giren hakem olsun!' dedi. Huzeyfa'nın teklifi makul bulunarak kabul edildi. Gözler birden Beni Şeybe kapısına çevrildi.

Nihayet Beni Şeybe kapısından birisi göründü. 'Bu el-Emin, Muhammed! Onun vereceği karara razıyız' dediler.

Durumu anlattılar.

'Bana bir örtü (genişce bez) getirin' dedi. Velid bin Muğire'nin elbisesini getirdiler. Başka bir rivayete göre (Belâzurî) de kendi harmanisini yere serdi. 'Her kabileden birer adam, bunun birer köşesinden tutsun' dedi.

Örtünün dört ucundan birisini, kabilesi adına Utbe b. Rebia'ya... İkinci ucunu Ebu Zem'a b. Esved'e... Üçüncü ucunu Ebu Huzeyfa b. Muğire'ye... Dördüncü ucunu Kays b. Adiyye (As b. Vail'e) tutturdu.

'Kaldırın onu' dedi. Konulacak yere kadar kaldırdılar. Sonunda Hacerü'l-Esved'i kendisi alıp eliyle yerine yerleştirdi ve üzerinden duvar örülmeye devam edildi." (M. Asım Köksal, *İslam Tarihi, Mekke Devri*, 108-109).

Hz. Peygamber henüz peygamberlik vazifesine başlamadan evvel yaşanan bu olayda da gördüğünüz gibi, "müşrikler Kâbe'yi onarma yarışına girmişlerdi."

Allah'a inanan müşrikler? Bu nasıl olur demeyin.

Bu konuya devam edelim...

MÜŞRİKLER ALLAH'A İNANIR FAKAT GÜVENMEZLER

Şu bir gerçek ki, Allah kendisine şirk/ortak koşulmasını affetmez, bunun dışında kalanı/bundan az olanı dilediği kişi için affeder.

Allah'a şirk koşan, gerçekten büyük bir günah işlemiştir. (Nisa, 48)

Dikkatli incelediğimizde "Hz. Peygamber'in babasının isminin Abdullah olduğunu görürüz." Abdullah, "abd, yani kul kavramının Allah'la bütünleştirilmesi sonucu ortaya çıkmış, Allah'ın kulu manasına gelen bir isimdir."

Allah ismi, Kuzey Arabistan yazıtlarının çoğunda geçmekteydi. Birçok Arap isminde yer almaktaydı.

Mekkeli müşriklerin şiirlerinde "en yüce yaratıcı Allah'tır" mealinde çok sayıda atıf mevcuttu. Bu atıflara paralel olarak, Hz. Peygamber'in savaştığı meşhur müşrikler; "Utbe bin Rabia, Ebu Cehil, Velid bin Muğire gibi isimler Allah'ı tanıyan, Kâbe'yi tavaf eden, namaz kılan kimselerdi." (Bkz. Şeyh İnayetullah, *İslam Öncesi Arap Düşüncesi*, I, 159)

Halihazırda Kur'an-ı Kerim, bu hususta gayet net veriler sunmaktadır:

Ve agsemtu billâhi *cehde eymânihim lein câethum âyetul leyué'minunne bihâ, gul innemel âyâtu ındallâhi ve mâ yuş'ırukum ennehâ izâ câet lâ yué'minûn.*

Tüm yeminleriyle Allah üzerine yemin ettiler ki, *eğer kendilerine bir delil gelirse ona mutlaka inanacaklar. Söyle onlara: "deliller*

ancak Allah'ın katındadır." Bir delil geldiğinde de iman etmeyeceklerini anlamıyor musunuz? (Enam, 109)

Ayetin "Arapça okunuşunu" aktarmamın sebebi, metni vurgulamaktır. Dikkat ederseniz "agsemtu billahi" vurgusu geçmektedir. Bu şu anlama gelir; "Hz. Peygamber müşrikleri İslam'a çağırdığında, müşrikler Allah'a olan imanları üzerine yemin ederek, O'nun peygamberliğini reddetmişlerdi."

İşte ince nokta budur. Müşrikler "Allah'ı değil, Hz. Muhammed'i reddetmişlerdir."

Aksine, yeminlerinde Allah'ı andıkları görülmektedir.

Ve mâ ***yué'minu*** *ekseruhum billâhi illâ ve hum* ***muşrikûn****.*

*Onların/müşriklerin ekserisi/çoğunluğu "****şirk koşmaksızın****"* ***iman*** *etmezler.* (Yusuf, 106)

Yine bu ayette, "şirk kavramıyla iman kavramı birlikte anılmış", müşriklerin "iman iddiasında olduğu vurgulanmıştır." Müşrikler "Allah'a iman ettiğini söyleyen, lakin O'na ortaklar koşan kimselerdir."

Ve Kur'an, bizzat Hz. Peygamber ile savaşan müşrikleri tanımlamak için çok önemli bir tespit yapmaktadır:

Andolsun onlara; "Gökleri ve yeri kim yarattı?" diye soracak olsan, tartışmasız; "Allah" diyecekler. De ki; "Hamd Allah'ındır." Hayır, onların çoğu bilmezler. (Lokman, 25. ayet)

Görüldüğü gibi "müşriklere" gökleri ve yeri kim yarattı diye sorduğunuzda size "Allah" diye yanıt verecekleri ifade edilmektedir. Lakin gözden kaçan kısım ise şudur, **"De ki; hamd Allah'ındır."**

Demek ki "müşrikler" Allah'ın yaratıcılığına inanıyor, lakin Allah'a hamd etmiyorlardı. Hamd ne manaya gelir? Bir sonraki başlıkta bunu detaylıca açacağım. Lakin şimdi bu bahse devam edelim.

Nitekim, dalgalar onları (ölümün) gölgeleri gibi kuşattığında,

(o anda) bütün içtenlikleriyle yalnız ve sadece Allah'a bağlanarak O'na sığınırlar fakat Allah onları sağ salim kıyıya ulaştırdığında da bir kısmı yolun ortasında (inanmak ile inkâr etmek arasında) kalıverirler. Ama hiç kimse, haince bir nankörlüğe kapılmadıkça mesajlarımızı bile bile reddetmez. (Lokman, 32)

Kur'an'ın temel rahatsızlığını deşifre eden bu ayeti incelediğimizde, "şirkin, Allah'ı kabul eden bir hastalık olduğunu daha net görürüz." Fakat şirk, Allah'ın otoritesini dağıtan, tabana yayan bir anlayıştır. Bu ifademizin ne anlama geldiğini bir sonraki bölümde ayrıntılı olarak inceleyelim...

MÜŞRİKLER KİME KARŞIDIR?

Andolsun onlara; "Gökleri ve yeri kim yarattı?" diye soracak olsan, tartışmasız; "Allah" diyecekler.
De ki; "Hamd Allah'ındır."
Hayır, onların çoğu bilmezler.
(Lokman, 25)

Geldiğimiz yere kadar "kaynaklarıyla" İslam öncesi Arap toplumunun şirk inancını ele aldık. İlerleyen bölümlerde çok daha çarpıcı örneklerle konuyu detaylandıracağız. Allah'a inanan ve Kâbe'yi tavaf edip namaz kılan müşrikler, neden Hz. Peygamber'e karşı çıkmıştır? Şirk, niçin Kur'an'la savaşmıştır? Şimdi buna değinelim.

Önceki bölümde ele aldığımız ayeti hatırlatarak bölüme giriş yapayım:

Andolsun onlara; "Gökleri ve yeri kim yarattı?" diye soracak olsan, tartışmasız; "Allah" diyecekler. De ki; "Hamd Allah'ındır." Hayır, onların çoğu bilmezler. (Lokman, 25)

Şirk, "göklerin ve yerin yaratıcısının Allah olduğunu söylüyor." Fakat, ayetin son cümlesinden anlaşıldığı üzere "Hamd Allah'ındır demiyor."

Şirk'i şirk yapan şey zaten halihazırda budur. İlgili ayet, bu durumu tek başına izah etmiştir. Kur'an'da bu anlamda çıkarımlar öngören diğer ayetleri de inceleyerek konumuza devam edelim;

Göklerde ve yerde ne varsa Allah'ındır. Andolsun, biz sizden önce kitap verilenlere ve sizlere: "Allah'tan korkup sakının" diye tavsiye ettik. Eğer inkâra saparsanız, şüphesiz, göklerde ve yerde ne varsa Allah'ındır. Allah, hiçbir şeye ihtiyacı olmayan, ***hamd'e*** *layık olandır.* (Nisa, 131)

Hamd Allah'adır! O ki gökleri ve yeri yaratmış, karanlıklara ve nura vücut vermiştir. Sonra, gerçeği örtenler bunları Rablerine denk tutuyorlar. (Enam, 1)

Göklerde ve yerde her ne varsa O'nundur. Şüphesiz Allah, hiç bir şeye ihtiyacı olmayan (Gani)dır, övülmeye layık olandır. (Hac, 64)

Hamd, övgü manasına gelir. "Kur'an'da takriben 33 yerde geçer." Hamd kelimesinin geçtiği ayetlerin büyük bir çoğunluğu "güç, otorite, mülk" gibi kavramların anıldığı yerlerdir. Kur'an, Allah'a inandığını söyleyen müşriklere "O'ndan başkasına övgü atfetmeyeceksiniz" demiştir. Müşriklerin en temel rahatsızlığı bu olmuştur.

Lakin bu, bizim anladığımız zeminde "Allah'ı övmek manasına gelmez." Hamd bir eylem biçimidir.

Bir insanın, başka birini övmesi durumunun sonlanması manasındadır. Övgü sadece Allah'a aittir demek, Allah dışında hiçbir şeye ait değildir demektir. Lakin "veren-alan" denkleminin işletildiği toplumsal altyapılarda, hamd "patronlaradır." İnsanın önünde eğildiği ve baş eğdiği her otoriteye "gösterilen saygı" hamd'dır. Hamd, bir olgunun, yükselişe geçmesini sağlayan aktif katkıdır.

Keza yine Kur'an'ın şu ayeti yeterince açıktır;

O Allah'tır. O'ndan başka otorite yoktur. Başında ve sonunda tüm övgüler O'na aittir. ***Hüküm*** *O'nundur. Ve O'na döndürüleceksiniz.* (Kasas, 70)

Ve devamen;

Göklerde ve yerde olanların tümü Allah'ı tesbih eder. Mülk

*O'nundur, **hamd** (övgü) da O'nundur. O, her şeye güç yetirendir.* (Tegabun, 1)

Hamd, yani övgü; sınıfsal bir kavramdır. Müspet bir iş sonrası yapılan başarıya nazar etmek ya da muhabbet göstermekten ziyade, insanın temel ihtiyaçlarının karşılanması akabinde gösterilen teşekkürü temsil eder. Dolayısıyla, "övgü sadece Allah'a ait ise" övülmesi mümkün olan, daha doğrusu insanlığın bağımlı olduğu herhangi bir gücün ve otoritenin olmaması gerekir. Şu halde "patronajın, egemenliğin, hiyerarşik kurumların" tümü meşruiyetini yitirir.

İşte "şirk" en temelde buna itiraz etmiştir. Çünkü Peygamber'e kılıç çeken şirk, "servet ve nimetleri elinde bulunduranların başını çektiği otoriter bir sisteme karşılık gelir."

Şimdi dikkat ediniz;

Kur'an'ın "müşriklere itirazını" anlamak için, Kur'an'da "lehu/O'na ait" ile başlayan cümlelere bakmak gerekir. **Allah, "lehu/O'nundur-O'na aittir"** vurgusunu kullandığı meseleleri "ana mesele" olarak tanımlar. Şimdi bunları sıralayarak daha da derinleştirelim meseleyi...

MÜŞRİKLERE TEPKİNİN SEBEBİ: "LEHU" KAVRAMI

Allah bunu (yardımı) size ancak bir müjde olsun ve kalpleriniz bununla tatmin bulsun diye yaptı. 'Yardım ve zafer' (nusret) ancak üstün ve güçlü, hüküm ve hikmet sahibi olan Allah'ındır.
(Âli İmran, 126)

Şirk'i anlamanın "kılavuzu" Kur'an'ın temel itirazlarını dikkate almaktan geçer. Kur'an'da şirk ortaklık manasında kullanıldığına göre, "Kur'an her şeyin Allah'a ait olduğunu ısrarla vurguluyorsa, şirk, onları Allah dışında bir takım kişi ya da güçlere ait kılıyor demektir."

Bu nedenle "Lehu" ile başlayan ifadeleri alt alta dizdiğimizde resim kendisini bariz biçimde gösterecektir.

Lehu, "bir şeyin Allah'a ait olduğunu" vurgulayan bir ifadedir. Şimdi birlikte göz atalım;

1. **Lehul "mülk" (Mülk O'nundur):** Bakara, 247; Enam, 73, Tegabun, 1; Fatır, 13; Zümer, 6
2. **Lehul "hamd" (Övgü O'nundur):** Kasas, 70; Rum, 18; Sebe, 1; Tegabun, 1
3. **Lehul "hüda" (Hidayet/Doğru yola iletme O'nundur):** Nisa, 115
4. **Lehul "hükmü" (Hüküm O'nundur):** Enam, 62; Kasas, 70; Kasas, 88
5. **Lehul "halku" (Yaratma O'na aittir):** A'raf, 54

6. **Lehul "esma'ül hüsna" (Güzel isimler O'na aittir):** İsra, 110; Taha, 8
7. **Lehul "emsal" (Örneklemeler O'na aittir):** Furkan, 39; Rum, 27
8. **Lehul "azab" (Azab O'na aittir):** Furkan, 69

Görüldüğü üzere 8 temel olgu "ısrarla vurgulanmaktadır." Israrla bunların Allah'a ait olduğu söylendiğine göre "Kur'an'ın şirk dediği şey" temelde bir teolojik yani inançsal olgu olmaktan ziyade, bu 8 temel olguya sahip olma iddiasına yöneliktir.

Mülk, mertebe (hamd), hidayet etme, hükmetme, yaratma, güzel sıfatlar, tarihsel perspektif inşa etme (mesel/emsal) ve azap etme/kaderleri tayin etme iddiası, şirkin Kur'ansal içeriğini oluşturan yegâne olgulardır.

Dolayısıyla müşrikler Allah'ı reddetmekten ziyade, bu olguların "sadece Allah'a ait olduğunu" reddeden aklı temsil etmektedirler. Dün de öyleydi, bugün de durum aynen böyledir.

Hatta, Bedir Savaşı'nda "müşriklerin öncülerinden Ebu Cehil'in" ellerini açarak Allah'a hitaben şu duayı yapmış olması çok ilginçtir;

Ey Allah'ım! Bizimle akrabalık ilişkilerini kesen, bize bilmediğimiz (senin dinine aykırı) şeyleri getiren bu kâfirleri, bu mal mülk düşmanlarını helak et. Bugün burada haklıyı galip, haksızı perişan kıl. (Bkz. Esbab'ı Nüzul kaynakları, Enfal Suresi, 19. ayet iniş sebepleri)

Hatta Ebu Cehil'in bu duası Müslümanlar tarafından da işitilmiştir. Ve nihayetinde şu ayetler nazil olmuştur;

Fetih istiyorsanız, fetih size geldi. Eğer vazgeçerseniz hakkınızda daha hayırlı olur. Eğer dönerseniz biz de döneriz. Cemaatiniz çok da olsa size zerre kadar yarar sağlayamaz. Allah, inananlarla beraberdir. (Enfal, 19)

Ebu Cehil'in Allah'a yakararak dua etmesine karşılık olarak okunan bu ayetler, o gün Bedir Savaşı'nda olan tüm Müslümanların, bahsettiğimiz gerçeği biliyor olduğunu gösterir.

Bedir'de "Allah'a inanan, namaz kılan, Hac yapan iki topluluk savaşmıştır."

Hatta öylesine ilginçtir ki, İslam tarihiyle ilgili eserlerin büyük çoğunluğunda yer alan şu hakikatlerden bahseden kitaplar bulmanız gayet güçtür:

İbnu Abbâs anlatıyor: "Müşrikler (haccederken şu şekilde telbiyede bulunurlardı): 'Lebbeyke lâ şerî-ke leke.' Resulullah da: 'Yazık size, yeter, yeter' buyururdu. Müşrikler (telbiyelerinin devamında): 'Yalnız bir şerik müstesna, o senin şerikindir, sen ona da, onun mâlik olduğu şeylere de mâliksin' derlerdi. Onlar, bunu, Kâbe'yi tavaf ederken söylerlerdi." (Müslim, Hac 22, [1185])

Bu hususta önemli bir İslam mütefekkiri olan Fahreddin Razi şu hayati tespiti bizlere armağan etmiştir:

Onların derdi, peygamberin, "âdetlerine aykırı işler yapmasıdır." (Fahreddin Razi, 24/92)

Evet. Kavganın temel nedeni "onların âdetlerine aykırı bir önerinin yapılmasıydı." Şimdi şirkin cinnetine sebep olan bu âdeti açmak adına yukarıda izah ettiğimiz "lehul" ile başlayan vurguları teker teker açalım...

ŞİRK'İN İLK RAHATSIZLIĞI: MÜLKİYET!

"Bir koyun sürüsü üzerine salıverilen iki aç kurdun o sürüye zararı, kişinin mal ve makam hırsının dinine verdiği zarardan daha fazla değildir."
(Hz. Muhammed)

Kur'an'da ısrarla vurgulanan ifadelerin başında "lehul-mülk" ifadesi gelir. "Mülk Allah'a aittir" anlamındadır. Bu cümleyi çoğu kez inşaatı yeni tamamlanmış binaların kapısının üstünde görebilirsiniz. Şirkin en nefret ettiği söz bu olmuştur. Bu nedenle Müslüman'ın bilinçaltından tamamen çıkartılmıştır.

Kur'an'da fakir kelimesinin manasını anlamalıyız. *Fakr* kelimesi sözlükte "çukur, delmek, kazmak ve omurgası kırık olmak" anlamlarına gelmektedir. Terim olarak *fakr* kelimesi, "ihtiyaç, ihtiyaç duyulan seyin yitirilmesi ve malın az olması, kötü halin ve yoksulluğun insanı zayıflatması" anlamlarına gelir. *Fakr* kökünden ism-i fail olan *fakir* de "omurgası kırık insan" demektir. Fakirlik sebebiyle ihtiyaçlarını karşılayamayan kimselere de omurgası kırık insan gibi çaresiz ve başkalarının yardımına muhtaç oldukları için *fakir* denmiştir. Kur'an'da *fakr* kelimesi bir yerde tekil olarak *fakir*; on iki yerde de çoğulu olan *fukara* şekliyle kullanılmaktadır. (*Lisan'ül Arab*, fakr mad.)

Anlamı itibarıyla, her şey fakirdir. Allah'a muhtaçtır. Fakat bizim dilimizde fakir, zengin olmayan manasına gelir. Lakin ne gariptir ki "zenginlik" Kur'an'ın ilk surelerinde sıkça

vurgulanır. Hatta henüz ilk vahyedilen sure, tümüyle "zenginliği" konu edinir. Kur'an'da zenginlik ve fakirlik toplumsal kavramlar olarak kullanılmaz. Tüm varlık fakir, Allah ise zengindir. Bunun ne manaya geldiğini açalım.

Hz. Peygamber'de açığa çıkan "ilk sure" Alak Suresi'dir. Alak Suresi'ni dikkatli incelersek, ne demek istediğimiz daha net anlaşılacaktır.

Kur'an'ın ilk suresi olan Alak Suresi meşhur bir lafızla başlıyor. "Oku" lafzıyla başlayan sure, henüz birkaç cümle sonra; "servetin belirli ellerde toplanmasıyla" birlikte ortaya çıkacak bir tipolojiyi resmetmektedir.

Dilerseniz gelin Alak Suresi'ni birlikte inceleyelim..

Çok merhametli, pek merhametli Allah'ın ismiyle...

Kendisi dışında "efendi"olmayan Allah'ın ismiyle, kendinden başlayarak oku. O insanı sevgiden-ilgiden yarattı. Oku! O en cömert olandır. Kalemle yazmayı öğreten de O'dur. İnsana bilmediği şeyleri öğreten O'dur.

Hayır! Senin düşündüğün gibi değil. İnsan muhakkak sapıtır. Zenginleştikçe ve servetinden dolayı, başkalarına ihtiyacı yokmuş gibi hissettikçe...

Ama aslında O'na dönülür.

O adama dikkat et! İnsanları paylaşmaktan, bölüşmekten, iyilikten men eden adama...

Farkında bile değil, ya o iyilik yapan doğru yoldaysa diye...

Kötülükten uzak durmayı önermesini kötüymüş gibi algılıyor!

İyilik yapan kişi, kötü işler yaptığında mı iyi olacak?

O engelleyen adam, Allah'ın gördüğünü bilmiyor mu? Neden böyle işler yapıyor?

Evet! Kesinlikle o adam yaptıklarının karşılığını görecek. Yaptıklarından dolayı, aynısı onun başına gelecek. Ve başka birileri de ona zarar verecek!

O zaman destekçilerinin tamamını çağırsın.

Biz de "onun egosunu, bencilliğini yüzüne vuran, ondan hesap soran bir nesil inşa edeceğiz."

Sen sakın onu dinleme. İyiliğe yönel ve yaklaş! (Alak, 1-19)

Kur'an'ın vahyolunan ilk suresi olan Alak Suresi, ismini ikinci ayetinde geçen "halakel insane min alak" ifadesinde geçen alak sözcüğünden alır. Bu sözcüğün manası, ilgi, sevgi manalarına gelir. Türkçemizde de bu sözcüğü "alaka kurmak" babında kullanırız.

İlk meşhur "emir sıgası" bu ayette kullanılır. "İkra/Oku" vurgulaması bu ayette geçer. Lakin sanıldığının aksine, bu "emir" bir metin okumak, bir kitabı okumak manasına gelmez. İkra kelimesi, "karae" kökünden gelir. Bu kök, "devenin rahminde hayız kanının toplanması, dışarı çıkması ve dağıtmak" manalarına gelir.

Dolayısıyla "ikra/oku" emri, insanın kendisini okuması manasına gelir. Arapçada "bir metni okumak" televe ve retele köklerinden türeyen kavramlarla ifade edilir. (Tilavet, kıraat, vb.)

Surenin ikinci ayeti çok önemlidir. Ayette "halakel insane min alak" vurgusu yapılır. Bu vurgu, "O insanı alaktan/sevgiden yarattı" manasına gelir. Ayette geçen "halaka" fiili, yaratma manasındadır. Lakin Türkçede de kullandığımız "ahlak" kelimesi de bu kökten türer. Ahlak, yaratılış fıtratına uygunluk manasına gelir.

Dolayısıyla ayet, "O insanı, sevgi ile ahlaklandırdı" manası da taşır. Sevgi, insanın ahlakıdır. Fıtri eğilimidir. Eğer, sevgi yitirilmişse, insan, insani erdemlerden uzaklaşmış demektir. Sevgisiz insan, insan değildir. Çünkü insanın "yaratılışını farklı kılan tek şeyin bu olduğu" ayette ilan edilmiştir.

Surenin sonraki ayetlerine baktığımızda, Kur'an'ın ilk suresinin manifesto niteliği taşıdığını görürüz. Bu ayetler, Hz. Peygamber tarafından halka ilk deklare edilen ayetler olmayıp, Fatiha Suresi'ne kadar inen ayetlerin tamamı, Peygamberin yol haritasını çizen ayetlerdir.

"Oku! Senin Rabbin en cömert olandır!"

Bu cümle, cömertlik/ekrem iddiasında bulunanlar olduğunu gösterir. "Onlar değil, senin rabbindir cömert olan" gibi bir mana ihtiva eder.

Ve Kur'an'ın uyarıcı vurgularından biri olan "kella/hayır öyle değil" vurgusuyla başlayan diğer bir cümle takip eder.

Hayır! Öyle değil, düşündüğün gibi değil! İnsan mutlaka azar, servet ve zenginliği, başkalarına ihtiyaç duymaz bir hale getirdiğinde...

İlk sure, ilk tespit... Bu tespite dikkat ediniz.

Hastalığın ne olduğunu söylüyor. "Müstağnileşmek."

Müstağni kelimesinin kökü; "ğına" köküdür. Aynı kökten türeyen "ağniya" kelimesi, zenginler manasına gelir. Serveti ve mülkiyeti kendi elinde toplayanlar, azarlar. Sapıtırlar, kafayı yerler, manasına gelen "tağa" kelimesiyle birlikte anılır. Tağa/Tağut kelimesi ilk defa burada geçer. Din düşmanlığının karşısına koyulan "tağut" kelimesinin ilk kullanıldığı yer, mal-mülk toplayanların yanıdır...

Ne garip değil mi?

Alak Suresi için, Hz. Peygamberin topluma deklare etmediği, doğrudan vahyin muhataplarını hedef alan, Peygamberin eğitim sürecini yansıtan bir sure olduğunu ifade etmiştik. Alak Suresi, ilk tespit, teşhis ve tedavi yöntemini öneriyor.

O insanı "alak"tan yarattı. Yani sevgi-ilgiden yarattı.

Yaratma kelimesi, ahlaklandırma anlamına gelir. Halaka fiili, ahlak kelimesinin de köküdür. İnsanın sevgiden yaratılmış

olması, sevgisiz bir kişinin henüz insani evrimini tamamlayamadığı manasına gelir. Yani insan olmanın ön koşulu sevgidir.

Alak Suresi'nin ilk 6 ayeti, ana hastalığı tespit eder.

"İnsan mutlaka azar, servet ve mülkiyeti çoğaldıkça diğerlerine ihtiyaç duymaz hale geldiğinden..."

Kur'an bu tespitle başlıyor. İnsanın neden azıttığını, neden zulmettiğini, neden diğerlerine zarar verdiğini ilan ediyor. Bu nedeni (servet ve mülkiyet) ortaya koyup, bu neden ekseninde birtakım çözümlemeler yapılmasını öneriyor.

Ve devam ediyor...

Ayet – O adama dikkat et! İnsanları paylaşmaktan, bölüşmekten, iyilikten men eden adama...

Farkında bile değil, ya o iyilik yapan doğru yoldaysa diye...

Kötülükten uzak durmayı önermesini kötüymüş gibi algılıyor!

İyilik yapan kişi, kötü işler yaptığında mı iyi olacak?

O engelleyen adam, Allah'ın gördüğünü bilmiyor mu? Neden böyle işler yapıyor?

Evet! Kesinlikle o adam yaptıklarının karşılığını görecek. Yaptıklarından dolayı, aynısı onun başına gelecek. Ve başka birileri de ona zarar verecek!

O zaman destekçilerinin tamamını çağırsın.

Biz de "onun egosunu, bencilliğini yüzüne vuran, ondan hesap soran bir nesil inşa edeceğiz."

Sen sakın onu dinleme. İyiliğe yönel ve yaklaş!

Ayet yanlış çevriliyor

Müteakip ayette, "iyilikten men eden adam" ibaresi, salât kelimesine karşılık gelir. Bir çok mealde, "namazdan alıkoyan kişi" diye çevrilen bu ayet, tamamen yanlış çevrilmektedir.

Çünkü bu ayet, Kur'an'ın ilk ayetlerindendir. Henüz bir NAMAZ emri söz konusu değildir. Namaz emri, nasıl

kılınacağı, ne yapılacağı, ibadet, ritüel gibi hiçbir emir henüz verilmemiştir. Kim, kimi nasıl bir namazdan alıkoyacak? Bu hangi mantıkla bu şekilde çevriliyor? Bu ayeti çevirenlerin, orada "namazdan alıkoyan kişi" ibaresi koyarken, hiç mi vicdanları sızlamıyor?

Bazı cahil, zorba, yoz çevreler; bu ayette geçen "salât" kelimesinin "namaz" manasına gelemeyeceğini, Kur'an'da salât kelimesi eğer "güneşin hareketleriyle anılırsa" namaz olabileceğini ifade ettiğimizde bizi namaz düşmanlığıyla etiketliyor. Fakat, bu mantık yoksunu kişiler, henüz hiçbir ibadeti içermeyen, "kitabın İLK SURESİNDE geçen bir kelimeye" henüz emredilmemiş bir ibadeti yükleyerek, garipleşebiliyorlar.

"Salât" kelimesi "desteklemek" demektir

İlgili ayette geçen "salât" kelimesi, "desteklemek" manasına gelir.

Allah'ın davasını desteklemek, halkı desteklemek, destekleşmek, sosyal dayanışma, birlik olmak gibi manalar içerir. Bu yönüyle salâttan alıkoyan kişi, birlikten, destekleşmeden, dayanışmadan alıkoyan kişidir.

İşte sure bu kişileri hedef alıyor. Bu kişilerin, müstağni olduğunu söylüyor. Yani, serveti kenz edip, diğer insanları yalnızlaştıran kişilik.

Evet, gerçekten de bu tespit haklıdır. Bugün de, salât'tan alıkoyanların tümü "kenzodur." Mal toplayan, servet biriktiren, bu yönüyle insanların bir kısmını ötekileştiren birtakım kimselerdir. Ve yeryüzündeki zulmün elebaşları bunlardır!..

Kaldığımız yerden devam edelim. "Salât'tan alıkoyma" meselesine değinmiştik. Bu meselenin kökenine inmiştik. Esasında bu mesele, temelde; dayanışmadan alıkoymak babındadır. Salât/destekleşme eyleminden alıkoyma...

Lakin şimdi Alak Suresi'nin en önemli noktalarından biri geliyor:

Salât'tan engelleyen kişiyi "perçeminden tutup sürükleyeceğiz."

Çağırsın bakalım "meclisini-kurultayını..."

Biz de zebanileri çağıracağız.

Zebani kelimesi Kur'an'da bir tek yerde geçer. Alak Suresi'nin bu ayetinde kullanılan bu kavramı işittiğinizde, aklınıza hemen "cehennemde azap edecek melekler" gelir. Bir çeşit yaratık olarak resmedilir zihinlerde. Kur'an'da tek bir yerde geçmesine rağmen zebani kavramı görüldüğü üzere, insanlar tarafından sabitlenmiş kavramlardan biridir. Bu ayette cehennem yaratığını ima eden bir tek kavram yoktur. Aksine, fiilen "yeryüzünde vuk'u bulabilecek bir hesaplaşmanın tarafı olduğu görülür zebanilerin."

Zebani, zebun edici olan demektir. Zebun; felç etmek manasına gelir. Felç edici olan. Neyi felç ediyor? Nefsi. İnsanı, Alak Suresi'nin tespitlerine bağımlı kılan (zenginlikle şımarma, üstünlük iddiası, zalimlik, salât'tan alıkoyma vb.) alışkanlıkların ortaya çıkmasına sebep olan şeylerden arındırma. Evet, zebani bir tür arıtıcıdır. Arıtır, temizler, insanı nefsinden kurtarır.

Bütün peygamberler bir zebanidir. Müstağnilikle (sermaye sınıfıyla) mücadele eden toplum önderleri birer zebanidir. Allah'ın zebanileridirler. Filozoflar, âlimler, bilimadamları; sistemi örseledikleri ölçüde zebanileşirler. Mesela, Marx bir zebanidir. Zebani; sistemi örseleyen, onu felce uğratandır.

Nefsin prangasına bağlanmışların nefsini perçeminden tutup çeken gerçekliktir. O gerçeklik nazarınca, zebaniler sürekli gelir, sürekli aramızdadırlar. Allah'ın nuru asla sönmez...

Zebaniler faaliyettedir.

Allah hakikatini vesilelerle tebliğ eder. Çoğu kez Allah'ın

eli (yeddullah) vazifesini üstlenmiş kişi, bunun asla farkında değildir. Lakin zebaniler faaliyettelerdir. Onlar, güç ve otoritenin meclislerine-kurultaylarına-NATO ve AB'lerine savaş açar, onların sistemini örselerler.

Bu yönüyle Allah'tan ümidi kesmek küfürdür. Çünkü o vaadini yerine getirmiştir. İnsanlığı selamete erdirecek zebun edicileri aramıza dahil etmiş, bizleri nefislerimizden arındıracak kâmil ruhlarla gark etmiştir.

Zebani kelimesinin anlamı üzerinde daha derinlemesine düşünmek yararlı olur.

Ve peygambere önemli bir uyarı yapılır; "ona itaat etme!"

İtaat; bir kişinin önünde eğilmek manasına gelmez. O kişinin türettiği koşullara uyumlanmak anlamına gelir. Mesela, bugün yaşamımızı İMKB belirliyorsa, biz İMKB'ye ne kadar sövsek sövelim, ona itaat ettiğimiz anlamına gelir. Yani, bir şeye tapmak; onun belirleyiciliğini meşrulaştırmak demektir.

Hem Allah'a hem paraya tapmak!

Bu söz, Peygamber'i İMKB'nin kurallarının dışına çıkan bir yaşam alanı inşa etme düşüncesine sevk etmiştir. İşte Medine'ye hicretin ve yeni kurulacak yaşam alanının altyapısının Peygamber zihninde açığa çıkmasına neden olan ayet budur. Hz. Peygamber Efendimiz; efendilerin, tacir ve zenginlerin belirlediği koşullardan, Hakk'a uruç etmiştir. Bu yolculuğunda, Allah'tan gayrısına itaat etmemeyi dinin esası görmüştür.

Yani hem Allah'a, hem paraya tapamazsınız! Bir kişinin iki rabbi olmaz! Birini seçeceksiniz...

İKİNCİ BÖLÜM

İTİKAD MESELELERİ

BESMELE

Allah Elçisi Hıra'dan şehre indiğinde "Çok merhametli, Sevgisinden şüphe edilemez olan Allah'ın ismiyle" başladı. Bir anda bir panik. Rahman ve Rahim...

Kodamanlar telaşa düştüler. Adeta yüreklerini bir ateş kapladı. Nedir bu Rahman ve Rahim. Rahman ve Rahim olanın ismiyle başlamak demek, bizim otorite, güç ve dayatmalarımızla başlamamak demek. Eyvahlar olsun! Ne yapacağız şimdi?

Rahman ve Rahim, merhamet ve sevgisinden şüphe edilemez olan Allah...

Siz hiç esrar içen kuş gördünüz mü? Ya da yuvasına icra memuru giden bir kaplumbağa?

Merhamet, düzenin yani doğal yasaların bütünüdür. Her canlı bu yasalar kapsamında varoluşunu sürdürme imkânına sahiptir. Dolayısıyla, ortaya çıkan iş ve oluşların ekserisi, koruyucudur...

Yani Rahman ve Rahim; doğal yasaların tecellisi manasına gelir.

Hiçbir canlı, müdahale edilmeksizin bir sorun yaşamaz. Avlanması bir sorun değildir. Varoluşunu sürdürebilmesi için gerekli bir vazife gibidir...

İşte bütün bu doğal yasalara bağlı kalmak suretiyle iş üretmek, "Besmeleyle işe başlamak oluyor."

Yani işe, Allah'ın adıyla/programıyla başlamak.

O halde, doğa katillerinin, ırz düşmanı emperyalistlerin

genel paradigması ekseninde hareket edince, "binlerce kez Besmele çekilse de olmuyor." Yani Besmele çekince, hayata onu nakşetmek gerekiyor. Besmele çekip, merhametsizliği ibadete dönüştürmek olmuyor.

O halde, "Besmele çekince" bir fikrin ya da tavrın içinde olduğunuzu ilan etmiş oluyorsunuz. Eğer o tavrı yaşamınızda sergilemiyorsanız, ikiyüzlü, yalancı bir insan olmuş olursunuz.

O tavır, emperyalizmi, kapitalizmi ve her türlü zulmü reddetmek oluyor. Merhametsizlik ve adaletsizlik ekseninde hegemonyalaşmış her tür iğrençliğe başkaldırmak demektir. Yani lafza sıkışmış bir Besmele, kişiyi Müslüman'dan ziyade, riyakâr yapar. Sözün bir ağırlığı vardır. Ağırlık taşınmadığından meydanlar, Besmele çeken zalimlerle dolar taşar...

Merhametsizleşme

Dikkat edelim, Kur'an'da bütün surelerin başında "Besmele" vardır. Bir tek Tevbe Suresi'nin başında Besmele yoktur. Hatta birçok insan bu durumdan ötürü "spekülasyonlar" kopartır durur. Bunun nedeni çok açıktır. Kur'an'ın 113 suresi hoşgörü, bir suresi de "horgörü" içerir. Yani yaptırımsal, sert bir dille eleştirilerin odaklandığı, hatta savaş çığlıklarının yükseldiği, onlara karşı merhametsizleşme alametlerinin ayyuka çıktığı bir suredir. Dolayısıyla "Besmele" yoktur...

Besmele'nin temsil ettiği çerçeve çok derindir. Bazı yazarlar, hatta yakın dostlarım; Besmele olmadığından Tevbe Suresi'ni Kur'an'a sonradan eklendi gibi ele alırlar. Bütünüyle hatalıdır. Besmele olmayışının teknik nedeni izah ettiğimiz gibidir.

Tevbe Suresi "kenz/servet ayetlerinin" yer aldığı suredir. Kenz yapanlara karşı ne kadar sert ve yaptırımsal bir tavır takınılacağı belirgin kılınır. Dolayısıyla "kenzolar/servet sahipleri" büyük oranda eleştirilir...

Allah'a iman edip, kapitalizmle amel edenler, Besmeleden gafildirler. Besmelesiz başlayan ibadet geçersizdir. Dolayısıyla, Besmelesiz başladığından, kişinin rüşde ermesini engeller. Olgunlaştırmaz.

Bu da lafzi değildir, Besmelesiz ibadet etmek, ibadeti şov aracı yapmaya sebep olur. Yaşamın içinde çekilen Besmele, hayatın ve vicdanın gönlünde yeşeren Besmeleler, dile geldiğinde çok makbul oluverir. Aksi halde kuru bir fısıltı gibi kalır. Hayatında Besmele olmayan adamın, dilinde binlerce Besmele olması, onu hayırlı bir kişi yapmaz. Yani, dolara, güce tapan adamdan hayır gelmez...

Bu nedenle Besmeleyi çok daha iyi anlamamız gerekiyor. Besmelenin gerçek manada yaşanması lazım. Arsızın, pirsizin dilinden çekilip kurtarılması gerekir.

Besmeleyle vücuda gelen "vahiy..."

Gelin Vahyin ne olduğuna ve nasıl geldiğine birlikte bakalım...

VAHİY NEDİR?

Vahiy nedir?

Hz. Muhammed göklerden buyruklar mı aldı? İlkin cevabım "hayır" olacaktır. Bunu, Kur'an'ın Allah indinden bir kitap olduğuna iman eden biri olarak söylüyorum. Bu bölümü dikkatle okuyunuz;

Hz. Muhammed, hayatı boyunca ticaretle uğraşmış, rahat, keyifli bir hayat sürerken, çok ahlaklı olduğu için "bir anda peygamberlik verilmiş" bir kişi değildir. Bu tasavvur hatalıdır, çürüktür.

Aksine, bütün yaşamını bir davaya adamıştır. Çocukluğundan itibaren aynı sorunu teşhis etmiştir. Peygamberliğin "bir anda olup biten mucizevi bir süreç olduğu fikri sorunludur." Allah Elçisi Hz. Muhammed, çocukluğundan itibaren, yaşadığı toplumun meselelerine karşı ciddi bir duyarlılıkla eğilmiş ve bu hususta yoğun düşüncelere girmiştir.

Ve anlattığı şeyler, göklerden aşağıya doğru indirilmiş şeyler olmanın dışında; hayatın içinde; doğrudan yaşama müdahil olan sözlerdir.

İşin teknik kısmına baktığımızda, Kur'an'da geçen bir ayet bütün mevzuyu gözler önüne sermektedir:

Rabbin, balarısına şöyle **vahyetti**: "Dağlardan evler edin, ağaçlardan ve insanların kurdukları çardaklardan da..." (Nahl, 68)

Ayette geçen "**evha**" ifadesi, vahiy manasında kullanılıp,

peygamberlere vahyedilme konusunu işleyen ayetlerde de aynı kalıpta kullanılır. Şu örnekteki gibi:

Küfre sapanlar kendi resullerine şöyle dediler: "Ya tam bir biçimde bizim milletimize dönersiniz yahut da sizi yurdumuzdan mutlaka çıkarırız." Rableri de onlara şunu **vahyetti:** "Zalimleri muhakkak helâk edeceğiz." (İbrâhim, 13)

Bu ayette de aynı kalıp ve vezinde kullanılan "vahyetme" meselesi, balarısı örneğiyle ifade ediliyor. Nasıl yani? Niye koskoca Kur'an balarısına vahyedilişi anlatır. Balarısında bir hikmet mi var?

Hayır hiçbir hikmet yok. Kur'an bize "vahyin ne olduğunu anlatıyor arkadaşlar." Balarıları yaşama gelir gelmez, "yuvalanması gerektiği bilgisiyle doğar." Bu arının "doğal eğilimidir." Yapması gerekendir. Genetik olarak yapması gerekeni bilerek doğar. O halde vahiy kelimesini doğru tanımlayalım:

"Normalleştiren bilgi." Yani yapması gerekeni yaptıran bilgi.

Arıda açığa çıkan şey bu. Peki peygamberlerde açığa çıkan nedir?

"Anormal koşullarda ortaya çıkan, normalleştirici bilgi." Yani, fıtri olarak "bir insanı tuvalete gitmekten alıkoyduğunuzda, tuvalete gitmek için verdiği mücadelenin temelinde vahiy bilgisi vardır." Normalize edici eğilimlerin tümüne Kur'an "vahiy" diyor. Bulutların üstünden aşağı inmiyor! Sizde var olan "açığa çıkıyor..."

Şimdi dikkat;

Rahman Suresi

(1) Rahman

(2) Kur'an'ı öğretti

(3) İnsanı yarattı

(4) Ve ona beyan etmeyi öğretti.

Sıralamaya dikkat edin. İlginç değil mi? Önce Kur'an öğretiliyor, sonra insan yaratılıyor. Lakin buradaki yaratılıştan kasıt, tamamlanmadır. Yani insanın eğilimlerine vâkıf olmasıyla birlikte insan ortaya çıkıyor. Bilgisiz insan daha doğrusu beşer, kendisine vâkıf değildir. Kendisini öğrendikçe, Kur'an'ı öğrenmiş oluyor. Bu arada Kur'an, "okunan" demektir. Bir kitap olarak Kur'an değil ayetin bahsi, bütün kâinattır.

Hele ki, Kur'an'da geçen Sidre'tül Müntehâ kavramı da tamamen bu meseleye işaret etmektedir.

Sidre'tül Müntehâ; son sınır, son sınırdaki ağaç manalarına gelmektedir. Kullanımı itibarıyla; düşüncenin sınırlarına dayanmak, yoğun biçimde tefekkür etmek biçiminde ele alınır.

Bu düşünce nedir?

Allah Elçisi'nin aklının uç noktalarını tırmalayan bu düşünce nedir? İlgili surenin (Necm Suresi) devamında bu açıklanır;

(14-15) Sidretü'l Müntehâ'nın yanında. Onun yanında ise Cennetü'l Me'vâ bulunmaktadır.

Son sınırın yanında "cennet" vardır. Yani Allah Elçisi insanlığa sunacağı mesajı içselleştirirken, "cehennemi gözlemlemiş", yeryüzündeki çelişkilerin cehenneme işaret ettiğini algılamış, akabinde kesri sınırın ötesinde, paradigmanın çöküşüyle mümkün bir cennet idealinin olduğunu fark etmiştir.

Yani, Mekke'nin Rableri (kenzolar/para babaları) karşısındaki duruş, cennet idealine, yani sınıfsız, kölesiz, ortaklaşacı ve çelişkisiz toplum idealine sırt dayanarak geliştirilecektir...

Sidre ağaç demektir. Ağaç; kökleri toprağa tutunmuş bir canlıdır. Toprak; emeği, tevazuyu ve sıfır egoyu temsil eder. Dolayısıyla, toprak, emek, tevazu gibi değerleri yücelten bir toplumun; vahiy dilinde cennet olduğu gerçeğince; işaret edilenin de bu ideal olduğunu söylemek gerekir...

İlahi müdahale, doğal olanın kendisidir. Balarısında nasıl

tecelli etmişse, peygamberlerde de öyle tecelli etmiştir. Tam bu noktada, vahyin ruhunu doğru anlamak gerekiyor.

Halihazırda insanda var olan "bilgi" yoğun düşünme haliyle ve olaylar içinde açığa çıkmıştır. Normalleştiren bu bilgiye vahiy, bu bilginin toplamına da Kur'an denir.

Bulutların üstünden değil, surların üstünden; ezilenlerin akan gözyaşlarından alınan ilham. Çünkü Hakk orada tecelli eder...

Ve Mümin, o tecelliyatı doğru okuyandır.

Şimdi gelin, iman ve mümin kelimelerinin anlamlarına göz atalım...

İMAN NEDİR, MÜMİN KİMDİR?

Irkçı Araplar "biz iman ettik dediler." De ki; iman ettik demeyin, Müslüman olduk deyin. İman, henüz gönlünüze girmedi. Allah'a ve Resulü'ne bağlanırsanız, amellerinizden hiçbiri eksilmez. Allah suçları örter, affedicidir. (Hucurat, 14)

İman kavramı kalbî bir kavramdır. **Müslümanlık dinin en üst noktası değildir.** En üst nokta, müminliktir. Herkes Müslüman olabilir. İslam'a sempatiyle bakan ve inanan herkes Müslüman'dır.

Esasında ayette "Müslüman" kelimesi de geçmez. Kur'an'da "Müslüman" şeklinde bir ifade yoktur. Ayette "eslemna"(İslam olduk) ibaresi geçer. Kur'an'da Müslüman, muslim şeklinde kullanılır. Manası "selamette olan" demektir.

Selamet; barış, adalet, esenlik gibi manalara gelir. Kelime anlamı itibarıyla; barış, esenlik ve adalete mazhar olan selamettedir. İslam'dadır.

Müminse, imanda olan demektir. İman, emn kökünden türer. Bir konuda tam emin olmak, güvenmek, güvencede olmak manalarına gelir. Allah'tan emin olmayan, bu eminliği her şekilde sağlama yaparak, sorgulayarak tesis etmeyen iman kelimesine mazhar olmaz.

İslam'da iman vardır. Diğer dinlerde "inanç vardır." İman, inanç kelimesine çok zıddır. Çünkü mutlak tatminlik gerektirir. Tatmin olunmayan bir inanış, asla iman olmaz. Hüsnükuruntu olur.

Dolayısıyla kişi evvela Allah'ı sorgulayarak tatmin olmalıdır. Olmuyorsa, inanışı onu "eslemna" yani teslim kılar, ama iman etmiş olmaz.

İman, kalbîdir demiştim. Kalb ile akl (akıl) arasındaki ilişkinin ürünüdür. Tarih boyunca ya kalb akla ya akıl kalbe üstün gelmiştir. Bu ikisi aynı noktadan hasıl olmasına rağmen, bir türlü aynı kefeye sokulamamıştır.

Kur'an bu durumu şöyle izah eder:

Yeryüzünde hiç dolaşmadılar mı ki, kalpleri olsun da onunla akıllarını çalıştırsınlar, kulakları olsun da onlarla duysunlar. Şu bir gerçek ki, kafadaki gözler kör olmaz ama göğüslerin içindeki gönüller körleşir. (Hac, 46)

Bu ayet, kendisiyle akledilen kalpten bahseder. Ne alaka diyeceksiniz? Kalp ile akledilir mi?

Evet. Kalp ile akledildiğinde ortaya "aşk" çıkar. Aşk, kalbin iman derecesini yükselten bir tırmanışın adıdır. Akıl tatmin olduğunda, kalp iman eder. Kalp iman ettiğinde akıl tatmin olur. Ve bu ikisi birbirinin arkasını kollar...

Hatırlayalım;

İbrahim, "Rabbim, ölüleri nasıl dirilttiğini bana göster," demişti. "Yoksa inanmıyor musun," dedi. "Evet; ancak kalbimi güçlendirmesi için," dedi. "Dört kuş al ve onları iyice incele, kendine alıştır... Sonra her bir dağın üzerine onlardan bir tane koy yerleştir. Daha sonra onları çağır. Sana hemen gelecekler. Bilesin ki ALLAH Güçlüdür, Bilgedir," dedi. (Bakara, 260)

Tevhidin önderi İbrahim Resul, inançla iman arasındaki o ince çizgiyi usulce resmediyor burada. Sembolik anlatımlarla dolu olan bu ayette, Allah'ın "halil/dost" dediği ve Hz. Muhammed'e, İbrahim'in yolundan git dediği o yolu anlatıyor.

İbrahim Peygamber aklı işletmenin en önemli resmidir. Gönlüm tatmin olsun yönündeki o talep, imandandır. İnançla

iman arasındaki fark budur. İman adamı İbrahim eder. İnanç ise Ebu Cehil'leştirebilir...

Ya o kuşlar? O konuya daha sonra değineceğiz.

İman konusuna geri dönelim. İman etmek için "emin olmak gerekir." Emin olmak için ne yapmalı?

Güvenmeli...

Allah'ın yarattığı fıtrata güvenmeli. Tabiata uyumlu hale gelmeli. İnsanlığa güvenmeli. Kâinata güvenmeli. Güven, imandır. İman; emin olmaktır. Emniyettir.

Mümin... En önemli sıfat budur. Hem de "İnkılabi Mü'min/ Devrimci İman..." Şiarımız, istikametimiz bu yöndedir.

Peki ibadet nedir?

Birlikte bakalım...

İBADET NEDİR?

Binlerce yıllık pagan geleneği, Tanrıları memnun eden insanlar yarattı. Tanrıları memnun eden, bu uğurda memnuniyetsizliği mazur gören insan; aklın idrak sınırlarını aşan alışkanlıklar üretti.

İslam'ın direndiği Mekke dindarlarının inanış biçimi tıpkı böyleydi. Örnek verecek olursak, Hz. Muhammed'in babası doğduğunda, dedesi Abdülmuttalip'in ellerinde Mekke'nin tahta tanrılarının kanlı sunaklarına yatırılmıştı. Dede Abdülmuttalip, bir oğlu olduğunda onu Allah'a kurban edeceğine yemin etmişti. Önceki bölümlerde ifade ettiğimiz gibi Mekke'de, Allah'ı hoşnut etmek için ibadet etme alışkanlığı hâkimdi. İşte, Hz. Muhammed tam olarak bununla savaştı. Tanrıları memnun etmek için yapılan ibadetler yerine**, insanın kendisine yabancılaşmasını engelleyen, öze dönmesini sağlayan, olgunlaştıran ve rüşd basamaklarını tırmanmasını sağlayan devrimci ibadetleri yaşama ait kıldı.**

Örnekleyecek olursak, Salât kelimesi bu noktada önemli bir yere konulmalıdır. Kur'an çevirilerinde "salât" kelimesi görülen her yere "namaz" yazılır. Esasında bu hatalıdır. Bu yapıldığında, salât; sosyal bir kavram olmaktan ziyade bir tür tapınak ritüeline dönüşür.

Salât ve namaz ilişkisi

Kur'an'da namaz vardır. Fakat namaz, salât kelimesi;

güneş hareketlerini içeren ayetlerde kullanıldığında ortaya çıkar. Hud Suresi'nin ilgili ayetleri, güneşin hareketlerinden bahsederken, salât kelimesi de kullanılır. İşte bu ayetlerde geçen salât, namaz olarak çevrilebilir. Bunun dışında kalan salât ise, "namazın sosyal boyutunu" teşhir eder. Bu yönüyle, Kur'an'da şöyle tanımlanır:

Hiç şüphesiz ki Ben, Allah'ın ta kendisiyim. İlâh diye bir şey yoktur, benden başka. O halde Bana kulluk et ve Beni anmak için salâtı ikame et. (Tâ-Hâ, 14)

Allah dışında bir belirleyicinin olmadığını idrak etmek için salâtı uygula diyor ayette. Yani, Beyaz Saray'ın, doların, borsanın, altın ve gümüş paritelerinin, emperyalist yozlaşmanın insan hayatını belirlemesi karşısında, bu paradigmaya karşıt konumlanmak için salâtı ikame etmekten bahsediyor.

Bu nasıl bir salât'tır?

Birçok meal bunu namaz olarak çevirir, lakin bu ayetin tefsiri başka bir ayette yapılmaktadır;

O, sizleri karanlıklardan aydınlığa çıkarmak için size salât edendir. O'nun melekleri de salât ederler. Ve O, müminlere çok merhametlidir. (Ahzâb, 43)

Bize salât eden bir Allah ve O'nun melekleri...

Bu kısmı "geçiştirmek için" salavat getirme işi icad edilmiştir. Salâtı salavat yaparak, salât kelimesinin bu anlamı etkisizleştirilmiştir. Halbuki ayetteki salât "destek verme" manasına geliyor. Yani Allah bize salât ediyor/destek veriyor.

Salât ibadettir

O halde biz de Allah'a salât edeceğiz, yani destek vereceğiz. Nasıl mı? O'nun dışındaki tüm belirleyicileri yaşamımızdan çıkartarak. **Yani devrimci olarak.** Bu nedenle, tüm ibadetler; insanın devrimcileşmesini sağlamalıdır. Sağlamıyorsa,

Kur'an'dan feyz alınmadan icra edilmiştir.

Namaz ve Salât arasında şöyle bir ilişki söz konusudur; Salât ibadettir. Yaşamın içinde icra edilir. Namaz ise nüsuktur. Mescidlerde icra edilir. Bu ikisi iç içe geçmiştir. Birini ötekinin önüne geçirmek doğru değildir. Namazı salât, salâtı namaz yapmak hatalı olur. Biri eksik olduğunda problem doğar. Ama ekseriyetle salât, kişiyi olgunlaştırır. Namaz ise, disiplinize eder.

Bugün ibadetlerin amacı "cennete girmek" halini almıştır. Çok doğru, insan cennete girmek için ibadet etmelidir. Ama evvela, yeryüzündeki cennete girmek, akabinde ölüm ötesindeki cennete girmek ülküsü olmalıdır. Yeryüzündeki cenneti görmezden gelen, yeryüzünde sınıfsız ve sınırsız bir cennet inşa etme gayesi yüklemeyen bir namaz, salâtsız bir namazdır. Ve Maun Suresi'nin eleştirilerine müstehak olmuştur.

Yeryüzünde cenneti inşa etmek için mücadele edenler, öldükten sonra cennetle müjdelenmişlerdir. Etliye sütlüye dokunmayanlar mı? Zor...

DEVRİMCİ BİR İBADET: NAMAZ!

Daha önce de defalarca yazdığım bir içeriği biraz daha derinleştirmeye çabalayacağım. Özellikle de bugün uygulandığı "içerik" açısından çok kritik bir dönüşüm yaşamış olan namaz, aslı itibarıyla mühim mesajlar içermektedir. Şekli açısından bu manaları gelin birlikte görelim;

Namaza duran kişi, evvela yüzünü kıbleye döner. Yani bu dönüş, şekilsel olarak yönelmekle birlikte; **dünyevi kıblenin/amacın/stratejinin ilanıdır.** (Kıble kelimesi, amaç, strateji manalarına gelir.)

Daha doğrusu, kıbleye dönen adam şunu söylemiş olur;

1. Benim hedefim "eşitliktir." Çünkü döndüğümüz kıblede (amaçta) ihrama girmiş, yani birbiriyle eşitlenmiş insanların tavaf ettiği bir Beyt vardır. Aslolan bu eşitliğe dönüştür.

Bu bölüm, tek başına bir manifestodur. Namaz vaktinde "Kâbe'ye dönüp", Beyaz Saray kanunlarıyla amel edenler, Kur'an dahilinde; Maun tokadına tabi olurlar.

Maun Suresi'nin çığlığı, bu gafletten kaynaklı bir haykırıştır.

Dini yalanlayanı gördün mü? / O da kendisine dindarım diyor.

İşte yetimi itip kakan odur.

Afyonlanan/Sakinleştirilen/Yoksul adamın yanında olmaya teşvik etmez.

Lanet olsun onların kıldığı namaza ki!

Onlar namazlarından habersizdir/ Yaptıkları işin anlam ve manasından gafildirler.

Onlar gösteriş için ibadet ederler.
En ufak bir yardımı bile esirgerler.
(Maun Suresi)

Bu sure vahyedildiğinde, henüz 6. senedir. Peygamber henüz Mekke'dedir.

Bu şu manaya gelmektedir; henüz bir cemaat yoktur. Yani ortada lanetlenecek bir namaz yoktur. Dolayısıyla, Mekke'deki müşriklerin kıldığı namaz eleştirilmekte ve "yeni namazın ruhu deşifre edilmektedir."

Görüldüğü gibi, ayetteki iki ana kıstas namazın pozisyonunu belirleyen unsur haline getirilir.

Bunlardan ilki yetim, diğeri miskindir.

Yetim, anasız çocuklar için kullanılan bir tabir olarak bilinir. Ama Kur'an'daki kullanımı böyle değildir.

Kur'an insanlığa "**Âdemoğlu**" diye seslenir. **Âdem, toplumdur**. Dolayısıyla toplum, her bireyin anası ve babasıdır. Bugün kapitalist dünyada **toplum katledilmiş; bireycilik hortlatılmıştır**.

Toplum, işlevlerini yerine getirmediğinde ortaya çıkan **"bencil-çıkarcı-egoist birey tipi" Kur'an'a göre yetimdir.** Bu yetimler, toplumun ödevlerini yerine getirmeyişi nedeniyle mağdur olan zümredir.

Miskinse, sakinleştirilmiş, afyonlanmış manasındadır. Yoksul olduğu halde, kendisini yoksullaştıran iktidarın yalakalığını ve şakşakçılığını yapan "beyni alınmış kitleler" için kullanılır.

Yetimi itmek; yetimi, yetimliğe terk etmektir. Yani tam karşılığı, yetimleştiren ideolojilerin bayraktarlığını yapmaktır. Bugün için bu durumu; küresel kapitalizme uşaklık ederek, liboş teranelerde hidayet aramak olarak görebiliriz.

Miskini doyurmaya teşvik etmekse, halkı aydınlanmaya

çağırmak, afyonlanan ve prangalarla zincirlenenleri özgürleştirmek manasında kullanılır.

Bu çerçeveden baktığımızda; bu sure, **"Abdestli Kapitalizmin din eğlencesini"** alabora etmektedir...

Bu sure, henüz ilk eylemin; yani kıbleye dönüşün, sosyolojik tavrını izale eder. Bu çerçevede şunu söylemek makbul ve Kur'anî olacaktır;

Yoksulların yanında, sınıfların karşısında konuşlanmayan bir namaz, boştur, afyondur, eğlencedir!

Namazda sağa sola bakmaya, şeytanın namazdan hırsızlanması denilir. Yani; o namazı tamamen çalamıyor da ondan bir kısmı hırsızlıyor. Erkânı çalamıyor. Son kozunu nazarları çalma ile kullanıyor. "Sağa baktırabilir miyim, sola baktırabilir miyim?" diye çabalıyor. (Fethullah Gülen, *Kırık Testi*, s. 53)

Fethullah Gülen'in bu sözü; anlattığımız meseleyi özetliyor. İlgili metinde; namazın ana rüknü olan etrafı kollama, insanlarla bir olma noktasını, nazari bir ibadete dönüştürmek suretiyle, eleştirdiğimiz ritüelistik din algısını inşa etmektedir.

Namazı, toplumsal bir silah olmaktan alıkoyup, ferdi bir ritüele dönüştüren bu şahıs, ne ilginçtir ki; bugün çok kritik bir mevkide bulunmaktadır.

Namaza devam edelim;

Ve namaz, hedefe; eşitliğe giden yolun pratik tarifidir...

Bu yol şu şekilde gözler önüne serilir;

1. Kıyam
2. Rükû
3. Secde

Namaz, "Kıyam / Ayakta duruş" ile başlar.

Kişi, önce namaza niyet eder. Bu yola çıkma öncesindeki kararlılığa işaret eder. Sonra, Yüzünü eşitliğe dönerek; "Allahu Ekber" diyerek şunu söylemiş olur:

Allah tektir! Allah dışında, hiçbir otorite hayatıma yön veremez.

Ve "kıyam", isyan etmek, baş kaldırmak manalarına gelir. İşte bu prensip eşliğinde kişi; eşitliğe giden yolda; servet ve iktidar sahiplerinin madrabaz düzenine isyan edeceğini, sınıflı toplumun kalelerine baş kaldırarak direneceğini ilan eder.

Ve Kıyam esnasında; "Fatiha Suresi okunur." Fatiha suresi Allah Elçisi'nin "ilk tebliğ ettiği suredir." Ve çok özel manalar ihtiva etmektedir:

Esirgeyici ve Bağışlayıcı olan Allah'ın adıyla!
Hamd, sadece âlemlerin Efendisi içindir.
O Esirger ve Bağışlar.
Din gününün/Hesaplaşma gününün tek sahibidir!
Yalnız sana kulluk ederiz. Sadece senden dileriz!
Bizi doğru yola ilet.
O nimetlenip azmış sapıkların, kendisine gazap olunanlarınkine değil...
(Fatiha Suresi)

Bu sureyi dikkatli okuyun. Bu bir manifestodur...

Allah Elçisi Safa tepesine çıkmış. Gözünüzün önünde canlandırın...

Ve "tefsiren" şunu söylüyor;

Ey insanlar. Tek esirgeyici, kollayıcı Allah'tır. Sizi esirgeyip kolladığını iddia eden o kodamanlar değildir. Ve sadece ona hamd edilir! O göbeği şişiklere değil!

Din gününün, yani kodamanlar ile ezilenlerin hesaplaşacağı günün tek sahibi Allah'tır.

Ya Rabbi, biz sadece sana kulluk ederiz. Bu soytarılara, madrabazlara, uşaklara değil!

Bizleri doğru yola ilet!

Mal ve servetle azıp Rableşmiş sapıkların, gazaba uğrayanların yoluna değil...

Evet, bu manifestoyla başlayan namaz, "**rükû**" ile devam eder.

Rükû, *Lisan'ül Arab*'a göre, zenginin fakirleşmesi manasına gelir. Üsttekinin alta geçmesi. Karşıya bakanın aşağı bakması, manalarındadır.

Bu anlam çerçevesinde, kıyam anlam kazanır. Yani isyanın yüzü belirginleşir. Evet, namazın kıyamı/isyanı aşağıya bakan bir isyandır. Alttakilerin isyanıdır...

Pratik olarak, eşitlik hedefi için isyan ederken, eşitlenmek babında pratize edilen bir eylemdir rükû. Bir diğer manası da; "yüz dönülen Kâbe ve temsil ettiği mana derinliği dışında", hiçbir gücün önünde eğilmemeyi temsil eder.

O temsili eylem, bir ilandır. Bu eylemi uygulayan herkes; gerçek hayatta bunu yaşama adapte edeceğine and içmiş olur.

Ve secde...

O ilkelere bağlılık, pratik olarak; o eşitlik toplumunu inşa eden prensiplere itaat noktasında ifşa edilen bir eylemdir.

Ve öyle bir eğiliştir ki, kula kulluğu, paraya kulluğu, altın ve gümüşe kulluğu "Zırrü zeber eden bir eğiliştir."

Ve sonunda selam verilir;

(Vâkıa, 26) Orada sadece "selam ve selam" denilir.

Cennet tasvirleriyle anılan, sürekli cenneti anlatan Vakıa Suresi'nin ilgili ayetinde, cennetin temel karakterini anlatan bu ayet ile bir benzetme yapılır. Bu, namazın sonunda pratik olarak uygulanır.

Namazdaki selamlama, meleklere selam verme falan değildir. Bu tip söylemler, namazın gerçek ruhunu yok etmeye yönelik uydurmalardır.

Ki gayet başarılı olmuşlardır.

Eşitliğe, yani halk düşmanlığına, daha doğrusu **"şeytana ve şeytan evliyalarına karşı"** isyan/kıyam edilmiş, pratik hayatta alttakilerle **eşitlenilmiş** ve ilkelere bağlılık sergilenmiş bu şekilde toplum cennete dönüşmüştür.

İşte orada artık selam/barış vardır.

İşte namaz...

Şimdi düşünün, Allah Elçisi'nin namaz kılarken "huşuya dalarak mestane olmasının temel nedenlerini."

Ve bundan ötürüdür ki, Allah Resulü namaz kılarken namazı bozup koşarak eve gider ve evdeki altınların dağıtılmasını emreder...

Namazmatiklerin, zikirmatiklerin gölgesinde; bir borç haline dönüştürülen; ne söylediğini, ne yaptığını bilmez bireylere dönüştürülmüş kitlelerin "oyuncağına dönüştürülen" namaz, işte bu derinlikte bir nüsuktur.

İşte mescidler, bu güçlü eylemin karargâhlarıdırlar. Her mescid bir halk evidir. Hazreti Peygamberin evi bir mesciddi. O evde; savaş stratejileri yapılır, devlet planlaması yapılır, bölgedeki yoksullar tespit edilir, mahkeme kurulur, eğitim-öğretim verilir, ilerici bilgiler paylaşılırdı.

Kendi yaşadığı toplumun çok ilerisinde bilgiler paylaşılan, hatta kurmayların içinde yaşadığı bir "halk eviydi mescid."

Bu mescidin içinde yaşayan yoksul kurmaylara "ashab-ı suffa" denirdi. Ebu Zer, Ammar, Selman gibi köle kökenliler, bu topluluktandı.

Meseleler tartışılmadan namaz kılınmazdı. Yani toplanma amaçları namazı kılıp sevap almak değildi. Evet, namaz kılınırdı; ama görünmeyen defterlere yazılan sevaplardan çok; gözle görülür karşılıklar yaratan bir namaz kılınırdı. Ve hatta kodamanlar, elitler bu namazdan çok korkarlardı.

(Hûd, 87) Dediler ki: "Ey Şuayb! **Namazın mı emrediyor sana, atalarımızın tapar olduğunu terk etmemizi yahut mallarımızı yoksullara dağıtmamızı?** Esasında sen; gerçekten yumuşak huylu, olgun bir insansın."

Evet, Allah Elçisi de; namazıyla "**kodamanları ürkütmüştü.**" Ki bugün için şunu söylemek gerekir;

Kapitalizmi, emperyalizmi ürkütmeyen bir namaz, Allah Elçisi'nin kıldığı namaz değildir. Ve o namazın bekçiliğiyle, Hubel'in önünde eğilmek arasında hiçbir fark yoktur. (Hubel, Mekke'deki meşhur bir putun ismidir.)

Dolayısıyla namaz, hakka yani halka yaklaştırır. Bu, uzak olanın; yani şeytan ve evliyalarının zoruna gittiğinden, namazın yaklaştırıcı bütün fonksiyonları baltalanır ve namaz safi bir ritüele dönüşür.

Hem de öyle bir ritüel ki, karşıt olduğu bütün pisliklerin kulu olmuş softaların "övünç ve tahakküm aracı olan bir ritüel."

Şimdi de bir diğer nüsuka değinelim...

KURBAN, HAYVAN KESMEK DEĞİLDİR!

Bu yazacağımız gerçekleri karalamak için "Eren Erdem kurbanı reddetti" diyecek olanların, bu tür ucuz işlere bulaşmamasını, kurbanı değil, kurban gibi devrimci bir ibadeti alıp, hayvan kesmeye indirgeyen Muaviyeci zihniyeti reddettiğimi hatırlatarak başlayayım...

Kur'an'dan onay aldığı iddia edilen her türlü olgu, mutlak manada metne sadakat ölçeğinden geçmiş olmak zorundadır. Yani, Kur'an metninde yer alması şarttır. Bugün Türkiye'de uygulanagelen Kurban, Kur'an'da geçen kurbanla hiçbir surette örtüşmez!

Aksine, Kur'an'ın kurban anlayışına çekilmiş bir kılıç gibidir.

Şimdi konumuza girelim.

Kurban kelimesi, kurb kökünden mastardır. Bu kökten türemiş meşhur bir kavrama sahibiz. Akraba kavramı...

Akraba kavramıyla kurban kavramı aynı kökten türemiş olup, eş manalıdırlar. Kurban, kelime anlamı itibarıyla, "yaklaşmak" manasına gelen bir kelimedir. (Bkz. Ragıp El İsfehani, *el Müfredat*, "krb" mad.)

Kurban konusunu en doğru biçimde anlayabilmemiz için sizlere bir ayet aktaracağım:

Onların etleri de kanları da Allah'a asla ulaşmaz; fakat sizin takvanız O'na ulaşır. Onları size bu şekilde boyun eğdirir ki, sizi hidayete erdirdiği için Allah'ı yücelterek anasınız. Güzel düşünüp güzel davrananlara müjde ver. (Hac, 37)

Büyük dilbilimci Ragıp El İsfehani'ye göre bu kök, "doluya yaklaşmak" manasına geldiğinden, Allah'a yaklaşma babındadır. Ve dolaylı olarak, "Allah dışındaki tüm ilahlardan uzaklaşma" anlamı kazanır. Yani, insanlığın kaderine yön veren, Allah dışındaki tüm totemleri reddetme, onların siyasi, ekonomik, politik ve felsefi dayatmalarından uzaklaşmak suretiyle Allah'a yaklaşmak. Kurban kelimesinin "politik" anlamı bu şekildedir.

Bu hususta Bakara Suresi'nin 87. ayetine bir göz atalım;

"Ve iz ehazna misaka beni israile la ta'büdune illellahe ve bil valideyni ihsanev ve **izl kurba vel yetam vel mesakini** ve kulu lin nasi husnev ve ekiymus salâte ve atüz zekah, sümme tevelleytüm ila kalilem minküm ve entüm mu'ridun"

Biz İsrailoğullarından, Allah'ın dışında kimseye kulluk etmeyecek/**O'na yakın olacak (1), ana babaya, yetim ve yoksullara yardım edecek,** herkese iyilik yapıp, "salâtı uygulayacak", mal biriktirmeyip topluma dağıtacaksınız diye söz almıştık. Ancak pek azı müstesna, sözlerinden döndüler, hâlâ dönmekteler...

Yukarıdaki çeviride (1) ile ifade ettiğim kısım, "kurba"nın anlam bütünlüğünü akseden bölümdür. Kur'an'ı yapısı gereği, ayetin devamı da, "kurba" eyleminin uygulanış biçimini tarif etmektedir. Yani, halka yardım etme, sermaye yığmaktan kaçınma, sevdiğiniz şeyleri Allah yolunda harcama gibi bir bütünlük göze çarpmaktadır.

"Kur'an-ı Kerim'i" açıp, Arapça orijinalini incelediğinizde, **"kurba vel yetam vel mesakini"** ifadesini her zaman yan yana göreceksiniz. Yetam ve Mesakin, yetim ve miskin/fakir demektir. Kurba ise, Allah'a yaklaşma olarak göze çarpar. Yani Allah'a yaklaşmanın yolu, yetim ve miskinlerden geçmektedir.

Yetim ve miskine yaklaşarak, "Allah dışındaki belirleyici

totemlerin dayatmalarından uzaklaşıyor, dolayısıyla Allah'a yaklaşıyorsunuz." Bu yaklaşma, bedensel değil, ideolojik bir yaklaşmadır. Yani ezilenlerin ideolojisine yaklaşma, devrimcileşme...

Kurban kelimesinin direkt geçtiği bir diğer ayetse Ahkaf Suresi 28. ayettir:

*"Fe lev la nesarahümlezinettehazu min dunillahi **kurbanen** aliheh bel dallu anhüm ve zalike ifkühüm ve ma kanu yefterun"*

*Allah'ın yanında **yakınlık** sağlamak için edindikleri ilahlar, onlara yardım etseydi ya! Tam aksine, onlardan uzaklaşıp kayboldular. Bu, onların yalanları, uydurup durduklarıydı.*

Kurban'ın hayvan kesmek olduğu iddiasını besleyen surelerden birinin de Kevser Suresi olduğu iddia edilir. Malum, Kevser Suresi bir namaz suresidir. Surenin ikinci cümlesinde **"fe salli li rabbike venhar"** ifadesi, Rabbin için namazı kıl ve kurbanı kes biçiminde çevrilir. Bu çeviri tamamen bir **katliamdır**.

Ayette geçen "salli" kalıbı, salât kelimesinin bir veznidir. Bu kalıp, şu ayetteki kalıpla hemen hemen aynı manaya gelir. **"Allah ve melekleri o resule salli ederler."** Eğer buradaki salli kelimesini "namaz" diye çevirirsek, **Allah ve melekleri peygambere namaz kılmış olur.** Ki bu saçma ve hatalı bir yakıştırma olacaktır.

Dolayısıyla buradaki salli, lügat manası olan "**destekleme**" anlamıyla çevrilir. **Allah ve melekleri peygamberi desteklerler...**

O halde Kevser Suresi'ndeki salli kelimesi de "desteklemektir."

Ve gelelim venhar kelimesine. Venhar, nahr kökünden türemiş bir kelime olup, boğazına bıçak dayanmış devenin göğsünü ileri attırması manasına gelir. Yani "bir işi göğüslemektir." Ama vatandaş kalkmış, bıçağı dayama kısmını almış ve olmuş sana hayvan gırtlaklamak...

Bu haliyle Kevser Suresi'nin doğru çevirisi;

"Rabbini destekle/devrimcilik yap ve güçlükleri göğüsle" biçiminde olmalıdır...

Maide Suresi 27. ayet konuyu ayrıca zenginleştirmektedir.

Onlara Âdem'in iki oğlunun haberini de gerçek olarak oku. Hani, ikisi birer kurban sunmuşlardı da birinden kabul edilmişti, ötekinden kabul edilmemişti. "Seni mutlaka öldüreceğim," dedi. Öteki: "Allah sadece takva sahiplerinden kabul eder," dedi.

Habil ile Kabil olarak bilinen bu iki kişi arasındaki diyalog, görüldüğü gibidir. Bilindiği üzre, **"hayvan kesme geleneği, İbrahim Resul ile ilişkilendirilmektedir".** Yani, Kur'an'ın kurban getirdiler ifadesi, İbrahim Resul öncesinde olmuş bir olayla ilişkilendirildiğinde, hayvan kestikleri manasına gelmez! Bu, Allah'a yakınlaşma adına bir fiil, eylem ürettikleri manasına gelir...

Yukarıdaki ayette gördüğümüz gibi, bu iki kişiden biri, doğru bir eylem üretmiş, yani Allah'a yaklaşmıştır. Diğeriyse, yaklaşamamıştır. Yine yaklaşamama nedeni ayetin devamında belirtilir; "Seni muhakkak öldüreceğim". Bu, kibrin ve egonun dışavurumudur. Kibir ve ego, toplumsal paylaşımı engelleyen, tarihsel süreçte Kur'an'ın temel düşmanı olan şirk dininin, yani mal ve servet yığmak suretiyle bireyci tutum sergileme dininin temel kıstasıdır. Kur'an, bütün olarak infak ayetlerinde, mal ve servet yığıcıların dinini "şirk" dini olarak tanımlarken, bu genel izahat çerçevesinde, yukarıdaki söylem; bu dine mensubiyet manası taşımaktadır.

Bildiğiniz gibi, infak ve münafık kelimeleri "n-f-k" kökünden gelmektedir. Nifak, ikiyüzlülük demektir. Münafık, iki yüzlü kişi manasına gelir. İnfak ise, kişinin elde ettiği mal-servetin ihtiyaçtan artanını dağıtma manasındadır.

Dolayısıyla, münafık demek, malını dağıtmayan demektir. Bu din dilinde bu şekilde ilişkilendirilmek durumundadır. Çünkü, aynı kökten gelen iki ayrı ifadenin arasındaki büyük ilişki asla göz ardı edilemez.

Habil-Kabil kıssasında geçen "kurban" anlatımının "hayvan kesme" sanılması, tümüyle teknik bir yanılgıdır. Çünkü geleneksel anlatıma göre, hayvan kesme "Hz. İbrahim ile birlikte ortaya çıkan bir uygulama olarak kabul edilir." Habil-Kabil kıssası ise, yine aynı geleneksel metinlerde çok daha eski bir olay olarak bilinir.

Şimdi gökten bir koç indiği söylenen Hz. İbrahim kıssasının ayetlerine bakalım:

Çocuk onunla birlikte koşacak yaşa gelince, İbrahim dedi "Yavrucuğum, uykuda/düşte görüyorum ki ben seni boğazlıyorum. Bak bakalım sen ne görürsün/sen ne dersin?" "Babacığım, dedi, emrolduğun şeyi yap! Allah dilerse beni sabredenlerden bulacaksın." (Saffât, 102)

Ayette **"ne kurban kelimesi geçer, ne de iması yapılır."** Kaldı ki ısrarcı bir dille anlatmaya çalıştığım şu gerçeği de ele alalım, kurban kelimesi hakkında bildiğiniz her şeyi unutmanız gerekmektedir. Kurban, yani yaklaşmak kelimesi Arapçadır. Yaklaşmak anlamına gelir. Oğlunu kurban etti diye bir cümle kurarsak, **Oğlunu yakınlık etti gibi bir gariplik ortaya çıkar.**

Hz. İbrahim'in yaptığı şey, kendisini mücadele şuurundan alıkoyan tüm imgelerden arınma fiilidir. Bütünüyle, Allah'a yaklaşma (kurbiyet kurma), Allah dışındaki her şeyden uzaklaşma temelinde bir eylemdir. Bu eylem, mal, servet, makam, imtiyaz ve hatta evlat ve eş sevgisinden dahi bağımsızlaşma ile mümkündür.

Kurban, kişinin Allah'a yaklaşmasıdır. Dolayısıyla Allah dışındaki tüm belirleyicilerden uzaklaşmasıdır. Bu yolla,

kişinin kendisine yaklaşması da söz konusudur. O halde "kendisine yabancılaşmış, dolaylı olarak doğaya ve topluma yabancılaşmış insanın" bu hastalıklardan arınması vaziyetine kurban denir. Kur'an'daki kurban bütünüyle bu eksende bir rota çizer.

Hz. İbrahim kıssasına dönelim;

Evlat sevgisi, özellikle de erkek evlat istemesi ve bu isteğe olan bağlılığı anlatılan İbrahim Peygamber ile ilgili şu bölüme dikkat ediniz;

Bunun üzerine biz, İbrahim'e yumuşak huylu bir oğlan müjdeledik.

Evet görüldüğü gibi, İbrahim Resul'ün çok istediği şey, yani evlat kendisine verilmiştir. Sonrasındaysa, Allah'a yakınlığı test edilmek suretiyle, "en çok sevdiğini feda edip edemeyeceği sorgulanmıştır"...

"Bu, hiç kuşkusuz apaçık imtihanın ta kendisiydi." (Saffât, 106)

İmtihanın amacı, kişinin sevdiklerinden Allah yolunda vazgeçip geçememesi noktasındadır. Yani kurbanın temel amacı budur. Aksi bir mana, hayvan satın alıp kesme gibi bir ritüel uygulaması bu noktada gözlemlenememektedir. Halihazırda, yukarıdaki imtihanın başarısı neticesinde, Allah'ın lütfu olarak oğlu yerine bir kurbanlık verildiği ifadesinin kullanıldığı görülmektedir.

Ve ona fidye olarak büyük bir kurbanlık verdik. (Saffât, 107)

Bu ayette geçen kurbanlık ifadesi, "yaptığı iş nedeniyle Allah'a yaklaşmış olduğunu" belirginleştiren bir ifadedir. Bir hayvan, koyun ya da dana değildir. Hz. İbrahim X fiili yapmış ve Allah'a yaklaşmıştır. Anlatılan mesele budur.

O halde bugünün insanı Kur'an'sızlaştırılmış bir dine

mensuptur. Kurban fiilini en doğru biçimde uygulamak için, insanın kendisine yabancılaşmasını sağlayan her şeyden arınması, Allah dışındaki tüm otoritelere itiraz etmesi gerekir. Yani "kurban" eylemsel bir ibadettir. Bir ritüel değildir. Hayvan keserek olmaz, insanın içindeki egoyu kesmesiyle olur.

Dinsel hassasiyetleri yüksek gibi görünen kitlelerin, esasında Allah'a "kanlı sunaklarda ego tatmin eden tahta putlara yapılmış muamelenin aynısını yapması" ve kesilen hayvanların kanlarıyla arınma kültürünü, İslam'a monte etmesi gariptir. Her fırsatta mangalda kül bırakmayan, Allah ve Peygamberine söz söyletmeyen bu kavrayış, esasında en büyük hakareti kendisi yapmaktadır.

Bir hayvanın gırtlağını keserek yapılan ibadet, tarihsel pagan kültünün dışavurumudur. İslami değildir.

Simgesel olarak kurbanın ana manası, Allah'a yaklaşmak için, yetime ve miskine yaklaşmak. Fakat, yetimden kasıt, anasız babasız kimse değildir. **Yüz tane akrabası olduğu halde bankadan kredi almak zorunda kalan herkes yetimdir.** İşte bu durumun ortaya çıkmasına neden olan sebeplerle verilen mücadeleye kurban ibadeti denir. Vatandaş nereden çıkartmış bu hayvan kesmeyi bilmiyorum. Çünkü Kur'an'da böyle bir şey yok.

İnsanın kendisine yani doğaya yabancılaşmasına neden olan etkenlerden arınmasıyla birlikte çözülen toplumsal sorunlar, kurban ibadetidir. Hz. İbrahim'in devrimci şuurdan bir an dahi uzaklaşmasına neden olan büyük evlat sevgisinin sınanması bu temelde ele alınmalıdır.

Kişinin mücadeleden uzaklaşmasını sağlayan her şey (mal, makam, statü, servet, evlat, eş, vb) bir prangadır. İnsan, bu prangalarla kurduğu ilişki üzerinden ideolojik eğilimlerini belirler. En muhalif ideolojik eğilim dahi, bu prangalardan bağımsız değildir.

İşte Hz. İbrahim'in evladının boynuna bıçak dayaması, öz evlattan dahi vazgeçebilecek bir aklın resmidir. İnsanın mücadeleden uzaklaşması, dolayısıyla kendisine yabancılaşması durumu belirginleşir. Çünkü insan, sürekli devrim yönünde hareket eder. Sürekli faaldir. Durağanlaştığı an, insani tüm özelliklerini yitirir. Bu yönüyle, muazzam bir tehlikeye dönüşür.

Dolayısıyla kurban ibadeti belirli bir hafta ya da zaman dilimine sıkışması mümkün olmayan, yaşayan ve devrimci bir ibadettir. Fakat, biz bayramlarda sembolik olarak, birbirimize yaklaşır, muhabbetimizi derinleştirir ve bu ruhu temsilen bir araya geliriz. Mezbahalarda, eli kanlı kasapların ağzından çıkan Arapça dualar eşliğinde yapılan iş, Hz. Muhammed'in hayatı boyunca hiç vuk'u bulmamış bir uygulama olması hasebiyle dindışıdır. Ortadoğu'da hemen hemen hiçbir ülkede böyle bir uygulama yapılmamaktadır.

Eğer diyorsanız ki, ben "Kurban Bayramı'nda" hayırlı bir iş üretmek isterim, gidin ihtiyaç sahiplerine destek olun, elinizden avucunuzdan artanı yoksullarla bölüşün, hastaları ziyaret edin, sokak çocuklarının başını okşayın, küskünleri barıştırın derim. Allah'ın nezdinde ibadet olarak makbul olan davranış budur. Hatta o boğazına bıçak dayanan sevimli koyunların özgürce yaşayabilmesi için çevreyi katleden kapitalist kodaman bozgunculuğa karşı bir ses yükseltin. Doğayı, insanı ve toplumları sevin, koruyun.

Aslolan ibadet böyledir. İbadet hayatta, ritüel tapınakta yapılır. İslam bir ritüel dini değildir. Dolayısıyla yeryüzü Allah'ın mescididir. Allah'ın mescidlerini ticarethaneye çeviren engerek soyu ruhban aklıyla mücadele, Allah'a yaklaşma vesilesidir. Allah'a yaklaşma gayreti de kurbanın ta kendisidir.

Kurban Bayramı, mutlak anlamda bir özeleştiri haftası olmalıdır. İnsanlar, kendilerini mücadeleden alıkoyan zincirleri

masaya yatırmalı ve tıpkı Hz. İbrahim gibi bunlardan arınmak için mücadele etmelidirler. Böylece Kurban Bayramı, herkesin Allah'a yakınlığını artırıcı bir sürece çevrilecektir. Aksi takdirde, kaçan danaların ardına düşmüş kasapların doğradığı hayvanlardan akan kanlarla ıslatılmış toprağın üzerinde, kan ve gözyaşına mahkûm edilmiş mazlumların feryadı dinmeyecektir.

Yetimi, yoksulu, miskini göz ardı eden bir din, Allah'ın dini değildir.

Ve helal-haram statükosunun dayandığı saltanatın palmiyesine dönüştürülmüştür. Helal-Haram demişken, bu kavramlara da bir göz atalım dilerseniz...

HELAL-HARAM KONUSU

Dini alanda sık kullanılan ve anlamı bilinmeyen kelimelerden birisi de "haram" kelimesidir. Bu kelimenin manası bilinmediğinden, kulaktan dolma birtakım bilgiler ekseninde öğütülerek tehlikeli bir silaha dönüşebilir. Bu makalemizde ve önümüzdeki birçok makalede, bu ve benzeri kelimeleri tahlil edeceğiz.

Haram kelimesi h-r-m kökünden türemiş (hai,ra,mim) olup; "yasaklanan, alıkonan şey" manasına gelir. (Bkz. Ragıp El İsfehani, *El-Müfredat*, hrm mad.)

Mahrum kelimesi de bu kökten gelir. Mahrum kelimesi, "alıkonulmuşları olan, kendisine birçok şey yasaklanmış olan" demektir.

Mesela; Türkçemizde kullandığımız "hak mahrumiyeti" ifadesi, "hakları yasaklanmış olan" manasına gelir. Tam bu noktada bir kelimeyi daha açalım; "yasak" kelimesi.

Arapçada "nehy" kavramına karşılık gelen yasak kelimesi, "alıkoymak" manasındadır.

Şimdi bu veriler ışığında konumuzu toparlayalım:

Kur'an'da haram olarak tanımlanan olguları analiz edelim. Buyurun; "cana kıymak (Furkan, 68); riba/emeksiz kazanç (Bakara, 278), insanları yurtlarından çıkartmak (Bakara, 85), zina/gayrimeşru işler (İsra, 32), ölü hayvan, kan, domuz eti ve Allah adına kesilmeyen hayvan (Bakara, 173), ensest ilişki (Nisa, 23), insanların mallarına el koymak (Nisa, 160), fal, büyü, sarhoş ediciler, dikili taşlar (Abidler) (Maide, 3), özel

mülkiyet-üretim araçlarının özel mülkiyeti (Enam, 138), cehalet, Allah'a yalan isnad etmek, dine ekleme yapmak (Enam, 140), fakirlik korkusu, Allah'a ortaklar koşmak, ana-babaya hürmet göstermemek (Enam, 151), insanları yeryüzünün nimetlerinden mahrum kılmak (Yunus, 59).

İlgili ayetleri incelediğinizde göreceğiniz şey şudur: "Kur'an iki tür haram tanımlaması yapar; öncelikle, toplumsal yaşamı olumsuz etkileyecek ve kolektifleşme ruhuna gölge düşürecek davranışları hedef alır. Bunlar Allah tarafından alıkonulan şeylerdir. Allah'ın haram kıldıklarıdır. Bir de özellikle şunu vurgular, "sizin haram kıldıklarınız..."

Yani "mahrumiyet" yarattığınız her şey, "haram kılma cürmü işlemenizin bir sonucudur." Şuna benzer: "Kur'an'da Allah'ın haram etmediği bir şeyi haram kılmak, şirk olup; haram kılanın müşrik olduğunu belirginleştirir."

Örnek bir ayeti inceleyelim: De ki, "Baksanıza, Allah sizin için nice rızıklar indirdi, siz onlardan bir kısmını haram, bir kısmını helal yaptınız". De ki, "Size Allah mı izin verdi, yoksa siz Allah'a iftira mı ediyorsunuz?" (Yunus, 59)

Bu ayeti okuduğunuzda aklınıza ne geliyor?

Az çok tahmin ediyorum. Keza bu ayeti doğru anlamanın tek yolu vardır. Şu örneği anlamak:

"Geyik eti lezzetlidir. Lakin pahalıdır. İnsanların bir kısmı bu eti yiyebilir. Bir kısmı ise yiyemez. Yiyemeyen kısım için 'Allah'ın indirdiği bu rızık, haram kılınmıştır.' Yani alıkonmuştur. Ama işin kötüsü; **Allah tarafından değil."**

İşte, Yunus 59'un son vurgusu: **"Allah'a iftira mı ediyorsunuz?"**

Tam bu zeminde, "haram kelimesi" nitelikli bir turnusol kâğıdı gibidir. Eğer bir toplumun ekserisi "bir nesneye erişemiyor ise, sadece imkân bakımından fazlalıklı olanlar

erişebiliyor ise, imkân sahipleri bunu, diğerlerine haram kılmış ve "aynı kökten gelen" mahrumiyeti üretmiş olup, haram kılma yetkisinin sadece Allah'a ait olduğu gerçeğini bertaraf ederek "müşrikleşmiş" ve nefslerini ilahlaştırmış sayılırlar.

Şu halde "bir toplumda, seçkinci-elitist bir zümrenin varlığı, şirke dalalettir." Toplumsal sınıflar, mutlak mahrumiyet ürettiğinden, bu toplumsal zemin "müşrikattır". Haram/alıkoyma cürmünün işlendiği en vahim zemindir.

İşte bu yüzden, İslam sınıfsız toplum çağrısı yapar...

Allah size ancak ölüyü (leşi), kanı, domuz etini (lahm'el hınzır) ve Allah'tan başkası adına kesileni haram kıldı. Her kim bunlardan yemeye mecbur kalırsa, başkasının hakkına saldırmadan ve haddi aşmadan bir miktar yemesinde günah yoktur. Şüphe yok ki Allah çokça bağışlayan çokça esirgeyendir. (Bakara, 173)

Motomot din bilgisi üzerinden nedenlerini anlamadan haram kavramı ekseninde ictihad yapmak, Kur'an'ın meselesini yüzeyselleştiriyor.

Kur'an'da "domuz eti" olarak çevrilen "lah'mel hınzır" ifadesini analiz edelim.

Lahm'el: eti (tekil olarak bir şeyin eti)

Hınzır: Bozuk, Um hayvanı, bozulmuş, sağlıksız ve domuz.

Hınzır kelimesinin bir manası da domuzdur. Dolayısıyla "domuz eti" haramdır. Ama ayetin genişletilmiş anlamı açısından, "domuz etinin yanı sıra; hakkında emin olmadığınız et ve yiyecekler" bu kavramın (hınzır) şemsiyesi altına girer.

Peki domuz eti neden haramdır?

Öncelikle şunu söyleyelim, Arapların kültüründe hiç olmayan, hiç yemedikleri bir canlıdır domuz. Dolayısıyla, Arapların bu anlamda deneyimlemediği bir canlının etinin haram kılınması garip değil midir?

İşin sırrı şudur. Bu ayetler indiğinde; Hz. Peygamber ve Müslümanlar "Roma hududunu gözlemiş, Roma kültürünü irdelemiş ve tanımışlardı."

Bu kültürün köklü bir analizi neticesinde "domuzun bir sınıfın yiyeceği olduğu bilgisine erişilmiş" ve bir sorun olarak görülen Roma kültürünün bu sınıfsal sembollerine karşı tutum alınmıştır.

Kur'an'ın vahiy mantığının temelinde, bu zamanüstü gerçeklik yatar. Domuz, bir sınıfın yiyeceği, bir kültürün sembolüdür. Dolayısıyla o kültürün kendisine açılmış savaş, sembollere karşı da vuk'u bulmaktadır.

Bu manada "domuzun etinin yenmeyeceği gibi" insanların da domuzlaşmaması esası vurgulanmaktadır. Çünkü, "domuz etinin tüketildiği kültürlerde" domuzlaşmanın ortaya çıktığı gözlenmiş ve domuzlaşan kültürlerin ortak paydasını teşkil eden "yegâne sembol" yasaklanmıştır. Aslolan nihai amaçtır.

Allah'ın yasakladıklarıyla tarihsel kültürün ve toplumsal yasaların "yasakladıklarını" mukayese ettiğimizde, kültürel dinamizmin izlerini görmemiz mümkündür. Aile aşamasına geçilmiş bir toplumda "aile kurumunu" tasfiyeye yönelik eğilimler (zina); bu toplumsal aşamanın içselleştirilmesi önünde bir engeldir. Bu manada sosyolojik açıdan "Allah'ın haramları" toplumsal aşamanın gereklilikleri olarak tanımlanabilir.

Ama zenginlerin haramları, toplumsal sınıflar arasındaki uçurumu belirginleştirmeye yöneliktir. Bu haramlar, yani "bir zümrenin alıkonduğu temel gereksinimler" meşrulaştığı ölçüde, Allah dışında yasa koyucuların ortaya çıktığı söylenir. İşte şirkin en tehlikeli versiyonu budur.

Onlar kendi kafalarına göre, bu ekinler ve hayvanlar bizim belirlediğimiz kişiler dışındakilere haramdır (alıkonmuştur) dediler. Onlara binmek dahi haramdır... (En'am, 138)

Bu ayet şuna benzer; "şu kaynaklar, ancak bizim belirlediğimiz sınıf tarafından kullanılabilir. Bu sınıfın dışındakiler bunlardan yararlanamaz." Ayetin devamında şu ifade edilir; "bunu söyleyenler Allah'a iftira etmekteler."

Evet, Allah'ın insanlıktan alıkoymadığı doğal kaynak ve hakları "alıkoymak" işte bu ve benzeri ayetlerle eleştirilmektedir. Umarım düşünürler.

İTİKAD ISTILAHINDA KAVRAM KARGAŞASI

Istılah problemimiz var. Kavramlar birbirine girmiş durumda. Ortalık karmakarışık. Dini dünyanın kavramları, kulaktan dolma bilgilerle iç içe geçmiş. Cin, Şeytan, Melek denildiğinde herkesin kafasında farklı manalar beliriyor. İnsanlar, Allah'ın anlatmak istediklerinden ziyade, kendi anlamak istediklerini "dinleştiriyor."

Kavramların üzerinde çok durmamın temel nedeni tam olarak bu. Kavramlara yüklenen anlamlar, tümüyle şuuraltıdır. Melek kelimesinin "yönetimsel güç" anlamına geldiği lügatlerde yazar. Bu manası itibarıyla Melek; rüzgâr, el-kol, dağtaş manalarına da geliyorken, bu manayı doğrudan lügat ve Kur'an'dan alıp getirdiğimizde reformist, kâfir gibi sıfatlarla anılabiliyoruz.

Dini hayatımız olağanüstü yozlaşmış ve çürümüş durumda. Sözlerimiz yenilik gibi algılanıyor. Çünkü kavramlar bilinmiyor.

Birkaç kavrama değinerek konumuza devam edelim;

Şirk: Şirket kelimesiyle aynı kökten gelen bu kavramın temel manası "ortaklık"tır. Kur'an'a göre, Allah'ın herhangi bir vasfına ortak olmaktır. Örn. Mülk Allah'ındır. Ve eşitliği takdir etmiştir. Buna rağmen, başkalarını yoksullaştırıp, kendinde toplamak; "malik olmak", şirktir. İtikadi olarak, Allah'ın vasıflarını resmeden putlar/aracılar inşa etmek, şefaatçiler, aracı tanrılar üzerinden bir din algısı üretmek...

Münafık: Nifak içinde olan. İnfak etmeyen. Allah'a iman ettiğini söyleyip, kapitalizmle amel eden. Malını dağıtmayan, dinin altını oyan.

Küfür: Gerçeği görünmez kılmak. Bir gerçeğin üzerini örtmek (herhangi bir konuda). Örn. Hem liberal hem Müslüman olunabileceğini söylemek...

İbadet: "abd" kökünden gelen, kulluk manasındaki kavram. Allah'ın yarattığı fıtrat üzerine iş ve oluşa dahil olmaktır. Kuşların uçması, insanların paylaşması ve yeryüzünün zahmeti değil rahmeti olması. (Namaz bir ibadet değil, menasiktir. Yani ritüeldir. Kur'an'da vardır, lakin ibadet kelimesinin sosyal yüzünü örtmek için namaza indirgemek bir önceki maddeye denk düşer.)

Tağut: Haddi aşmak, sınırları aşmak. İnsanın yapmaması gerekenleri yapmak. İnsanlığa zarar veren işler üretmek. Örn. Emperyalizm, kapitalizm ve bunlarla işbirliği yapmak.

Şeriat: Allah'ın kanunları / yasalar. Yeryüzünü var eden doğal yasalar. Güneşin doğudan doğması, batıdan batması. Bir devlet inşa etmek, bunu otokratik biçimde yönetmek şeriat değildir, tağuttur.

Sabır: Direnmek, mücadele etmek, kararlı tutum sergilemek. (Zulme boyun eğmek sabır değil, küfürdür.)

İnfak: İhtiyaçtan artanı dağıtmak. Aslen "çukur" manasına gelir. Sermayenin şişmesini "tepeleşmesini" engellemek.

Şeytan: Uzaklaşan, uzak olan. Âdemî değerlerden uzak olan kişi, kurum ve organizasyonlar. (Bkz. Âdemî değerler; Bakara Suresi, 30-31-32)

Melek: Yönetimsel güç. Yönetime bağlı olan güçler. Bedir'de Allah'ın melekleri göndermesi, evrensel ilkelere bağlı insanların Müslümanlara destek vermesidir. Allah'ın kanunlarına uyan, yani doğal yasalara uyan unsurların tümü melektir. Örn. Hücre, rüzgâr. vs.

Cin: Algılanamayan manasına gelir. İnsan için "kimliği algılanamayan." Eşya için, mahiyeti algılanamayan manasındadır. Çoğunlukla "ajan" manasında kullanılır. Cinnet, Cünnet, Cenin gibi kelimelerle aynı köktür. Cinnet: aklın saklanması, Cünnet: kalkan, Cenin: rahimde saklanan. Lakin, her üçü de bilinendir. Yani rahimde saklanan şeyin ne olduğunu bilmekteyiz. Cünnet/Kalkan arkasında saklanan da askerdir. Onu da bilmekteyiz. Cinnet, yani saklanan aklı da biliriz. O halde cin, aslen bilinebilir olup, kendisini gizleyendir.

Cihad: Kararlı ve şuurlu gayret. Allah yolunda (halk yolunda) gayret harcamaktır. Mal, can ve fikir gibi unsurların biri ya da tamamıyla yapılan iştir.

Fitne: Altını eritmek için yakılan ateşe denir. Altın neden eritilir? Para yapmak için. Fitne kelimesi, köken itibarıyla parayla ilintilidir. Tek bir külçe olan altını eritir, parçalar ve para yaparsınız. Tek olanı parçalamak, tefrika çıkartmak fiili fitnedir. Çok enteresandır ki, altın üzerinden tanımlanışı şu neticeyi üretir; tüm tefrikalar para için çıkartılır...

Zulüm: Küfür, şirk, kötülük, baskı. Işıksızlık. Karanlıkta kalmak. Şirk en büyük zulümdür (Bkz. Lokman, 33) Zıddı adalettir.

Adalet: Eşit paylaştırmaktır. (Bkz. Ragıp El İsfehani, *Müfredat*, adl mad.) Eşitlik.

Riba: Faiz olarak çevrilir. Şişme demektir. Alınteri dökülmeksizin olan mal artışı ribadır. Sadece banka üzerinden olmaz. Alınteri dökmeden mal artması, her yönüyle ribadır.

Kenz: Süpürmek, kendine taraf süpürmek. Üst üste koymak, hazineleştirmek. (İslam literatüründe, ihtiyaçtan artanı biriktirmek.)

Ümmet: İnsan nesli manasına gelir. Elçiler kime gönderildiyse onlardır. Allah peygamberi, tüm insanlığa gönderildiğine

göre, tüm insanlık ümmettir. (İslam literatüründe, ezilenler birliği)

Müslüman: Selamette olan. Selam üzere olan (selam: barış, esenlik, adalet). Selamda olana Müslüman denilir.

Kıyamet: Kalkış, ayağa kalkmak. Din literatüründe, dünyanın sonu manasına gelir. Ama yanlıştır. Dünyanın sonundan sonraki kalkış (mahşer) anlamındadır. Asli manası, devrim-isyan'dır.

Ayet: Delil /Kanıt

Nebi ve Resul: Kendisine kitap verilmiş olan peygamber nebi, var olan hükmü yaşatan peygamber resul.

Yetim: Toplumun sorumluluklarını yerine getirmeyişinden doğan yalnız birey. Kur'an'a göre herkes Âdemoğludur. Toplumun çocuğudur. Toplum "bireyci bir paradigma" dayatıyorsa, herkes yetimdir.

Ve Ecel...

Mühim bir konu, gelin birlikte göz atalım...

HANGİ ECEL?

Çok fazla çarpıtılan bir konuyu daha işleyeceğiz. "Ecel konusu." Özelliklede "sermayenin" işçi katliamları sonrası ardına sığındığı bu kavram ne anlama geliyor?

Birlikte bakalım mı?

Arapça lügatlerde "ecel (ecl); müddet, belirlenmiş vakit" gibi anlamlara gelir. (Bkz. *Lisanü'l-Arab*; I, 55-59) Ayrıca büyük dil üstadı Ragıp el İsfehani'nin *Müfredat*'ı ile *Tac'ul Arus*'ta bu kavram; "belirlenmiş vakit, takdir edilmiş sürenin sonu" manalarında kullanılmıştır. (bkz. *Müfredat*, 11; Tac'ul Arus, 14/12)

Türkçede kullandığımız, "eğitim süreci boyunca askeri muafiyete işaret eden" tecil kavramı da diğer birçok kavram gibi Arapçadan Türkçeye geçmiştir. Kökü, "ecel kelimesi ile aynı köktür."

Askerliği tecil ettirmek "müddetlendirmek" manasına gelir.

Kur'an'da bu kavram 3 farklı boyutta kullanılır.

1) Toplumsal Ecel

Büyük bir toplumsal devrimin detaylarını anlatan Mürselat Suresi'ndeki kullanılışı açısından önemli bir mana kazanır. İlgili ayetler şöyledir;

Mürselat Suresi 12. ayette "uccilet" şeklinde geçer. Ayette; önceki ayetlerde olacağı ifade edilen olaylar kastedilerek, "bütün bunlar hangi güne ECELlendirildi?" şeklinde bir ifade kullanılır. Hemen akabinde "yevm'il fasl/ ayırt etme gününe..." diye tamamlanır.

İlgili surede geçen "ayırt etme günü; haklının haksızdan, zalimin mazlumdan ayrıldığı, hesapların sorulduğu, defterlerin dürüldüğü, yoksulun zenginden hakkını sökerek aldığı, yeryüzünün eli kanlı zorbalarının saltanatının yıkıldığı gündür." Şu halde "toplumsal ecel" zulüm iktidarlarının sultasının yıkılmasıdır. Kur'an buna ecel demektedir. Zulmün "müddetinin sonu..."

2) Ferdi Ecel

Askerliğini "tecil ettirmiş" kişinin askere gitmesi "tecil'in/ecelin" gelmesidir. Evvelden tayin edilmiş bir sürenin sonuna varışı temsil eder. Tuvaleti gelen birinin, tuvalet arayışı "tecil", tuvalete girmesi "tuvalet ecelinin gelmesidir."

Kur'an'da Hz. Musa ve Firavun kıssasının anlatıldığı Kasas Suresi bu kavramın "anlattığım ilgili manasını verir;"

Kasas, 27: Kale inni uridu en ünkihake ıhdebneteyye hateyni ala en te'cüranı semaniye hıcec(in) fe in etmente aşran fe min ındik(e) ve ma uridu en eşükka aleyk(e) setecidünı in şaellahü minas salihıyn

"Dedi ki: Bana sekiz sene ücretli çalışmak üzere, ben şu iki kızımın birini sana nikâhlamak istiyorum. Eğer on yılı tamamlarsan, o kendinden bir fazlalık. Bununla birlikte seni zorlamak istemiyorum. İnşallah beni salihlerden bulacaksın."

Kasas, 28: "Kale zalike biynı ve beynek(e) eyyemel eceleyni kadaytü fe la udvane aleyy(e) vallahü ala ma nekulü vekıl"

"...... Bu iki ecelden herhangi birini tamamlarsan..."

Kasas, 29: "Felemma kada musel ecele ve sara bi ehlihı anese min canibit türi nasa(n) kale li ehlihimküsu innı anestü naral leallı atıküm minha bi haberin ev cezvetim minen nari lealleküm tastalun

"Ne zaman ki eceli gerçekleştirip ailesiyle yola çıktı. ..."

Bu ecel ise "tamamlanan iştir." Mesela, yaratılmış koşullar içinde mümkün olan zaman. Şöyle de denebilir; "sigara içen birinin erken ölmesi" yaratılmış kural ve koşulların gereğidir. Dolayısıyla o kişinin eceli; "ölümüdür."

Ecel, pislikleri meşrulaştırıcı bir kavram değildir. Aksine, doğa kurallarına uymayı zorunlu kılan bir kavramdır. Ecel, bir ölçü birimidir. Bir zamanlama, takdir edilmişin vuk'u bulması halidir. Ve her şeyin bir eceli vardır.

Tabii dini dünya, kendi gerçekliğini "dinleştirme" eğiliminde ileri gittiğinden bu kavram yozlaştırılmıştır. Bu yozlaşmalardan birini gündeme alarak konuyu sürdüreceğim.

Ve bu örneğimiz sizi şaşırtacak.

Şimdi dikkat...

ZÜLKARNEYN KISSASININ ÖZÜ

Kur'an'ın ilgi çekici bölümlerinden birisi de "Zülkarneyn" kıssasıdır. Zülkarneyn ismi Kur'an'da geçer. Çok fazla tartışmanın odağı olmuştur. Kur'an'a "göre" Zülkarneyn, doğu ve batıya yolculuklar yapar. Bozguncu bir kavimle, mazlum kavim arasına sedd çeker. Hatta "kıyamet alameti olarak görülen" Yec'üc ve Mec'üc saldırılarından bunalan kavmin talebiyle, Yec'üc ve Mec'üc ile insanlar arasına büyük bir set çeker.

Kimilerine göre Zülkarneyn bir uzaylıdır. Ali Şeriati'ye göre (Vehb bin Münebbih'den alarak bu kanaate varır) "Pers kralı Kurus'tur." Çoğu müfessir "Büyük İskender" bazıları da Zülkarneyn'in çektiği seddin "Çin Seddi" olduğunu söyler.

Elbette biz Kur'an metnine tam sadakat içerisinde konuyu irdeleyeceğiz. Buyrun, başlayalım;

"Zülkarneyn" sözcüğü "zü" edatı ile "karn" sözcüğünün tesniyesi olan "karneyn" sözcüklerinden meydana gelme bir tamlamadır. Anlam olarak "iki karn sahibi" demektir.

"Karn" sözcüğü, "**boynuz**", "**büyük çadır**", "**bir çağdaki insanların ömür süresi; çağ**", "aynı zaman diliminde bulunma açısından bir araya gelmiş toplum, nesil, kuşak" anlamlarındadır. (*Lisanü'l Arab*, VII, 336-340; *el-Müfredat*, "krn" mad.)]

Zülkarneyn bu manada "**iki çağın sahibi**" manasına gelir. Bu iki çağ tıpkı şöyledir; "Afrika'yı işgal eden Fransızlarla ilkel bir kabilenin karşılaşması durumu." Bu hususta, her iki koşulun da bilgisine vâkıf olan, iki toplulukla da iletişim

kurabilen "Zülkarneyn" olur.

Zülkarneyn, her kim ise; bu ikisine de şahitlik etmiştir. Bakalım Zülkarneyn kim?

O'nu yeryüzünde kuvvetlendirdik ve kendisine her konuda bir yol-yöntem-araç kullanma/çözümleme yapma yetisi verdik. (Kehf, 84)

(Batıya doğru giderek) günün birinde güneşin battığı yere vardı; (güneş) ona kopkoyu, bulanık bir suya dalıyormuş gibi göründü. Ve orada (kötülüğün her çeşidine gömülüp gitmiş) bir kavme rastladı. Ona, "Sen ey Zülkarneyn!" dedik, ("Onlara) azap da edebilirsin, yüce gönüllü de davranabilirsin!" (Kehf, 85)

O şöyle cevap verdi: "(Başkalarına) zulmeden kimseye gelince, ona bundan böyle azap edeceğiz; ve o kimse sonunda Rabbine döndürülecek; ve O da ona görülmemiş bir azap çektirecek. (Kehf, 86)

Ama Allah'a güvenip erdemli davranışlarda (ameli salih) bulunan kimseye gelince, böyle biri (yaptıklarının) karşılığı olarak (ahiret hayatının) nihai güzelliğine, iyiliğine ulaşacaktır; ve Biz de onu (yalnızca) yerine getirilmesi kolay olanla yükümlü tutacağız. (Kehf, 87)

Bu bölümden anlaşıldığı üzere Zülkarneyn (iki zamanın/çağın farkında olan) bir gezi düzenlemiş. Güneşin battığı yere doğru bir yolculuk yapmış. Bu yolculuğu yaparken "kendisine verilmiş bir sebep/bilgi" kullanmış. Orada, "kötülüğe gömülmüş, zalim bir topluluk bulmuş..."

Devam edelim;

Sonra bir yol daha tuttu (Kehf, 89)

Nihayet, güneşin doğduğu yere vardı. Onu (güneşi) bir toplum üzerine doğuyor buldu. Öyle ki Biz onlar için, onun (güneşin) astından/dunundan bir siper kılmıştık. (Kehf, 90)

Şüphesiz biz onun yanındakileri ilimce kuşatmıştık! (Kehf, 91)

Görüldüğü gibi ikinci bir yolculuk yapıyor ve güneş ile arasında siper olmayan bir topluluk buluyor. Lakin "güneşin astından/dünundan" bir siper kılınıyor. Ve o siperin yanındakiler "ilimce kuşatılıyor."

Ast nedir? Bir şeyin "temsilcisi" demektir. Askeriyede kullanılan "ast-üst" kavramları buradaki kavramla aynıdır. "Dunn/ast" temsilci demektir.

Güneşin astı ibaresi, Kur'an'da geçen "güneş tahayyüllerinden birinin burada tecelli olduğunu gösterir." Bu, bildiğimiz manada güneş değildir. "Vahiy, ilim, bilgi" manalarına gelen bir benzetmedir. Benzetme olmasının sebebi; "ast-üst ilişkisine dahil edilmiş olmasıdır."

Demek ki Zülkarneyn "ilk yolculuğunda, vahiysiz; ilimsiz ve zalim bir toplumla karşılaşıyor." İkincisindeyse "bilge, vahye muhatap, âlim bir toplumla karşılaşıyor." Üstelik bu iki toplum da, "farklı çağları temsil ediyor." Tıpkı "ilkel kabile insanı ve modern çağ insanı" gibi.

Kehf Suresi, 90. ayette geçen "güneşin astı" ifadesi (dunn kelimesi/ast manasına gelir) Arap şiirinde; ilahi bir kudretin temsilcisi manasında kullanılır. Yüksek bilgelik; ilahi gücün-kudretin tasarrufundadır. Bundan ötürü; vahye muhatap olmuş olmaya işaret eder. Demek ki Zülkarneyn, vahye muhatap bir toplumla karşılaşmış ikinci yolculuğunda.

İlk yolculuğunda "cahil bir toplumla, ikincisinde bilge bir toplumla" karşılaşan Zülkarneyn, bir yol daha tutuyor;

Sonra bir yol daha tuttu (Kehf, 92)

İki seddin arasına ulaştığında, orada hiç laf anlamayan bir kavim buldu. (Kehf, 93)

Ayette geçen "sedd" kelimesi, südd; gözle görülmeyen

engel manasına gelir. Bulut, atmosfer gibi; zahiren seçilemeyen, lakin engelleyen bir şeyden bahseder. İki engelin arasında; hiç laf anlamaz bir kavim bulması ne manaya gelir? Devam edelim;

Dediler ki, Ey Zülkarneyn; burada Yec'üc ve Mec'üc bize saldırmaktalar. Bizimle onlar arasına bir set yapman için, sana vergi verelim mi?

Zülkarneyn, "Rabbimin bana verdiği (imkân ve kudret, sizin vereceğiniz vergiden) daha hayırlıdır. Şimdi siz bana gücünüzle yardım edin de, sizinle onların arasına sağlam bir engel yapayım" dedi.

Siz bana demir parçaları getirin. Dağların iki tarafı birbirine müsâvî olunca üfleyin dedi. Onu ateş haline sokunca da getirin de dedi, üstüne erimiş bakır dökeyim.

Artık ona zahir olmaya güçleri yetmez. (Kehf, 94-97)

3. yolculukta bulduğu "laf anlamaz kavim"; kendi koşulları içinde, yaşadığı dönemin gerisinde kalmış topluluktur. Laf anlamaz kavim, Zülkarneyn'e sığınmıştır. Zülkarneyn ise, "diğerlerine zahir olmayan bir engelleyici yapmıştır." Bunun için "demir kütleleri ve bakırı kullanmıştır."

Bu, "teknolojik ilerlemedir." Yani Zülkarneyn, kimilerinin savunduğu gibi; demir duvar yapmamıştır. "müfsid/ifsad edici" olanlara karşı; bakır ve demiri kullanmayı öğretmiştir.

Bakır ve demiri kullanma ve çağa uyumlanmayı öğreterek, zalimlerin zulmünün zahire çıkmasını engellemiştir.

Sedd kelimesinin "nesnel olmayışı" bu manasıyla kendisini aşikâr kılar.

Gelelim ana tahlilimize;

İki çağın, zamanın sahibi; iki ayrı üretim ilişkisinin birlikte yaşandığı sürece işaret eder. Nitekim "bakır ve demirin" kullanılması; insanlık tarihinin aşamalarının yaşandığını gösterir.

Avcı toplayıcı dönemin insanı, üretim aracı olarak sadece keski, sopa gibi şeylere sahipti. Bu üretim araçları, herkesin ulaşabileceği türdendi. Dolayısıyla "bu çağ/1. çağ" Zülkarneyn'in bildiği, yadsımadığı bir üretim tarzıdır.

Diğeriyse, "ayetlerden anlaşıldığı üzere" bakır ve demiri kullananların çağıdır. "Anlaşıldığı üzere; özel mülkiyetin yaygınlaştığı, tarımcı dönemdir." Yani Kabilî dönemdir.

Kur'an'a göre "Kabil (tarlacı dönem) Habil'i (avcı-toplayıcı dönem) öldürmüştür." O halde Zülkarneyn; bu olaya şahitlik etmiştir. Halen de etmektedir.

Zülkarneyn, kendisine verilen sebeple; "avcı-toplayıcı toplumu" ileri bir aşamaya geçirmiştir.

Gördüğümüz üzre Zülkarneyn (İki zamanın hâkimi) üç yolculuk etmişti. İlkinde cehalete batmış bir toplum, ikincisinde "vahye muhatap bir toplum" üçüncüsündeyse, lisanı olmayan ve Yec'üc ile Mec'üc saldırısına uğrayan bir topluma gitmişti.

Daha sonra "demiri ve bakırı eriterek" Yec'üc ve Mec'üc saldırılarına karşı, demir ve bakır eritmemiş olan toplumu korumaya almıştı.

Aynı zaman diliminde farklı kültürlerin ve tarihsel aşamaların yaşanması durumu "karn" kelimesine karşılık geliyordu. Yani yeryüzünde "mülksüz yaşayan kabileler" ile modern çağın kapitalist toplumunun karşı karşıya gelmesi.

Zülkarneyn, "bu iki toplumun da altyapısını, içeriğini biliyordu." Yani vâkıftı. Ve; "demirle bakırı kullanmayanların yanında saf tuttu." Onlara demir ve bakırı kullanmayı öğretti.

Kimilerine göre "Çinlilerdir." Kimilerine göre "Türklerdir."

Bazıları, kutuplarda buzların altına gizlendiklerini yazar. İmam Gazali'nin Yec'üc ve Mec'üc tasvirleri "ibretliktir." Aklın hududunu aşan tasvirlere boğulan bu kavramları açıklayalım;

Ye'cüc ve Me'cüc kelimelerinin Arapça olmadığı söylenmektedir. Tıpkı Harut ve Marut gibi "Yunanca" dilinden Arapçaya geçmiştir. Lakin, Arap dilbilimciler; eklemeler yaparak bu kavramları Arapçalaştırmıştır. Buna göre; e'cûc" sözcüğünün "ateşi alevlendirmek, ateş sesi, acı vermek [tuz acısı]" anlamındaki "ecc" kökünden; " me'cûc" sözcüğünün de "atmak, saçmak" (*Lisanü'l Arab*, VIII, 204) anlamındaki "mcc" kökünden türediği düşünülebilir.

Şahsi kanaatimce bu kelimeler "İncil'de geçen iki kavramdan türemiştir." Bunlar "**Gog ve Magog**" kavramlarıdır. İncil'de ilgili bölüme göz atalım;

İncil /Vahiy 20. Bab 7-8:

"Bin yıl dolunca, şeytan zindanından çözülecektir; ve yerin dört köşesinde olan milletleri, Gog ve Magog'u, saptırmak ve onları cenk için bir araya toplamak üzere çıkacaktır. Onların sayısı denizin kumu gibidir."

İncil'de "Hezeikel, Tekvin ve Vahiy" bölümlerinde geçen bu kavramlar; savaşçı-istilacı iki topluluğu tanımlar. Ateş saçan, istilacı ve savaşçı; ganimet avcısı bu iki toplum "demir kılıçlar ve bakır zırhlar kullanmaktadır."

Bunlar, "insanlığın mülkünü gasp eden, saldırganlardır."

Hatta Ye'cûc ve Me'cûc [istilacılar] açıldığı zaman, onlar, ***yüksek tepeden*** *akın edip çıkarlar.*

Ve gerçek vaat yaklaştığı zaman o küfretmiş olan kişilerin gözleri dönüverir: "Eyvah bizlere! Kesinlikle biz bundan gaflet içindeydik. Aslında biz zalim kimselerdik." (Enbiya, 92-97)

Yüksek tepe; "herkesin görebileceği bir yerden" manasına gelir. Ye'cüc ve Me'cüc; mazlumlara teknolojisiyle saldırır. Bu "Allah'ın sünnetidir." Zülkarneyn ise, mazlumların "kendilerini muhafaza edecekleri bilgi ve donanımı aktarır..."

Bugün Ye'cüc ve Me'cüc saldırı halindedir. "Özel mülkiyetçi paradigma" **herkesin net biçimde görebileceği bir yerden mütecaviz saldırısını yürütmektedir. Yüksek teknolojisi, demiri ve bakırı (Patriot ve Radarları) ile, derelerden tepelerden boşalırcasına mazlumların tepesine çullanmaktadırlar.**

Ve Zülkarneyn'ler de mazlumları "**bir araya getirme çabasındadır.**"

Bu noktada en kilit ayet şudur;

Laf anlamaz toplum Zülkarneyn'den yardım istemişti. (Onlar [söz anlamaz kavim] dediler ki: "Ey Zülkarneyn! Şüphesiz Ye'cüc ve Me'cüc bu topraklarda bozgunculardır. Onun için, bizimle onlar arasında bir sedd kılman üzere [şartıyla] sana bir vergi versek olur mu?" [Kehf, 94])

Bu ayette geçen "la yekadune yefkahune kavla" ifadesi; fıkıhsız, anayasasız, devletsiz, nizamsız, mülkiyetsiz, külliyatsız toplum manasına gelir.

Bu toplum Zülkarneyn'den Ye'cüc ve Me'cüc saldırıları karşısında yardım istemiş, zülkarneyn bunu kabul etmiştir.

Bu toplum anlaşıldığı üzere "**doğal yaşayan bir toplumdur**." Bir tür "Kızılderili kabilesi misali yaşayan" bu topluma neden saldırılmaktadır?

Çünkü, "özel mülkiyetle birlikte, eski düzen yıkılmış ve kalıntıları tasfiye edilmeye başlanmıştır. Kölelik ve himaye altına alma işleri baş göstermiştir."

Evet, Ye'cüc ve Me'cüc'ü, Zülkarneyn'i bugün nereye koyacağınızı öğrendiniz. Hayata bakın, bunlar yaşıyor değil mi?

İşte Yaşayan Kur'an...

Öyle ya, bu yazdıklarımızı din dışı bulacak ve esas din dışı veriler ışığında konuyu okuyacaklardır. Esasen Mekke müşriklerine çok benzer bu tipoloji. Nasıl mi? Gelin ispat edeyim...

VE ZULMEDENLERİN PEYGAMBER KAVRAYIŞI

Ve içlerinden kendilerine bir uyarıcı geldiğine şaştılar da o kâfirler, "Bu bir sihirbazdır, çok çok yalan söyleyen birisidir. O bunca ilâhı, bir tek ilâh mı kılmış? Bu gerçekten şaşılacak [çok tuhaf] bir şey!" dediler**. Ve içlerinden ZENGİN SINIF yürüdüler**: (ve dediler ki) "İlâhlarınız/Kaderlerinizi tayin edenler üzerinde sabır ve sebat edin. Bu, gerçekten, istenen [sizden beklenen] bir şeydir! Biz bunu son [başka bir] dinde işitmedik, bu ancak bir uydurmadır. Zikir [öğüt] aramızdan o'nun üzerine mi indirildi?" –Aksine onlar Benim Zikrimden bir kuşku içindeler, aksine onlar henüz azabımı tatmadılar.– Yoksa çok güçlü ve çok bağış yapan Rabbinin rahmet hazineleri onların yanında mıdır? Ya da bütün o göklerin, yerin ve aralarında olanların mülkü onların mıdır? Öyleyse sebeplerin içinde yükselsinler! (Onlar) burada, çeşitli gruplardan oluşmuş, bozguna uğramış bir ordudur! (Sad, 4-11)

İçlerinden gelen "uyarıcıya" zulmettiler. Ne dediler?

"Bu da bir insandır. Bu da içimizden biridir."

Şimdi dikkat! Kur'an; "bunu söyleyenlere kâfirler diyor." O halde kâfirlik en başta; **"gerçeği reddetmek, akabinde totemci bir kafa yapısını dayatmakmış.."**

Neden mi? Çünkü "totemci kavrayış" İlahi gerçekliği; göksel birtakım mucize ve kerametler üzerinden değerlendirir. Eğer, yaşanan gerçekliğin içinden bir söz söylenirse; bunu reddeder!

İşte bu "kâfirlik" olarak tanımlanıyor!

Hz. Muhammed (a.s.) tebliğe başladığında, "bu sıradan bir adamdır, ne kerameti vardır, ne uhrevi bir yönü, bu nasıl peygamber olur" dediler.

Demek ki kâfirler; **"doğal diyalektiği, tabiat kanunlarını reddediyor."** O halde şunu söyleyelim; **"tabiat kanunlarını ve doğal diyalektiği (Allah'ın sünneti) reddetmek, kâfirliktir."**

Bu nedenledir ki Ali Şeriati; Sokrates'in felsefeyi, Hz. Muhammed'in de dini; gökten yere indirdiğini söyler.

Yukarıda paylaştığım bölümün en önemli vurgusu ise; "ilahlarınız" vurgusudur. Tevhid çağrısına karşıt konumlanan bu tepki, "halkın ilahlarının" otoritesinin sarsılışına yöneliktir.

Yalnız vurgu şu açıdan çok mühimdir; "ilahlarınız, yani halihazırda ilahlığınızı yapmakta olanlar, yani kaderlerinizi tayin etmekte olanlar..."

Bu, kuru bir tahta puta inanmak manasına gelmez. Koca bir yaşamın dayandırıldığı gerekçeler manasına gelir. Yani "varlık nedenleriniz, varoluş gerekçeleriniz, yaşamınızı, kaderlerinizi tayin edenler, vb."

Bu kavramın yerine şunu yazabilirsiniz; "dolar pariteleri, küresel siyaset, mülkiyet ve üretim ilişkisi, altın, gümüş, güç ve otorite..."

Yani sureye göre; içlerinden kendilerine bir UYARICI gelen kavmin "mel'e takımı" yani zenginleri, "içlerinden gelen uyarıcının uyarıları karşısında" halkı neyle telkin ediyorlar?

Biz daha önce böyle bir şeyin yaşandığına tanıklık etmedik!

Bugün, eşitlikten; herkesin hür ve bağımsız yaşayacağı bir dünyadan bahsettiğinizde, nasıl; "bırakın bu işleri, nerede var bunun örneği" deniliyorsa, işte bu cümle tam da o anlama gelir.

Yani toplumsal paradigmanın hangi zeminde koşullandığı gözler önüne serilmektedir.

Ve dikkat ediniz ki, sure; "Yoksa yerlerin, göklerin ve aralarındakilerin mülkü onların mıdır?" sorusuyla bitiyor!

Demek ki, oradaki tartışma; "yerlerin, göklerin ve aralarındakilerin mülkünün kendilerine ait olduğunu iddia eden bir zümrenin üretimiymiş..."

İşte bugün de bu zümre, bu sınıf kimi seviyorsa, o onlardandır. Bu sınıf ve zümre kimlere karşıysa; onlar "uyarıcılardandır."

Öyle ya.

Bana diyorlar ki, "her ayeti malla mülkle anlatıyorsun." Ben anlatmıyorum kardeşim, al metni oku. Gör, bak! Ben sadece; "gözüne sokuyorum metni..."

Kur'an bunu söylüyor!

Kapitalizme karşı, omuz omuza diyor.

Yaşasın mücadele diyor.

Ya onlar?

Bunlar eskilerin masalıdır, artık bırakın bu gomonist laflarını diyorlar...

Ve bu şekilde var olmaya devam ediyorlar. Mallar bizim, kadınlar bizim...

Kadın demişken. O mesele de çok mühim. Gelin bir göz atalım...

KADINLAR ERKEKLERİN TARLASI MIDIR?

Elinize bir Kur'an meali alın. Bakara Suresi'nin 223. ayetini şu şekilde okuyacaksınız: **"kadınlar, sizin tarlalarınızdır."**

Dolayısıyla, kadının tarla olduğu kanaatine sahip bir dini algının olduğunu, kadının aşağılandığını düşüneceksiniz. **Muhtemelen, sırf bu ayet için ateist dahi olunabilir.** Hatta birçok yazar ve düşün insanının, İslam eleştirilerinin temelinde bu ayeti göreceksiniz. Ama maalesef, "büyük bir yanılgı ve hata sonucu" bu işlerin ortaya çıktığını az sonra göreceksiniz...

Lisan'ül Arab ve *Müfredat* gibi lügatlerde, "tarla olarak çevrilen" hars kelimesinin, "**kültür**" anlamına geldiği yazılıdır. En öncelikli anlamı budur. Hatta Araplarda en çok kullanılan isim Haris/Kültürlü ismidir. Arap dilbilimcileri, semantolojide; bu kökte öncelikli olarak "kültür" manasını kullanırlar.

Bir diğer manası, zayıf olan anlamıysa tarladır. Lakin bu manasını okurken; Araplarda ne anlama geldiğini bilmek gerekir. Çorak çölde, susuz topraklardan oluşan kurak alanda "tarla" demek, yaratıcılık demektir. Bu nedenle "Muallakat'ı Seba" adlı Arap şiirlerinde, hars kavramı "tarla" formunda kullanılıp, yaratıcı, en üstün olan, veren, rızıklandıran manasında kullanılır. Üzerinde ot biten baabı yoktur. Çünkü o bölgede "tarla yoktur." Dolayısıyla "ümid edilen ve hayal edilen yüksek güzellik ve rızık kaynağı" anlamı ağırlık kazanır...

Ayeti Türkçeye çevirirken ne oldu?

Çevirmenlerin en büyük problemi, "kavramların anlamlarından birini seçerken" dönemi ve kitabın ana ruhunu temel kıstas edinmeyişleridir. Örneğin; "kadınlarınızı dövün" diye çevrilen ayette geçen "darb" kelimesi, Araplarda uzaklaştırmak manasına gelir. Sonraları bu kavram "dövmek anlamı kazanmıştır." Hatta Türkçeye "darp etmek" biçiminde giren kök budur.

Bugün Türkçede kullandığımız birçok kavram "Arapça kökenlidir." Lakin, esas Arapça anlamlarından uzaklaşarak farklı anlamlar kazanmışlardır. Bu anlamda, Kur'an dilini, Türkçe bir aklediş üzerinden tahlil etmek hatalı olacaktır. Dönemin tarihsel, kültürel döngüsü ve birikimi dikkate alınmalıdır...

Bu hususta *Tebyin'ül Kur'an* adlı eseriyle çok ciddi bir alan açan Hakkı Yılmaz'a kulak verelim;

Zira kadın, biyolojik bir tarla gibidir. Tıpkı bir organizmanın, biyo-kimya laboratuvarında çeşitli evrelerden geçirilerek amaca uygun hale getirilmesi gibi, kadında da yumurta ve sperm, önce embriyon, sonra et parçası, sonra kemikler ve onlara et giydirilme, sonra da bebek oluşmaktadır. Bebeğin doğumundan sonra da kadınların sosyolojik kültür/tarla olma fonksiyonu devreye girer; çocuklarına toplumun manevî değerlerini [dinî inanç ve ilkeleri, davranış ve düşünüş biçimlerini, düşünce ve sanat varlıklarını] yavaş yavaş empoze eder ve gelecek kuşaklara aktarır. Kısaca kadın, maddî bakımdan ana olduğu gibi, sosyolojik açıdan da anadır. O nedenle de erkekler, kadını yoracak ve ona zarar verecek işleri yapmamakla yükümlü kılınmışlardır. (Nisâ, 34) (Bakara Suresi tefsiri)

Hakkı Yılmaz'ın yaptığı bu tahlil, dönemi ıskalamayan bir tahlildir. En büyük arzusu "toprağı ekmek ve ekmeği topraktan çıkartmak olan" çöl toplumu nezdinde "tarla kavramı"

ürün, emek manalarına gelir. Bu kavramı Paris-İstanbul hattından okuduğunuzda, "kadın düşmanlığı" olarak algılanır. Ki bu çok doğaldır...

Bir diğer ince noktaya işaret edelim!

Burası çok önemli;

"Kadınlarınız SİZin tarlanızdır" mealinde çevrilen Bakara 223. ayette geçen "siz" vurgusu "erkeklere işaret etmez." Oradaki siz; bir cinsel topluluğa işaret etmemektedir. SİZ'den kasıt bütün toplumdur. Çünkü ilgili ayet, metni okuyan kadına da seslenmektedir. O SİZ'in içinde kadınlar da vardır.

O halde doğru çevirisini yazalım;

"Kadınlar toplumun kültürü ve yeşerdiği yerdir!" O halde kadınlarınıza "kendinizi göreceğinizi bilerek" yaklaşın. Kendiniz için de önceden gönderin!

Elhamdülillah!

Tiksindirmeyin ağalar! Gerçekleri anlatın. Dinde tiksindirme yoktur. Nasıl mı?

İşte böyle...

DİNDE FAŞİZM VE İĞRENDİRME YOKTUR!

Kur'an-ı Kerim'in Bakara Suresi"nin 256. ayetini makaleme başlık yaptım. Ayetin tam çevirisi böyle. "Dinde zorlama yoktur" değil! "Dinde faşizm yoktur..."

"la ikrahe fi ed dini" ibaresinde yer alan "ikrahe" vurgusu, modern çağda "faşizm" kelimesine karşılık gelir. Dinde faşizm yoktur!

"ikrahe" kelimesinin göğü olan "krh" kökü **"insana dışarıdan uygulanan baskı nedeniyle zorla yaptırılan işler"** manasına da gelir. (Bkz. Ragıp El İsfehani, *El-Müfredat*, II, 465, "krh" mad, Çıra Yayınları)

Şimdi kilit noktaya geliyoruz;

Emperyalizm ve kapitalizm "insanlara dışarıdan uygulanan bir baskı yoluyla, bir işi zorla yaptırmaya" gayret etme mesleğinin örgütlü halidir. O halde, Bakara Suresi'nin bu ayetine göre "Dinde faşizm, emperyalizm, kapitalizm yoktur!" ibaresini kullanmak durumundayız.

Dinde faşizm yoktur, yani hiç kimse bir diğerini bir ibadeti icra etmeye zorlayamaz! Bunu baskı yolları kurgulayarak dayatamaz, mahalle baskısı, otorite kurma ve fetva verme yoluyla, kitleleri bir işe zorunlu kılıcı bir konjonktür üretme gibi işlere girişemez. Bunu yaptığında bu ayeti "tahrif ve ılgaya teşebbüs etmiş sayılıp, din dairesinin dışına çıkmış olur..."

O halde bu ayet, tarih boyunca insanlık şerefini hiç etmiş "ruhban sınıfının" dayatmacı dilini de karşısına aldığından,

ruhban karakterini yok eden ve ortadan kaldıran bir ayettir.

Dinde faşizm yoktur, dolayısıyla "hiçbir dindar, bir ötekini tahakküm altına alamaz. Ya da inanan, inanmayanı; bu durumundan ötürü yargılayamaz." Aksi takdirde "ikrahe" vurgusu ihlal edilmiş olup, kişi hududu aşmış sayılır. Bu durum, faşizmi icra eden kişiyi "din dairesinin dışına çıkartır..."

Dinde faşizm yoktur, dolayısıyla "hiçbir dindar, dindar olmayanı tekfir/aforoz edemez." Bu yolla kitlelerin o kimselere mesafeli davranmasını ve o kimselerin yaşamının bundan olumsuz etkilenmesini sağlayamaz. Çünkü bu durum, temel yaşamsal gerekliliklerin teminini olumsuz etkileyip, bir kimseyi zorla "dindar" olma yoluna sevk edeceğinden, bu ayetin ılga ve inkârıdır. Dolayısıyla böyle davranan birisi de "bu ayeti tahrife yeltenmiş olup" din dairesinin dışına çıkar..

Aynı zamanda ikrahe (krh kökü): "Mekruh, kerhen gibi sözcükler bu kökten mastardır." Kök manası; iğrenme, tiksinme, antipati ve nefret manalarıyla birlikte, kırılganlık, dayanıksızlık, güçsüzlük manasını da taşır. "Doğal haliyle tiksinilen şeyler" demektir. Mesela, hayvan dışkısı gibi. Aynı zamanda, zorlama, baskılama, tahakküm kurma manalarına da gelir. (El-İsfehani, *Müfredat*, "krh" mad.)

Şimdi dikkat! İlgili kökün en can alıcı anlamı, "öğrenilmiş bir bilgiden ziyade, doğal-fıtri olarak tiksinilen şeyler demektir." Mesela, dışkı kokusunun rahatsızlık vermesi gibi...

İnsanın "ter kokusundan rahatsız olması" kapitalist modernitenin koşullamasından ileri gelir. Emeğe ve alınterine yabancılaşma, kas gücünü işleterek üretim yapmanın tercih edilmemesini ve doğal olarak ter kokusunun rahatsız edici özellik kazanmasını sağlar. Bir inşaat işçisi, ter kokusundan rahatsız olmaz.

O halde, "dinde, insanın fıtri olarak tiksinebileceği bir şey olamaz" manasına gelen bu ayet, çok mühim bir mesaj içerir.

Dini anlama ve yaşamada ana kıstasın, insanın fıtri ve vicdani birikimi olduğunu öne alan bu vurgu üzerinden, insanın tiksineceği ve rahatsızlık hissedebileceği hiçbir şeyin, antipati duyabileceği, nefret etmesini sağlayabileceği hiçbir olgunun din alanında vücud bulamayacağı net bir biçimde ifade edilir.

Bu temelde, "din adına faşizm, din adına kapitalizm, din adına zorbalık, din adına ayrımcılık, din adına bağnazlık, din adına tecavüz, din adına kadın düşmanlığı, din adına hayvan ve doğa düşmanlığı" bizzat Kur'an tarafından reddedilmiş olup, din alanının dışındaki bir örgütlenme biçimi olduğu çok net biçimde ifade edilmiştir.

Tevrat, "ilkel komünal dönemin"; İncil, "barbarlık döneminin"; Kur'an ise "medeniyet ve uygarlık döneminin" mesajıdır. Bu tarihsel gerçeklik üzerinden baktığımızda, muharref metin; "dönemin konjonktürel koşullarına uymayan metin" manasına gelir. Yani, İncil'in muharref/bozulmuş görülmesinin temel nedeni; medeniyet sürecini örgütleyemiyor olmasıdır.

Bu nedenle Kur'an bazı yerlerinde Yahudi ve Hıristiyanlara; "ellerindeki kitaplarla hükmetsinler" der. Madem İncil ve Tevrat bozuldu, neden Kur'an Yahudi ve Hıristiyanları İncil ve Tevrat'a yönlendiriyor? Nedeni açık, "klanist, kabileci, barbar toplum" aşamasını henüz aşamamış, üretim biçimlerini halen bu zeminde örgütlemiş olanlar; bu süreci tamamlamakla mükellef kılınmışlardır.

Ki, medeniyet ve uygarlık sürecine geçebilsinler.

Dinde "tiksinme yoktur" ifadesi, bu günün koşullarında şöyle okunmalıdır; "dinde; köleci toplum üretim modeli, barbar toplum üretim modeli, ilkel komünal toplum üretim modeli, feodal toplum üretim modeli yoktur." Yani geçmiş üretim modellerine "geri dönüş yoktur." Çünkü insanlığın tarihsel

gelişim aşamaları doğru algılanmadıkça ve tarihin determinist koşulları "müspet bir analize tabi tutulmadıkça" toplumsal bir süreç inşa etmek mümkün değildir.

Bu bağlamda, *Riya Tabirleri* adlı kitabımda "Tarih Felsefesi-Habil ve Kabil" bölümünde; Kabil'in Habil'i öldürmesinin, doğrudan; özel mülkiyetin, avcı-toplayıcı süreci tasfiyesi manasına geldiğini belirtmiştim. Keza, bu bir yorum da değildi. Müspet bir tespit, delillendirilmiş bir gerçeklikti.

Bugün, dünyayı kendi gerçekliği içinde okumamız gerekmektedir. Dinde "bu gerçekliğin dışına çıkma yoktur." Eğer bir dinde bu "iğrendirme ve gerçeği es geçme" varsa, o din "afyondur, yalandır."

Bu minvalde, "dini gerçek zemininde algılama gayreti içinde olmak gerekir..."

Öyle ya, biz nelere kafa yoruyoruz. Nelerle uğraşıyoruz. Ama başımızda; "elif'i değnek zanneden kafa" bırakın tarih felsefesini, antropolojiyi, sosyolojiyi; matematiği bile bilmiyor arkadaş! Gel de anlat bu kafaya!

Matematik demişken. İşin ucu çokeşliliğe gelince, bizim hocalar matematik profesörü kesilirler. Nasıl mı? Birlikte bakalım...

İSLAM'DA ÇOKEŞLİLİK VAR MI?

Kur'an'dan onay aldığı iddia edilen, hatta "yasallaşması talep edilen" çokeşlilik, bir gündem olarak insanımızın karşısına çıkartılıyor. Bu meseleyi, sadece fıkhen ele almamak gerektiğini düşünüyorum. Çünkü fıkhi bir karşıtez; **"istemeden sistem içi bir hesaplaşmaya dönüşebilir."**

Meseleye girişmeden evvel, toplumsal zihin kirliliğine atfen bir şeyler söylemek gerekir;

Musa ile Firavun hesaplaşmasının özünde yatan gerçeklik; iki tezin çarpışması değil, mevcut toplumun sosyo-kültürel hezeyanının kökleşmişliği olarak karşımıza çkar. Yani Firavun, gücünü "sihirbazların" ya da madrabazların ürettiği sonuçlardan alıyorken, Musa'nın bu düzene karşı duruşu öncesi aldığı eğitim; sonuçlara entegre bir algının, neden-sonuç ilişkisi kuran bir zihniyete evrilmesi noktasında açığa çıkmıştır.

Daha belirgin biçimde izaha kalkarsak;

Ali Şeriati'nin "Abdestli Kapitalist" dediği algının tarihsel kimliği irdelendiğinde; bu zihniyetin, dikey bir ilişkiden beslendiğini söylememiz gerekir. Yukarıdan aşağı doğru biçimlenen bir din algısı (şirk) insan zihninde, nedenleri sorgulanmayan sonuçlara biat kültürü üretip, Kur'an'ın ve tarihsel diyalektik dairesindeki "dine karşı dinin (tevhidin)" tam zıddı yönde konuşlanır.

Bu çerçeveden incelediğimizde, Musa'nın Bilge Kul ile yaşadığı süreç önem arz eder.

Bildiğiniz gibi, Firavun'a karşı koyma sürecinde eğitime tabi tutulan Musa, Mecma'ül Bahreyn'de "Bilge Kul" ile tanışır. Bu kişi, bölgenin yöneticisi(ya da yöneticilerinden biri)dir.

Bilge Kul ile yaşadığı süreçte Musa'nın zihninde, sonuçları gözlemleyerek "yargı üretme" hastalığı kırılır.

Kehf Suresi dahilinde anlatılan bu süreç, Bilge Kul'un Musa'dan "yaptıklarına tepki göstermemesini" dilemesiyle başlar. Musa söz verir. Ve Bilge Kul, hiçbir şey söylemeksizin, bir gemi batırır. Musa hemen atılır...

Bilge Kul, "ben sana dememiş miydim, katlanamazsın diye" şeklinde tepki gösterir.

Bu durum, Musa'nın Firavun hegemonyasının dayattığı algının etkisiyle hareket ettiğinin göstergesidir. Musa, sonuçlara bağımlıdır. Nedenleri sorgulayacak bir zihinsel evrim henüz gerçekleşmemiştir...

Firavun, tarihsel bir dinin sembolüdür. İnsanın sahip olması gereken "algının", kendi çıkarlarına ters düşmesi sonucu, o algıyı programlayan zihnin kendisidir. Toplumların bu hale gelmesi için, toplumlara dayatılan din algısının, şekil ve ritüellere saplanması gerekir. Ruhu katledilmiş bir dinselliğin egemenleşmesi, hegemon algı haline dönüşmesi gerekir. Akabinde, toplum "raiye/davar sürüsü (Bakara, 104)" haline dönüşür.

İslam'ın insanı götürmek istediği yer, bugünkü zihinsel paradigma değildir. Dolayısıyla; bugün fıkıh tartışmak, "elmut" adlı yeni bir meyve üretmek gibi olacaktır. Elma ile armut ayrıdır, ama bugünün zihinsel algısı nazarında bu çok önemli değildir.

Kur'an toplumu nereye götürüyor?

Hani biz "**beyt**"**i** insanlar için bir **sevap yeri** ve emin olan yer olarak tayin ettik. Siz de İbrahim makamından bir

"salât" yeri edinin. Ve biz İbrahim ve İsmail'e; **tavaf** edenler, **Akifler** ve **Rükû** edenler için beytimi **temiz tutun** dedik. (Bakara, 125)

Kur'an'ın tanımladığı ideal ortam/toplum bu ayette izah edilir. Bu ayette geçen **"beyt"**, sadece **"Kâbe"**değildir. Beyt, **gecelenilen yer** demektir.

İbrahim (a.s.)'a bir beyt inşa ettirilmiş, merkezde Kâbe olan bir toplum algısı üretilmiş; belirli prensiplerle bu kurum güvence altına alınmıştır.

Bu prensipler şu şekilde özetlenmelidir;

- **Sevap**
- **Salât**
- **Tavaf**
- **Rükû**
- **Emniyet (em'an)**

Sevap, karşılık demektir. **Emeğin karşılığı** manasına gelir. Salât, **"ateşten korunmak için harekete geçmek"** manasına gelir. Tavaf, **bir yerde dolaşma**, Rükû, **zenginin fakirleşmesi/mal dağıtma**, Emn, **güvenlik, emniyetli** gibi manalara gelir. (Bkz. *Lisan'ül Arab*, "saly", "salv", "tvf", "rakea" mad.)

Ayete dikkatle baktığımızda, "ateşten/tahriklerden" kurtulan bir Resul ile "salât" özdeşleşmiştir. İbrahim Resul'ün kurtulduğu ateş (harrikuhu); tahrik, galeyana gelen kitlelerin zihninde beliren öfke manalarına gelir.

Yani Firavun'un halka dayattığı algıyla Nemrut'un dayattığı algı, tarihsel olarak aynıdır!

Salât bu anlamı itibarıyla, "yaşamın içindeki bir fonksiyondur." Namaz olarak çevrilmesi (ki namaz Arapça bir kelime değildir, Farsçadır) tamamen bir katliamdır!

Namaz, daha önce de belirttiğim gibi, bir ritüeldir. Salât ise ibadettir. Yani, Salât; kulluğun yaşamdaki fonksiyonel tavrıdır.

Namaz ise; ilanı ve sosyolojik temsilidir. Ve bu iki kavram iç içe geçmiştir.

Mesela, Maun Suresi'nde belirtilen; "yazıklar olsun o namaz kılanlara" vurgusu, yapı itibarıyla çok önemlidir. Bu sure, iniş sırasına göre 6. yılda vahyedilmiştir. Yani henüz Allah Resulü Mekke'dedir. Ortada riya namazı kılacak bir cemaat yoktur. Ve bu sureye kadar, henüz biçimsel bir namazın varlığından söz edilmemiştir. Bundan ötürü; Mekke'de yaşayan elitlerin kıldığı namazın eleştirildiğini söylemek gerekir.

Mekke'de yaşayan müşriklerin tamamı; **Allah'a inanmakta, namaz kılmakta ve zekât vermektedirler. (*Kur'an ve Sünnette İbadet Tarihi*-Yaşar Soyadlı/Diyanet Yayınları)** Hatta malının 1/40'ını veren **Velid ibni Muğile** Kur'an'da eleştirilir;

Malının azını verdi, çoğuna cimrice sarıldı (Necm Suresi, 34. ayet)

Yani yukarıda belirttiğim gibi, tarihsel şirk; Mısır'da, Nemrut sarayında, Mekke'de vücut bulmuş, tüm muhalif tepkiler, Kur'an'da Resul sıfatıyla anılan karakterlerde belirginleşmiştir.

Bugün de yaşanan şey budur. Şekillere, ritüellere, görüntüye saplanan din algısı iflas etmiş, ruhu olmayan, içi boş bir teneke; din adı altında pazarlanmıştır.

Dolayısıyla, "**Abdestli Kapitalizm**" ve üst sınıfı olan "**NURJUVAZİ**" türemiş, toplumda bu güruhların fiillerine muhalif "dini" bir söylem kalmamış (bırakılmamış), hertürlü bozgunculuk ve talana rağmen **"şirk ve kenz grupları"** büyük kitlelere hitap eder hale gelmiştir.

"Kim bize memur olursa, kendine bir zevce edinsin. Yardımcısı yoksa bir de yardımcı edinsin. Meskeni yoksa bir mesken edinsin." "Kim bunun dışında bir şey edinirse, bu kimse haindir, hırsızdır." [Ebu Davud, Harac 10, (2945)]

Allah Elçisi'nin bu sözüne rağmen, hırsızlar ve hainler itibar görür hale gelmiş, insanlar **"tüm olanlara rağmen, iyi yönünden bakalım edebiyatına kapılmış",** kısacası, Firavun tarafından büyülenerek, saf şekil ve görünüme eklemlenmiştir.

Bunun en belirgin dışavurumu; "Dindar Cumhurbaşkanı" talebidir. Her türlü kenz ve şirke rağmen; Allah'ın emrettiği dinin yanından bile geçmeyen bir adam, "kıldığı namazlardan dolayı, dindar olarak addedilmektedir." Bu talep, sözde "halkın" talebidir...

Hem de şu hadise rağmen;

"Bir adamın namazı, niyazı sizi aldatmasın. O adamın dirhem ve dinarla (yani para) ile olan ilişkisine bakın." (Hz. Muhammed)

Kur'an'daki Firavun'un halk üzerindeki egemenliği **"tam olarak budur."** Yapıp ettikleri sorgulanmaksızın, dış yüzüne bakarak hakkında hüküm koyma sapıklığının en büyük yansımasıdır...

Bu tip toplumlarda en önemli talep;

- **Güç (1)**
- **Servet (2)**
- **Şehvet (3)**
- **Şöhret (4)** gibi bir dörtlüdür.

Bu 4'lü; Âdem'in yasak ağacıdır. Yani, bir aradalık kuralını bozan "çelişki kaynaklarıdır."

Ve Şeytan Âdem'e dedi ki; Sana ebedileşme ağacını yani yıkılmayan mülkü göstereyim mi? (Taha, 120)

Mülk kavramının açılımı; **servet, şöhret, şehvet ve güç** olarak karşımıza çıkar...

Şimdi, "**şöhret (4)** aşkıyla"; dini tersyüz ederek "çokeşlilik talebinde bulunan(!)" Sibel Üresin adlı şahsın tanımladığı ideal erkek tipinin özelliklerine bakalım;

"Zengin(1), kariyerli(1), parası olan(2) ve cinsel gücü (3) fazla olan erkek çokeşliliği seçebiliyor. Hiçbir kadın fakir bir adamın ikinci karısı olmaz. Erkek, daha cilveli, daha çok gülen, cinsel anlamda kendisini mutlu eden kadına koşuyor. Erkek olsam, çokeşli olurdum." *(Habertürk)*

Tamamen "şeytani" hegemonlaşma araçları olan bu araçlar üzerinden dayatılan bir görüş, sistem içidir, kapitalizmle çelişmez; dolayısıyla "İslamdışıdır."

Bu önkabul ile geliştirilen bir düşünce "Firavun sihirbazlığı" dışında bir şeyin ürünü değildir!

Şimdi gelelim işin fıkhına;

Fıkıhta "mübahlaştırmak için her türlü yola başvurulan" Teaddüd-ü zevcat yani çokeşlilik meselesinin anlaşılmamasının nedeni; meşhur bir rivayettir. *İslam Sosyalizmi* adlı eseriyle önemli bir mevki edinmiş olan Sıbai'ye göre de, Urve Hadisi diye anılan rivayet, ilgili ayetlerin üzerini örtmüş, anlaşılmaz hale getirmiştir.

İlgili ayetler şu biçimdedir;

Ey insanlar!

Rabbinize takvalı olun. O Rabbiniz ki, sizi bir tek canlıdan yarattı. O canlıdan da eşini yarattı. Onlardan da birçok erkek ve kadın türetti. Ve Allah'tan sakının! O Allah ki, O'nunla istekleşiyorsunuz. Ve akrabalardan sakının! Muhakkak Allah sizin üzerinize tam bir kontrol edicidir. Ve yetimlerinize mallarını verin. Temizi pise değişmeyin. Onların mallarını kendi malınıza katarak yemeyin. Bunu yapmak kesinlikle büyük bir suçtur.

Ve eğer ki yetimleriniz konusunda adaleti koruyamayacağınızdan korktuysanız; o takdirde sizin için hoş (helal, uygun) olan, yetimlerin kadınlarından ikişer ikişer, üçer üçer, dörder dörder nikâhlayın.

Şayet o takdirde de adaleti gözetemeyeceğinizden korktuysanız, bir tanesini nikâhlayın. Ya da sahibi bulunduğunuz cariyenizi nikâhlayın.

Bu haksızlığa sapmamanız için en uygunudur. (Nisa, 1-2-3)

İlk ayette geçen "ittika" sözcüğü, meallerde korkma olarak çevrilir. Esas manası takvalı olmaktır. Ve pasajda takvanın koşulu; "adalet/eşit bölüştürme" olarak belirginleştirilir. Yani, bir insan bu ayet çerçevesinde, adalet dışına çıkacak bir işe tabi olursa, takva dairesinin dışına çıkar.

Pasajın devamında, adalet vurgusu "akrabalara yönelik" bir hal alır. Yani, akrabadan sakınma vurgusu, cinsel değildir. Pasajın temel vurgusu zaten bu değildir! Pasajın vurgusu; "adalet/eşit bölüştürme"dir. Akrabalardan sakının diyerek, onlara adil davranın gibi bir mantık üretilir.

Klasik meallerde, "yetimlerle evlendiğinizde" olarak çevrilen 2. ayette geçen "yetama" ifadesi, salt anlamda "yetimler" manasına gelir. Hiçbir surette evlilikle ilgili bir bahis yoktur.

Bu vurgu; yapılan bir işe işaret eder. Yani, birileri; yetimlerin mallarıyla kendi mallarını karıştırmaktadır. Ancak, belirsiz olan (lam-ı tarif) kavrama baktığımızda şu mana ortaya çıkar:

Halihazırda bazı erkekler, yetim anneleriyle evlenmiş. Yetimlerin mallarıyla kendi mallarını karıştırmıştır. Yani, halihazırda bu geleneğin var olduğu gerçeği ortaya çıkmaktadır.

Bu yetimler, Bedir ve Uhut savaşında babası şehit olan çocuklar olduğu gibi, kabile seferlerinde ölenler de olabilir.

Ve pasajın adalet vurgusu icabı; evlendiğiniz kadınların yetimleri ile "sizden olan çocuklar arasındaki adalet/eşit bölüştürme" ve yetimlerin kendi mallarını kendilerine verme manası çıkar.

Ayetin devamındaki "en-nisai/kadınlar" ifadesi, "el" yetama ifadesiyle perçinlenir. Belirsiz olan kavram, böylece

belirli hale gelir. Yani, ikişer, üçer, dörder nikâhlanacak olanlar; yetime bakmakla yükümlü olan kadınlardır. (Anneleri, teyzeleri, halaları. vs.)

"mesna", "sülase" ve "rüba" sayı sıfatlarıyla geçen, ikişer üçer, dörder olarak nikâhlama vurgusu; hiçbir surette "okuyan kişi muhatap alınarak ifade edilmez."

Bu ayetten; ikinciyi, üçüncüyü, dördüncüyü nikâhlayın manası çıkmamakla birlikte; üleştirme sayı sıfatlarıyla kullanılan bu ayetten şu anlam çıkmaktadır;

Bu kadınları (yetime bakmakla yükümlü kadınları), kendi özelliklerine uygun erkeklerle, ikişer, üçer, dörder halde nikâhlayın. Yani, onları evlendirin! İkişerli, üçerli, dörderli gruplar halinde evlendirin.

Bu durumu süreci göz önüne alarak incelersek durum iyice belirginleşecektir.

Erkekler ölmüştür, bekâr erkekler mevcuttur. Kadınlar ortada kalmıştır. Bir an önce birilerinin el atıp, toplu nikâhlamalar yaparak; bekâr erkekleri öncelikli olarak "yetim yakınları" ile evlendirmeleri gerekmektedir.

Bu bir anlamda **"toplu nikâhlanma töreni"** manası gibidir...

Libidosu yükselen herkes bu ayetten **"cevaz aldığını iddia ederek"** çokeşlilikten bahsetmektedir.

Bu durumun imkânsızlığının 2. ispatı şudur;

Nisa Suresi 2. ayette; "güç yetirme" vurgusu yapılır. Adaleti sağlamaya güç yetirmek biçiminde kalıba sokulan bu kavram; gelecek bütün zamanları kapsar. Yani manası;

Kadınlar arasında adalete asla güç yetiremezsiniz biçimindedir. Dolayısıyla, pasajın ön koşulu olan adalet ve takva gereği; çokeşlilik imkânsızdır.

Hatta, bu durumun varlığını meşru görmek; **Kur'an'ı tahrif etmeye teşebbüs olup, bizzat küfürdür...**

Tarihsel şirk dini, vahyin dinini ters çevirmek suretiyle yapılanmış ve biçimlenmiştir. Kur'an ve Resul kelamını etkisizleştirip, din dairesinin dışına iterek biçimlenen bu ideoloji bugün yeni bir sınıf yarattı;

Nurjuvazi Sınıfı...

Jeep, Villa, Christian Dior marka gözlük, Vakko marka eşarp, Asya Finans hesap cüzdanları, Louis Vutton marka çanta...

Kaynakçı misali göze takılan gözlüklerin ve süslü elbiselerin üzerine sarılan afyonlaşmış dini bilgi, dini yeterlilik haline gelmiştir.

Bu; dindarlık değildir.

Abdestli Kapitalizmin üretmek istediği Nurjuvazi sınıfının belirgin sembolleridir. Ve kenz tabanlı bir sosyo-ekonomik duruşun temsilidir.

Bu duruşun yaygınlaştığı toplumlarda, **kara lastikli kızlar, açlıktan ölen bebekler, çocuklarına ekmek veremediği için intihar eden anneler, kredi kartı borcu yüzünden kendisini yakanlar, çalıştığı halde geçinemeyenler, kira mahkûmları** çoğalır. Ama **hiçbiri "toplumsal bir sorun olarak algılanmaz."**

Ve Elçi şöyle buyurur;

"Gerçekten de bu altın ve gümüş sizden önce gelen ümmeti helak etti. Cimrilik, hırs ve övünmeden kaçınmadığınız takdirde bunlar sizin de helak sebebiniz olur." (Tırmizî; Zühd 16, Muslim; Zühd 1).

GÖZ ZİNASI

Bu meselemiz; "göz zinası."

Malumunuzdur ki, birçok cemaatin; talip ve müridlerine nakşettiği bir meseledir bu. Özellikle de gençlere, "göz zinası" başlıklı sunuş ve anlatılar yapılır, gençler sürekli uyarılır.

Peki nedir bu işin aslı? Böyle bir haram var mıdır?

Zina, fiili kebirdir. Tek fiildir. Zinanın gözü, başı, kulağı olmaz. Keza, göz zinasına delil olduğu iddia edilen "Nur Suresi'nin 30. ayetinin yanlış anlaşılmasından ileri gelen bir tür" yanlış bilgilendirme söz konusudur. Şimdi o ayeti birlikte inceleyerek, gerçekleri görelim, gördüklerimizi; insanlara anlatalım...

Mümin erkeklere de söyle; gözlerini haramdan sakınsınlar ve ırzlarını korusunlar... (Nur, 30)

Nur Suresi 30. ayette geçen bu ifade maalesef doğru anlaşılmaz. Halbuki ayet iki bölümden oluşur; ilk bölüm "gözün haramdan sakınılması", ikinci bölümse "ırzın korunmasıdır."

Bu ikisi "aynı şey olmayıp" bir şeyin iki boyutudur.

Mazlumlara savaş açanlarla birlikte olmak büyük haram.

Göz haramdan nasıl sakınılır? Şimdi dilerseniz Kur'an'ın haram dediği şeylerin ne olduğuna bakalım.

İnsanları yurtlarından çıkartmak ve bu duruma sessiz kalmak (Bakara, 85); domuzlaşmak; Allah'ın yarattığı fıtrata müdahale etmek, doğal fıtri yaşamsal normları terketmek (Bakara, 173); masumlara savaş açanlarla birlikte olmak,

savaş açana savaş açmamak (Bakara, 194); faiz, emeksiz kazanç, alınteri dökmeden edinilen şey (Bakara, 275); birinci dereceden akraba ve süt kardeşle evlenmek (Nisa, 23); zina etmek (Nisa, 24); fal okları, büyücülük, toplumların bilinçaltını etkileme girişimi, insanlığı kandırarak onların gerçeği görememesini sağlamak (Maide, 3); içki, sarhoşluk, aklın örtülmesi, aklın bir fikirle örtülerek gerçekleri algılayamaz hale gelmesi ya da uyuşturucuyla örtülerek gerçekleri algılayamaz hale gelmesi (Maide, 90).

Mollalara soruyorum

Yukarıdaki maddeler, Kur'an'ın müspet haramlarıdır. Şimdi; ehl-i servet vel şatafat mollasına soruyorum; "madem, Nur 30'a göre erkeklerin gözlerini haramdan sakınmasını göz zinasıyla ilişkilendiriyorsun, ve ayet sadece cinsel ilişki haramından bahsetmiyor. Yukarıdaki haramlara bakmak, gönül koymak da göz zinası olmaz mı?"

Yani göz zinasının var olduğunu düşünsek dahi, bu durum tek başınsa; cinsel içerikli bir bakıştan ziyade, yukarıda sıraladığım cürümleri işlemek yoluyla da ortaya çıkabilecek bir duruma dönüşüverir...

Şimdi soruyorum;

Bugün kendisine Müslüman diyen "birileri" Batılı mütecavizlerin masumları yurtlarından çıkartma operasyonuna ortak değil midir? Bugün NATO ile işbirliği yapan bir kişi, bu ayet gereği zinakâr bir kâfir sayılmaz mı? Bugün kendisine "Müslüman diyen birileri" faizi, ribayı, emeksiz kazancı meşrulaştırmadılar mı? Dolayısıyla bu yapılan "zinakârlık değil mi?"

Allah'tan korkmazlar kuldan utanmazlar!

Bugün kendisine Müslüman diyen bazı cemaatler, akşama kadar "göz zinası nutukları attığı halde" ve gösterdiğimiz gibi, bu kadar zinakâr ve sapkın bir akıl egemenleşmişken, nasıl olur da bu cemaatler, kitlelerini bu gidişe karşı uyarmazlar?

Yok hoca! Sen yalancısın! Sahtekâr, palavracının tekisin!

Senin derdin İslam, Kur'an falan değil. Sen ne Allah'tan korkarsın, ne kuldan utanırsın!

Eğer zerre kadar yüreğin olsaydı, bu gerçekleri görür ve dile getirirdin. O yüzden "kes tıraşı!"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DEVRİMCİ İSLAM

ALLAH KİME SAVAŞ AÇTI?

Onlar Allah adını koydukları bir puta tapıyorlar. Kur'an'ın Allah'ına, bizim iman ettiğimiz Allah'a değil!

Ey iman edenler, eğer iman edenlerdenseniz Allah'a takvalı davranın ve bunu Riba'yı terk ederek gösterin! Şayet bunu yapmazsanız, **bu size Allah ve Resulü'nden bir savaş ilanıdır!** Lakin tevbe ederseniz, ana paralarınız size aittir. Haksızlık etmezseniz, haksızlığa uğratılmazsınız... (Bakara, 278-279)

Ayeti çok dikkatli okuyunuz.

Allah ve Elçisi, Kur'an'da sadece bir tek ayette savaş ilan ediyor! Bu ayet, riba ayetidir.

Riba, şişmek manasına gelir. Kendi kendisine şişmek. Bir şeyi bıraktığınız halde şişmesi. Sadece bankaya atılan paranın getirdiği para değildir. Bir daireye para yatırıp, paranızın değerlenmesi de "riba kavramının" dairesine girer.

Kur'an'da sadece bu ayette Allah doğrudan savaş ilan eder. Peki neden? Çünkü riba, toplumsal çöküşün temel nedenidir. Bütün bankalar, birer riba kuruluşudur. Kısacası, kapitalizmin en büyük ibadeti "ribadır."

Ribayı meşrulaştırmaksa en büyük ihanettir. Çünkü bu; Allah'a iftiranın en afili ve mühürlü yüzüdür...

Din elbisesini tersten giyen şirk madrabazları, şu ayetten bihaberdir:

(Bakara Suresi, 275. ayet) O ribayı yiyenler, şeytanın bir dokunuşla çarptığı kişinin kalkışından başka türlü kalkamazlar.

Bu böyledir, çünkü onlar, "Alışveriş de riba gibidir." demişlerdir. Oysaki Allah, alışverişi helal, ribayı haram kılmıştır. Kendisine Rabb'inden bir öğüt gelip de yaptığından vazgeçenin geçmişi kendisine, işi Allah'a kalmıştır. Yeniden ribaya dönene gelince, böyleleri ateşin dostlarıdır. Sürekli kalacaklardır orada.

Bugün sözde dini bankacılık adı altında, ribayı "ticaretle mukayese ederek" meşrulaştırma işi yapanlar, şeytan çarpmış kişilerdir. Ki gerçekten öyle olmuştur. Onları şeytan (halk düşmanları) çarpmıştır. (Bkz. *Şeytan Evliyaları* kitabımız...)

Amerika'dan korktuğu kadar Allah'tan korkmayan ve kuldan utanmayan mollalar, serbest piyasa kaidelerini din, dolar paritesini iman, servet ve iktidarıysa itikad edinmiş görünüyor.

Allah'ın haramlarını helal, helallerini haram yapmayı meslek edinmiş olan bu güruh, şirk pisliğinde boğulmuşluğun en ileri örneklerini sergiliyor...

(Nahl Suresi, 116. ayet) Dillerinizin yalan yere nitelendirmesi dolayısıyla şuna helal, buna haram demeyin. Çünkü Allah'a karşı yalan uydurmuş olursunuz. Şüphesiz Allah'a karşı yalan uyduranlar kurtuluşa ermezler.

Allah'a karşı yalan uydurmanın, gündelik bir işe dönüştüğü memleketimizde, Kur'an fukarası toplumumuz, bu martavalları hakikat sanarak "abdestli kapitalizmin" şirk oyunlarına geliyor ve maalesef, dindarlaşma adı altında "dinsizleşme" temayülü baş gösteriyor.

La İlahe İlla Dolar?

Kelime-i şahadetten Allah Resulü'nün ismini çıkartmayı "hoşgörü ikliminin mevzuatına" dönüştürüp asli vazifesini belirgin kılanlar, bugün de "kelime-i tevhidden Allah'ı çıkartmışlardır."

Nasıl mı?

Efendim, Kelime-i tevhid şu anlama gelir:

La (reddediyorum-yoktur) İlahe (mabud-ilah-güç-efendi) illa (yalnızca) Allah

Vatandaşı, La ilahe illallah deyip, la ilahe illa dolar rüknunda yaşamaya sevk edenler, Allah dışındaki mabudların varlığını meşru kılarak bunu yapıyor.

Doların, Amerika'nın, AB'nin, NATO'nun uşaklığına soyunanlar, süslü cümlelerin arkasında gizleniyor. Din elden gidiyor arkadaş! Hâlâ uyuyorsun...

Mal biriktirenler ateş biriktirir!

Ebu Zer'in Resulullah'tan işittiği o sözü hatırlayalım;

Keseye konup ağzı bağlanan her altın ve gümüş, mahşerde sahibi için ancak bir ateştir.

Evet, çünkü Allah'ın affetmeyeceği tek şey şirktir. Çünkü şirk, kul hakkını gasptır. Eğer sizde bir şey birikmişse, bu olmayanın hakkıdır. Ve bu sizden muhakkak sorulur demek istiyor Ebu Zer...

Bahsimizi kapatırken, içimi yakan Ebu Zer'in vefat sahnesi geldi aklıma.

Ölmezden evvel Medine'ye bakarak söylediği şu son söz...

Allah'a yemin ederim ki hepiniz dünyaya sarıldınız. (Ebu Zer el-Gıffari)

Hesap sorun!

Allah'a ve Resulü'ne iman edenler, Ulul Emr'e itaat ederler. Ulul Emr, aranızdan seçtiğiniz memurlardır. Lakin üç hal koşulda itaat bozulur. Eğer Ulul Emr, adaletten sapmış, kenz yapmaya (mal yığmaya) başlamış, zalimlerle işbirliği yapmaya başlamışsa...

Her vatandaş, Ulul Emr'e hesap sormakla mükelleftir.

Kişisel servetini nasıl edindiğini açıklamayan memur (milletvekili), fıkhen hacir altına alınır. Hatta, anında görevi elinden alınmalıdır. Siz nasıl bir İslam yaşıyorsunuz ben anlamıyorum.

Bu ülkenin başbakanı ne iş yapar? Tacir midir? 800 milyon dolar parası nasıl olur? Maaşını mı biriktirir?

Evet, tecavüzden zevk alıyorsanız o sizi ilgilendirir. Lakin, Allah korkusu olmayan adamlara sözümüz yok.

Korkmayın, karşınızdaki ALLAH değil, altı üstü bir insan!

Herkes o paranın hesabını sorsun. Millet açken, İsviçre bankalarında RİBA ve KENZ toplayanlar, Allah ve Resulü tarafından kendisine savaş açılmış kişilerken, onlara dalkavukluk yapmayı size kim öğretti?

Aklınızı başınıza alın dostlar...

Allah'ın ve Peygamber'in sevmediklerini sevenler, buna rağmen İslam'lık iddia edenler, gafillerin ta kendisidir...

İSLAM'DA ÖZEL MÜLKİYET MEŞRU MU?

Hakikat ile gelenek kavgalıdır. Hakikat, değişim ve dönüşüm merkezli bir varış noktasıyken; gelenek sabit, statik bir durağanlıktan beslenir.

İslam düşüncesinde "öze dönüş" sesleri tarih boyunca kısılmıştır. Bugün de aynen devam etmektedir. Lakin, İslam'ı tanımlarken; başına ya da sonuna sosyal-siyasal bir ek koyma ihtiyacı, bu sorundan ötürü belirginleşti demek gerekiyor.

Geçtiğimiz günlerde, Fethullah Gülen tarafından kaleme alınan "İslam ve Sosyalizm" başlıklı yazı da bu duruma uygun bir görünüm veriyor. Lakin, İslam'ın ictimai karakteri üzerine konuşmayıp dini salt "manevi-ahlaki" bir obje olarak sunmak, oluşacak boşluğu; ideolojik telkinlerle doldurma ihtiyacı üretmekte. **Ki bugün bu, kapitalizm ile ittifak olarak kendisini görünür kılıyor.**

Hatalı okuma sorunu

Hakikat ve gelenek kavgası, İslam'ın ilk yüzyılında kendisini göstermiştir. Bir tarafta, beyt'ül malı (devlet hazinesi) halk yönetimine devreden bir süreç, ardından; hazineyi halife emrine tayin eden bir değişim.

İslam'ın beliriş sürecinde, çok bariz bir gerçek vardı. Peygamber Efendimiz'in kavga ettiği unsurların tamamı, Allah'ı kabul eden, namaz kılan, oruç tutan kimselerdi. (Bkz. *Şeytan Evliyaları*)

Hatta, Bedir Savaşı'nda müşriklerin öncüsü Ebu Cehil, ellerini kaldırıp "Ya Rabbi, bu mal mülk düşmanlarına karşı bizi kuvvetlendir" biçiminde bir dua etmiştir. (Bkz. *Şeytan Evliyaları* / Ebu Cehil'in Duası)

Kavga nedeni neydi?

Kavga nedeni bariz bir biçimde "mal-mülk" kavgasıdır. Yani bir taraf, Allah diyor, halk demiyordu. Öteki tarafsa Allah ve halk diyordu. Bu ikilemenin dinsel karşılığı; "Lehu'lmülk/ Mülk Allah'ındır" ibaresiydi.

Bir taraf namaz kılıyor, yoksul ve yetimi horluyordu. Öteki tarafsa "Lanet olsun o namaza ki yoksul ve yetimden beridir" diyerek isyan ediyordu... (Bkz. *Şeytan Evliyaları* / İşte Namaz)

Bir taraf hac yapıyor, lakin hac yaparken; ayrım, gösteriş, sınıfsal farklılıklardan arınma söz konusu olmuyordu. Öteki taraftaysa ihrama giriliyordu, yani eşitlenme oluyordu. Hac, eşitlik ibadeti olarak uygulanıyordu...

Peki, Kur'an ne diyor?

Yüce Kur'an'ın ilk 30 suresi boyunca hiçbir putun ismi anılmaz. Kur'an putlara saldıran bir kitap değildir. Putları yaratan sosyal-siyasal sisteme karşı koymuştur. Henüz ilk surelerinde sert biçimde "mülkiyet eleştirileri" yapar, Maun Suresi'nde "onların namazı lanetlenir". Ezilenlere önderlik vaat eder (Kasa Suresi), mal çoğaltma yarışını lanetler (Tekâsür Suresi), ihtiyaçtan fazla malın dağıtılmasını emreder (Bakara Suresi 219. ayet), sınıfları lanetler ve eşitliği emreder (Nahl Suresi 71. ayet).

Hatta Mekkeli kodamanları çileden çıkaran bir eyleme altyapı oluşturur. Mekkeli müşriklerin kervanlarının önü kesilir, mallara el konulup yoksullara dağıtılır... (Bkz. Cizye)

O Kur'an öyle bir değişimden bahsediyordu ki Hz. Ömer gibi bir yiğit, Taha Suresi'nin 6. ayetini işitir işitmez, "Tamam işte, mesele budur" diyerek Müslüman olmuştu. Ne diyordu o ayet?

"Yerlerin, göklerin ve ikisi arasındakilerin mülkiyeti sadece Allah'a aittir..."

'Hüda size, hurma bize...'

Efendim, Mekke'de egemen sınıfın halka telkin ettiği din şöyle diyordu: "Yoksulluk ilahi adalettir, yoksullar yoksullukla, zenginlerse zenginlikle imtihan olurlar. Hüda size, hurma bize..." Ebu Zer el-Gıffari'nin; "Ekmek, Allahperestliğin temelidir" minvalindeki çıkışının kökündeyse Kur'an'ın devrimci yapısı temel rol oynamıştır. Lakin, Kur'an ve ekmek, halen Anadolu'muzda yere düştüğünde öpülüp başa konulan iki temel unsurdur...

Ve yine Kur'an'a göre kavganın kökünde "mal-mülk artırma yarışı" vardır...

"İşte sizin toplumunuz tek bir toplumdur. Ve bu toplumun rızk vericisi olan/Rabb benim. Daima benim bilincimde olun. Gel gör ki; kendi aralarında paramparça olup gruplara/sınıflara ayrıldılar. Her gruba kendini hak, diğerini batıl görmek hoş göründü... Şimdi sen onları, cehalete batmış olduklarını anlayıncaya kadar kendi hallerine bırak! O elde ettikleri mal ve oğulları, hayırda yarıştırmak için kendilerine özel olarak verdiğimizi mi zannediyorlar? Hayır Anlamıyorlar! Ancak Rablerinin delillerine inananlar; ve saygılarından dolayı haşyet duyanlar. Ve Rablerine ortaklar, şerikler, aracı tanrılar, yedek ilahlar, panteonlar, mammonlar koşmayanlar. Ve Rableri huzuruna dönecekleri için, verdikleri/dağıttıkları malları kalpleri ürpererek verenler/dağıtanlar.

İşte onlar hayırlara koşuşurlar ve hayır için yarışırlar..." (Muminun, 52-61)

İslam kenz'den; "yani malın ve üretim araçlarının atıl bekletilmesinden ya da kenarda tutulmasından" nefret eder.

Cevahir'ül Kelam adlı eserde geçen şu mühim ifadenin üzerinde düşünülmelidir;

"Birçok fakih; toprağı işleyenin, insanları sıkıntıya sokmamak için ondan ancak ihtiyacı kadar faydalanması gerektiğini söylemişlerdir."

Dolayısıyla "tümünü istihdama yatırsa dahi" sermayenin bir elde toplanması imkânsız kılınmıştır. Bu hususta şu ayet nazil olmuştur;

"Yeryüzünde her ne varsa sizin için yarattı. (herkes için) Her ümmetin bir peygamberi vardır. Onlara peygamberleri geldiğinde aralarında adaletle hükmedilir. Onların hakkı da yenmez." (Yunus, 100)

Bugün egemen Sünni anlayışın öncüsü kabul edilen mezhep imamlarının yaşamına göz attığımızda; İmam-ı Azam'ın manifaturacı, İmam Ahmed bin Hanbel'in toprak işçisi olduğunu görürüz. Hatta "Zühd/Az ile yetinme" kitabının müellifi olan ve Hanbeli mezhebinin kurucusu kabul edilen Ahmed bin Hanbel, çocuklarını "sefahata alışmasınlar" diyerek; çarşıya pazara gidip çalışmaya ve üretmeye teşvik etmiştir.

Yine tasavvuf ekolünün mühim isimlerinden Beyazıd Bistami, bir bahçıvandır. Vakıdi, buğdaycıdır. Çocuğu da kasaptır.

Muhammed bin Mukatil, "İnsanın yediği ekmeğin nereden geldiğini bilmesi, onun görevidir" demiştir.

Süfyan-ı Sevri de, "Helal kazanmak için, kahramanlar gibi çalış" demiştir.

Hz. Lokman terzi, Hz. Zekeriya marangoz, Hz. Muhammed ise koyun çobanıydı. Hilal'in açıklamasına göre; Hz. Davud, kendi eliyle kazandığından başkasını yemezdi. Hz. İsa iyi bir marangozdu.

İmam-ı Azam'ın işkencehanelerde vefat etmesi sonrası kadılığa gelen ve Hanefi mezhebinin teorik beyni olan Ebu Yusuf, kadı olduğu halde çarşılarda çalışırdı. Sahabeden Selman, çarşıda sepet satardı. Hz. İmam Ali, ücret karşılığı kuyu açar ya da kuyulardan su çekerdi. Hz. Ömer'in hamallık yaptığı yönünde birtakım rivayetler mevcuttur. Sahabenin zenginlerinden Hz. Ebubekir ise, tüm servetini vakfettikten sonra; tarlalarda işçilik yaparak yaşamını sürdürdü.

Hz. Ömer'in fetvası

Bazı kaynaklara göre Hz. Ebubekir, koyun sağarak ücret elde eder ve manifaturacılık yapardı. Hz. İmam Ali'nin ellerindeki nasırlar yüzünden, oğlu Hasan'ın yanağında yara açtığı söylenir. Tüm sahabe çalışır, karşılığında aldıkları hurmaları mescidde bölüşürlerdi.

Süfyan-ı Servi bir gün Kâbe'de oturan bir grup Müslüman görür. "Niye oturuyorsunuz?" diye sual eder. "Ne yapalım ki?" diye yanıt alınca; "Kalkın ve Allah'ın fazlını ve rızkını talep edin ve çabalayın. Müslümanlara yük olmayın" diye karşılık verir.

Tüm bu iş ve oluşlar, Kur'an'ın şu ayetinden sebeple vuk'u bulur;

"İnsan için alınteri döktüğü dışında hiçbir karşılık yoktur." (Necm, 39)

Osmanlı'nın toprak kanunu hatta Lübnan devletinin mevcut toprak kanununda aynen şöyle yazar: "Her kim kendi tasarrufunda bulunan toprağı üç yıl işlemeden bekletirse; o mülk ondan alınır."

Bu ibare, Hz. Ömer'in meşhur fetvasıdır. Bu hususta; Hanefi fıkhının en kilit ismi olan Ebu Yusuf'un *Kitab'ul Harac* isimli eserinde bu kaide yer alır. Ayrıca Osmanlı döneminin önemli fıkıh eserlerinden *Mecelle*'de bu ifade aynen yer alır.

Vakıa Suresi'nin 68 ve 70. ayetleri, İbrahim Suresi'nin 32. ayeti, Hicr Suresi'nin 22. ayetini birlikte okuduğumuzda; "Kur'an'ın; insan eliyle şekillenmemiş bütün doğal kaynakları (toprak, su, vb.) umumi mülkiyet kıldığını, bunların etrafına çit çevirmenin şirk olduğunu net biçimde görürüz. Lehu'l mülk/ Allah'ın mülkü ibaresi, tümüyle doğal kaynaklarla ilintilidir.

İnsan ancak "üretiminin karşılığına sahip olabilir." Malik/ Mülk sahibi olmak için yapılması gereken tek koşul, üretimdir. Dolayısıyla malik eşittir işçidir.

Ancak emek harcayarak

Kişi üretim yaparak bir "sevab/karşılık" üretir. Bu karşılıkta dahi; "istifleme hakkı yoktur." Bakara Suresi'nin 219. ayeti icabı, havaic/ihtiyaç fazlasını vermesi gerekir.

Zekât ve infak; bir lütuf değildir. Kenarda tutulmuş "hakkın" hak sahibine iadesidir. Bu nedenle, zekât veren "ödüllendirilmez." Zekât verecek durumda olmak; "hak gasp etmiş olmaya dalalettir." Bu nedenle zekât, böbürlenerek verilmez. Utanç duyarak verilir. (Bkz. Zariyat, 19)

Fıkhın en önemli şerhi, yukarıda bahsettiğimiz gibi; "ekin ekenin, su kullananın şerhidir."

Fıkh'üssünne'de fakirlerin tamamı; "ölü toprağı kim ihya ettiyse onundur" maddesinde uzlaşmışlardır. Bütün fakihler, istisnasız bunda hemfikirdirler. Lakin tek ayrılıkları, bunun için hâkimden izin almak gerekir mi noktasında olmuştur...

Henüz İslam'ın ilk döneminde, Devrimci Müslümanların zamanında; protokol adamının fikir adamından, hareket adamının makam adamından ayrılmadığı o günlerde, bu prensip temel bir prensipti. Kişilerin "emek harcamaksızın" bir malı elinde tutması, ya da bir "emeği sömürmesi" asla meşru görülmezdi. Ve emeği sömürülenlerin, bu duruma sessiz kalması kınanırdı.

Bu hususta Hz. Ali şöyle söyler:

"Kim bir zengine karşı boynunu bükerse, dininin üçte biri gider!" (*İslam ve Sınıfsal Yapı*, Ali Şeriati, s. 126)

Özetle; "İslam'da mülkiyet yoktur. Kişiler ancak asli ihtiyaçlarını; emek harcayarak giderebilirler. Artı değer, emek sömürüsü gayrimeşrudur. Devlet başkanı dahi olsa, çalışmaksızın kazanması haramdır. Kenarda tutulan mal ateştir. Toprak işleyenin, su kullananındır..."

Müslümanlık, yan gelip yatma yeri değildir!

Bir de "ticaret kelimesi" var. Serbest piyasanın pelesengine dönüşmüş bir kavram olarak ticaret.

Bugün kullandığımız ticaret kelimesi Arapça bir kelimedir. Kökü "ca'r" olarak karşımıza çıkar. Cariye kelimesi de buradan türemiştir. Cariye, elden ele dolaşan kadın demektir. Ticaretse malın elden ele dolaşması manası taşır. Ekonomi-politik olarak baktığımızda, İngilizce karşılığı "distribute" olur. Ve denklemi, mal-para-mal biçimindedir.

Bugünse para-mal-para denklemine oturtulmuştur. Halbuki İslam'ın ilk yüzyılında bu kavram aynen söylediğim minvalde kullanılmıştır.

Hacir meselesi

İslam dininin fıkıh manzumlarının en önemlilerinden olan Mecelle, hacir kavramını ele alırken "koşulsuz bir otorite ortaya koymuştur". "Belli koşulları aşan durumlarda, devlet özel mülke el koyabilir" şerhi, açık ve müdahalesiz bir piyasa anlayışını tamamen karşısına alır. Hacir koşulları şu şekildedir:

- Malını kiraya veren tüccar
- Akl-ı selim olmayan kişi
- Müflis

Kira meselesi

Hazreti Peygamber Efendimiz'e göre Müslümanlar üç şeye ortaktırlar. Su, ateş ve mera (toprak)...

İnsanın, havaic-i asliye (asli ihtiyaçları) dışında toprakta özel mülkiyet hakkı yoktur. Ve en önemli İslam fakihleri de şu meseleye imza atmışlardır:

"Eğer bir toprak, sahibi tarafından işletilemiyorsa, işletene koşulsuz devredilir."

Bu meseleyi anlamak için Seyyid Kutup (*İslam'da Sosyal Adalet*), Ebu Zehra ve Mustafa Sıbai incelenebilir.

Ve Kur'an'a göre; kişi için alınteri dışında bir karşılık yoktur. Ancak bu kenz (biriktirilmiş) alınteri değildir. Necm Suresi'nin 39. ayetine göre; daimi alınteri yani mevcut koşullarda üretilen değer manası çıkar.

Bu yüzden, bankaya 100 bin TL yatırıp bin TL faiz almakla 100 bin TL karşılığında ev alıp bin TL kira elde etmek aynıdır. Hiçbir fıkhi fark yoktur. Her ikisi de haramdır.

Müflis tüccar(?)

Peki müflis tüccarın malı niye hacredilir? Çünkü toplam hazine halka aittir. İflas için "bugünün kapitalist tüketim bahanesi yoktur". Ya da serbest bir piyasa yoktur. Yani iflasın temel nedeni, muhakkak "kötüye kullanımdır". Bu çerçeveden, müflisin mülkü, el değiştirir.

Müflis tüccar, kötüye kullanımı temsil eder, akl-ı selim olmayan (kaba tabirle deli) da aynı şekilde ele alınır. Ve tüm bunlar tesis edilirken, şûra-meşveret-parlamento-meclis çatısı kullanılır, değerlendirmeler şûra-danışmayla yapılır...

Kur'an'da mal artırma sorunu

İslam'ın güncel kapitalizmle yaşadığı en temel çelişkilerin

başında bu sorun gelir. Mal çoğaltmanın amacı nedir? İslam'da ruhbanlık, "bir bilgiyi, sınıfsal üstünlük aracı olarak kullanma manasına geliyorsa", farklılaştıran unsur ne olabilir?

Bugünlerde Kurban (yaklaşma) Bayramı'ndayız. Bu bayramın esas adı eşitlenme bayramıdır. Çünkü kurb (yaklaşma) kelimesi geçen bütün ayetlerde, "iza kurba vel yetamen vel mesakin" kalıbı geçer. Yetim ve miskinlere yaklaşmak demektir. Kurban, hayvan demek değildir.

Bu ay ne yapılır? Hac ayıdır. Herkes gidip sosyal statüsünden arınır, ihrama girer ve eşitlenir. Hayvan kesmeyle meseleyi geçiştirmek, Cahiliye geleneklerini dinleştirmek dışında bir şey değildir.

Bu açıdan, bu ay; ister hayvan kesin, ister para yardımı yapın, diğerleriyle eşitlenmedikçe tam kurban olmuş olamazsınız...

Peki ya bankacılık?

İslami bankacılık olur mu? Hayır efendim, mümkün değil. Bankacılık sistemi, şirk dininin mabetleridir. Bankalar, riba kurumlarıdır. Riba/faiz, kendi kendisine şişen manasına gelir. Siz emek vermedikçe artan para-mal-mülk, ribadır, faizdir ve haramdır.

Kapitalist tüketimden toplumcu üretime sevk eden Kur'an, zaten Haşr Suresi'nin 7. ayetinde, mal ve servetlerin dolaşımıyla ilgili detaylı bir bilgi veriyor. Mallar, sadece zenginler elinde dolaşmayacak, tabana yayılacak...

Anlattıklarımızı dinleyip, "bütün âlimler yanıldı da siz mi doğru diyorsunuz" gibi, tarih ve dinsel metinlerden bihaber bir çıkış bugün parlatılıyor. Bunu söyleyenlere, bütün âlimlerin, söylediklerimi teyid ettiğini tek tek ispat edebilirim. Ki şu an zaten bunu yeni kitabımda gösteriyorum.

Efendim bu bahsettiğimiz çizginin ilk isyanı, Halife Osman döneminde vuk'u bulmuştur.

Halife Osman nasıl öldürüldü?

Halife Osman dönemi çok ilginç bir dönemdir. İslam tarihi kaynaklarının ekserisinin ortaya koyduğu bir veridir ki (özellikle Taberi, İbni Hişam ve İbn Sad, Vakıdi ikilemesinde geçer), Halife Osman camide namaz kılarken öldürülmemiş, bir isyan neticesinde; sarayın etrafı kuşatılarak öldürülmüştür.

Cenaze namazı kılınmamış, Yahudi mezarlığına gömülmüş, sonraları Muaviye mezarın duvarını yıkıp, Müslüman mezarlığına dahil etmiştir.

İsyanın gerekçesi nedir?

Üstad Ali Şeriati bu süreci şöyle analiz eder:

Osman, İslam'da "ilk kez" ortaya çıkan bidatlerin eksik fihristidir. İlk kez lider unvanıyla sarayda oturuyor, ilk kez resmi muhafız alayı oluşturuyor, ilk kez özel meclis oluşturuyor, ilk kez kapıcı kullanıyor, ilk kez sıradan halk yığınlarıyla halife ilişkilerinde aracı kullanılıyor, ilk kez Beytül Mal halifenin emrine veriliyor, Beytül Mal'ın bekçisi mescide gidip Beytül Mal'ın sahibi olan halka, halife karıştığı için kilidi size verip istifa ediyorum, istediğinizi yapın diyor, ilk kez siyasi tutuklu ortaya çıkıyor, ilk kez bir Müslüman halifenin yöntem ve davranışlarına karşı çıktığı için takibata uğruyor, ilk kez siyasi sürgün yaşanıyor, ilk kez bir kişi devlet tarafından işkence görüyor [Abdullah b. Mesut], ilk kez Kur'an siyasi demagoji aracı oluyor, ilk kez hükümdar halkın kaderini ele alıyor, yasal ve İslami sorumluluktan muaf tutuluyor, ilk kez ırk ve akrabalık bağı siyasal ve toplumsal ilerleme aracı oluyor, ilk kez tekelcilik siyasi arenada halifeye bağlanıyor, bir makama gelmek için

gereken takva ve İslam yerini yakınlık ve siyasete bırakıyor, ilk kez sınıf sömürüsü, ayrımcılık sermayecilik [hazine], seçkinlik, cahili değerler, kabileci ruh, yaş, servet, ırk, şahsiyetperestlik ve kabilecilik, İslami kardeşlik, manevi değerler ve toplumsal eşitliğin önüne geçiyor; ekonomik ayrıcalık, takva, cihad geçmişi, Peygamber'e yakınlık, Kur'an'a vukufiyet ve kişisel liyakatten önemli oluyor, "Hükümet" [Başkanlık] ruhu "İmamet" [Önderlik] ruhuna tercih ediliyor, "Muhafazakâr sistem", "Devrimci harekete", "Dini, insani ve ekonomik tekelcilik", "Halkçılık, eşitlik ve İslami özgürlüğe" –ki İslam'da sıradan bir insan bile toplumun siyasi kaderinde aynı ölçüde sorumluluk sahibiydi–, halifenin şahsı ve aynı ölçüde büyük ashab ve tam anlamıyla maslahatçılık, hakikatperestliğe, siyaset mücadeleye, İslami slogan İslami hakikate, büyük ashab müminlere, sınıf ümmete, dar'ul hilafe mescide, kabileci eşrafiyet insani şerafete, eski Cahiliye yeni devrime, bidat sünnete ve hülasa Ebu Süfyan'ın ehli beyti Muhammed'in ehli beytine galebe çaldı ve neticede Ali silahsızlandırıldı! Ve Ebu Zer! Ali'nin, Ebubekir'in seçiminde ve Ömer'in tayininde yenilmesine üzüntüyle tahammül etti. Şimdi her şey bambaşka bir mecraya kaymıştır. Zorbalık, altın ve hile Peygamber'in hilafeti kılıfında ve tevhidin güzelliğinin arkasına sığınarak halkın –ki daima bu uğursuz teslisin kurbanı olagelmişlerdir– karşısına dikilmişti (Bkz. *Bir Kez Daha Ebu Zer* / Aliseriati.com)

Ve isyan...

Sonrasında diri devrim, taze ruhuyla; sürece isyan ediyor. İcabında Osman bile dinlemeyen bir refleksle sürece müdahale edip, tepkisel refleksini gösteriyor. Halife Osman ile ilgili detayların tümü, *Şeytan Evliyaları* adlı kitabımda mevcuttur. O kitapta, muteber kaynaklardan yola çıkarak süreci analiz ettim. Ama özetle, cenaze namazı dahi kılınmayan bir Halife

ve bu süreci, daha doğrusu devrimi koruyan bir halk söz konusudur. Efendim, biz mi yenilikçiyiz? Biz mi reformcuyuz?

Hayır, biz öze dönüşçüyüz...

Ve ezilenleri yeryüzüne önderler kılmak istiyoruz..

Nasıl mı? İşte böyle...

YERYÜZÜNÜN ÖNDERLERİ

Ve biz istiyoruz ki, yeryüzünde ezilip horlananlara bağışta bulunalım, onları önderler yapalım, onları mirasçılar haline getirelim. (Kasas, 5)

Yeryüzünün ezilenleri ve devleri...

Kur'an sizlere sesleniyor. Yeryüzünün ezilenlerini öncüler yapalım diyor. Siz ne dersiniz?

Bizim maslahatçı mollaya soruyorum; "var mısın?"

Ayete dikkat ediniz. Yeryüzünün dindarlarını, iman sahiplerini demiyor. Ezilenlerini diyor...

Ezilenler, yeryüzünün doğal önderleridir. Lakin, tarihsel "şirk" yani mala tapma dini, ezen sınıfı kadim, ezilenleri hadım etmiştir. Sene içerisinde yaptığımız "Ezber Bozan" programında; Orhan Gökdemir muhteşem bir ifade kullandı. Tüylerim diken diken oldu!

Ezilenler, dine ve cumhuriyete sahip çıksın. Ezenlerin eline geçmemesi için...

Orhan Gökdemir, bu muhteşem tespiti yaparak, aslında bir sorunumuzu da gündeme getirmiş oldu.

İdeolojiler, ezilenlerle kurduğu ilişki üzerinden meşru kılınabilir...

Yani bir düşünce, ideoloji, din; eğer yetimi korumuyor, yoksulu gözetmiyorsa, boştur; afyondur!

Şimdi bakınız güzel dinimiz İslam ne diyor:

Nisa Suresi, 2. ayet: "Yetimlere mallarını verin, temizi pis

olanla değişmeyin, onların mallarını kendi mallarınıza katarak (kendi malınızmış gibi) yemeyin; çünkü bu, büyük bir günahtır."

Nisa Suresi, 10. ayet: "Haksızlıkla yetimlerin mallarını yiyenler şüphesiz karınlarına ancak ateş tıkınmış olurlar; zaten onlar alevlenmiş ateşe gireceklerdir."

Bu meseleyi içselleştiren en ideal örnek konumundaki Hz. Peygamberimiz'e bakalım:

Peygamberimiz'i nasıl severiz?

"(Ey Âişe! Cennette) Benimle olman seni mutlu edecekse dünyada bir yolcunun azığı kadarıyla kifâyet et. Sakın zenginlerle sohbet arkadaşlığı etme. Bir elbiseye yama vurmadan eskimiş sayma." (Aişe'den; Tirmizî, Libâs 38, (1781)

"Ey Allah'ın Resulü! 'Ben seni seviyorum' diyen bir adama 'Ne söylediğine dikkat et!' dedi... Adam 'Vallâhi ben seni seviyorum!' deyip bunu üç kere tekrar etti. Bunun üzerine adama: Eğer beni seviyorsan, yoksulluk için bir zırh hazırla. Çünkü beni sevene yoksulluk, hedefine koşan selden daha süratli gelir." (Abdullah İbn Muğaffel'den; Tırmizî, Zühd 36, [2351])

Hedefine koşan selden daha süratli gelen yoksulluk, bir değişim sürecini anlatır. Toplumda var olan dikey hiyerarşik ilişki biçiminden doğan sınıfları lağvetmek için sınıf intiharı (rükû) etmek gerekir. Velev ki bu süreç; varlıklı kişinin imtiyazlarını terk etmesi, yoksullaşması demektir.

Ancak, ayet ve hadislerde önerilen yoksullaşma, aç kalmak demek değildir. Zenginlikten aşağı inmek demektir. Yine hayatını idame ettiren, makbul, düzenli, muntazam yaşayan, ama 88 dairesi olup onu kiraya vermeyen bir tipoloji çizilir.

Gemicik-yat-kat ve İslam...

"Ey Ensar topluluğu! Siz Cahiliye devrinde Allah'a kulluk

yapmazken, üzerinize düşeni yapar, malınızı doğru yolda harcar, misafirlere ikramda bulunurdunuz. Fakat Allah size hak dini ve Resulü'nü gönderdikten sonra, artık mallarınızı biriktirmeye mi başladınız? Mallarınızdan infak ediniz. Zira insanların yırtıcı hayvanların ve kuşların yediği mallarınız sebebiyle size ecir verilecektir." Bunun üzerine oradakiler dağıldılar ve herkes bahçesini çeviren duvarları yıkarak insanların ve hayvanların geçebileceği geçitler yaptı." (Et-Terğib; 4/156)

Bu hadise dikkat ediniz. Allah Elçisi, Müslümanların iktidarı ele geçirdiğinde yaşadığı yozlaşmayı nasıl da eleştiriyor. Hadisi, "Ensar topluluğu" ibaresini çıkarıp günümüzde bu işi yapan odakların isimlerini yazarak çok daha iyi anlarsınız.

İslam dininde "havaic-i asliye" denilen asli ihtiyaçlar dışında mal edinimi "haramdır".

"Havaic-i asliye" ise fıkhen şu şekilde izale edilebilir:

"Kâbe'nin Rabb'ine yemin olsun, onlar zararda! 'Ey Allah'ın Resulü, annem babam sana feda olsun, onlar kimlerdir?' dedim. Dedi ki: 'Onlar mal yığanlardır!' Ancak --eliyle ön, arka, sağ ve sol taraflarını göstererek– 'Şöyle şöyle bol bol verenler müstesna' dedi ve hemen ilâve etti: Böyleleri ne kadar az!" (Ebu Zer'den: Müslim, Zekât, 301, (590); Buhârî, Eymân 3, Zekât 43; Tırmizî, Zekât 1, (617); Nesâî, Zekât 2, (5, 10-11)

"Bir evin gölgesi, katıksız ekmek ve âdemoğlunun avretini örten şeyden ötesi fazladır. Âdemoğlunun onda hakkı yoktur." (Tırmizî; Zühd, 9/206)

İşte ezilenlerin önder olması bu çerçevede incelenmelidir. Bugün Arap Baharı olarak bilinen, sözde ezilenlerin önderlik ettiği ama "ezen-ezilen" çelişkisine dem vurmayan hareketler, bu ruhtan uzaktır.

Zaten şirk, tevhid elbisesi giymek suretiyle aldatır...

Toplumun helakı...

"Gerçekten de bu altın ve gümüş sizden önce gelen ümmeti helak etti. Cimrilik, hırs ve övünmeden kaçınmadığınız takdirde bunlar sizin de helak sebebiniz olur." (Tırmizî; Zühd 16, Muslim; Zühd 1)

Bu durum, katman yaratma eğilimini üretir. Artırdıkça, övündükçe başkalaşır ve yabancılaşırsınız. Helak eden şey, biriken mallar değildir, bu yabancılaşmadır. Bu yabancılaşma, sizi böler, parçalar...

Lakin, bugün bizzat bu yaşanmaktadır. Artırma yarışı, çoğaltıp biriktirme sevdası, bizi birbirimize yabancılaştırmıştır...

Bir de burjuvazi var. Ağır bir mesele. Gelin bakalım...

KUR'AN'DA BURJUVAZİ

Şöyle demiştiniz: **"Ey Musa, biz tek çeşit yemeğe katlanamayacağız;** Rabbine yalvar da, yerin bitirdiklerinden bakla, acur, sarmısak, mercimek ve soğan çıkarsın." Musa da; "Hayırlı olanı daha aşağı olana tercih mi ediyorsunuz? Mısır'a geri dönün, orada istediğinizden var." demişti. Allah'ın gazabına uğradılar, onlara zillet ve alçaklık damgası vuruldu. Bu, Allah'ın mesajını inkârda ısrarları ve peygamberleri haksız yere öldürmelerinden dolayı böyle oldu, bundan hiç şüpheniz olmasın. Bu böyle oldu, çünkü isyan etmişler ve aşırı gitmişlerdi." (Bakara, 61)

Mısır'da Firavun'un himayesi altındaki zümrenin tümüyle taş ocaklarında çalışan köleler olduğu düşüncesi yanılgıdır. Mısır'da taş ocaklarında çalıştırılanlar, esir-tutsak kölelerdir. İsrailoğulları, Mısır ekonomisine katılan, esnaflık yapan; imkân sahiplerini de içeren bir topluluktu. Kurtarıldıkları esaret, zincirlere bağlı bir esaret değildi. Firavun paradigmasına bağımlı oluşlarından ötürü, bu prangadan kurtuldular.

Çünkü Firavun'un İsrailoğullarının gitmesine karşı gösterdiği tepki aksi takdirde anlamsız olur. Bir avuç taş işçisi ülkeyi terk edecek diye, koskoca Firavun'un peşlerine düşmesi, saçma ve anlamsız bir şeye dönüşür.

Ama eğer gidenler, ülke ekonomisine katkı sunan bir sınıfın temsilcileriyse, işler değişir. Evet, yukarıda okuduğunuz ayete iyice bakın. Tek çeşit yemeğe itiraz eden bu sınıf, bütün

peygamberlerin kurtarmaya çalıştığı ve ilk elden muhatap olduğu sınıfın ta kendisidir.

Kur'an'a evrensel bir kitap dememizin tek bir nedeni vardır. İnsanın kendisine ve topluma, tarihe yabancılaşmasına neden olan hastalık "evrenseldir." Yani o hastalık değişmez bir hastalıktır. Dolayısıyla tabib ve ilaç da evrensel oluverir. Hz. Musa'nın sunduğu tek çeşit yemeği beğenmeyen o sınıf bakın Hz. İbrahim'de nasıl vücud buluyor;

Saffât; 95: "Dedi: Kendi ellerinizle yonttuklarınıza mı ibadet ediyorsunuz?" (Gâle e ta'budûne mâ tenhitûn?)

Daha önce bir makalemde bu ayeti analiz etmiştim. Hz. İbrahim'in sorduğu bu sorunun muhataplarıyla, Hz. Musa'nın tek çeşit yemeğini beğenmeyenler ve Musa Tur'a gittikten sonra altına (altın buzağı) tapanlar aynıdır. Hatta, Hz. Muhammed'in karşısına dikilip "sen tam bir kâfirsin" diyenler ve Kur'an'ın buyruklarını okuduğumuzda bize "mal-mülk düşmanı, gomünist zındık" diyenler de aynı zümredirler.

'Ne o hanlarınıza, katlarınıza mı tapıyorsunuz?'

Tenhit kavramı Kur'an'da bakın nasıl geçiyor;

"Âd kavminin ardından yeryüzüne sizi yerleştirdi. Düzlüklerinde saraylar, dağlarında evler (köşkler) yontuyorsunuz. Artık Allah'ın nimetini düşünün de yeryüzünü talan etmeyin." (A'raf, 74)

"Siz burada rahat ve lüks içinde yaşayacağınızı mı sanıyorsunuz? Böyle bahçeler, çeşme başları, salkım salkım hurmalar ve ekinler içinde? Dağları yontup saray yavrusu evler (köşkler) yapıyorsunuz. Allah'tan sakının ve sözümü dinleyin. Haddi aşanların, yeryüzünü talan edenlerin peşinden gitmeyin." (Şuâra, 146-153)

Kur'an'da bu kavram; oyulmuş köşkler olarak kullanılıyor. Çoğunlukla, imtiyaz üreten birtakım imgeleri tanımlamak için

kullanılıyor. Yani bugüne getirdiğimizde bu, han, villa, lüks ev, gökdelen, apartman oluyor. Ve ayet şu şekle dönüşüyor;

Ne o, villalarınıza, hanlarınıza, katlarınıza mı tapıyorsunuz?

Evet! Hz. Musa'nın tek çeşit yemeğini beğenmeyenler, villalarına, lüks ve konforlarına tapanlar. Daha doğrusu, "burjuvazi..."

Kur'an'ın tüm elçileri, burjuvaziye (mel'e ve mütref takımı) gidiyor. Ve şu ayetteki uyarıyı yapıyor...

"Ne kadar güçlü ve zengin olduğunuz görünsün diye dağa taşa binalar yaparak gönül mü eğlendiriyorsunuz? İçinde ebedi kalacakmış gibi villalar, kâşaneler dikiyorsunuz. Önünüze gelene merhametsiz zorbalar gibi saldırıyorsunuz. Allah'tan sakının ve sözümü dinleyin." (Şuâra, 128-132)

Peki uyarılara paralel, bir yaptırım söz konusu mu? Çok sorulan bu soruyu ele alalım...

KUR'AN'DA KAMULAŞTIRMA!

Kur'an-ı Kerim'de geçen mülk ayetlerinin yaptırımsal bir karşılığı var mıdır? Elbette vardır. Kur'an'da mülk, Allah'a aitken, bu durumu tersine çevirmek suretiyle yeryüzünü kan ve bozguna bulamışların inisiyatifini beklemek hata olacaktır. Kur'an'ın mülkiyet taksimine yönelik en net tavrı "kamulaştırmadır." Kamulaştırma, İslam dininin direklerindendir. Bedir Savaşı bir tür "kamulaştırmadır." Nasıl mı? Hadi ezber bozalım:

Bedir Savaşı neden yapıldı? Müslümanların Medine'ye hicretinden sonra, Mekke'de kalan mallarının yağmalanıp Şam kervanına yüklenmesine karşılık olarak, mallarını geri almak için yapıldı. Evet! Lakin burada bir incelik var! Medine'ye göçenlerin %95'i köle kökenliydi. Kölelerin "Şam kervanına (en iyi kervan)" sürülebilecek malı olabilir mi? Olsa da, Şam kervanına katılabilirler mi? İşte bu incelik hep atlandı. Es geçildi...

Hiçbir kölenin kervanlık malı olmaz. Demek ki, Peygamber ile Medine'ye giden az bir zenginin malı için yapıldı bu savaş. Lakin, o zenginlerin malları "kurtarıldığında" kendilerine iade edilmedi. Tümü, ortak mal oldu. Bedir Savaşı, İslam'ın ekonomi-politik vizyonunun tecellisidir. Ve en önemli savaştır!

Çünkü hem Mekke müşrikleriyle, hem de yeni inşa edilecek altyapının şekillenmesi karşısında direnen paradigmayla savaşıldı...

Bedir Savaşı, bir tür "kamulaştırma müdahalesiydi.."

Özel mülkiyetin, kamusal tabana aitleşmesi gibi bir netice üretti. Hiçbir zengin "gönlünden koparak malını vermedi." Bunun farz olduğu gerçeğiyle hareket edildi. Evet! Durum böyle gelişti.

Şimdi Kur'an'a bakalım;

Kendilerine kitap verildiği halde! Allah'a ve ahiret gününe de iman etmeyen (güvenmeyen, kabullenemeyen) Allah'ın ve elçisinin haram kıldıklarını haram tanımayan, hak dinini kabul etmeyenlerle, zelil bir şekilde kalıp "cizye" verinceye kadar savaşın! (Tevbe, 29)

Kendilerine kitap verilenler (Kur'an) sadece Yahudi ve Hıristiyanlar değildir. Bizler de kitap aldık. Allah'a ve ahirete iman (güven) eksikliği, bizi kapitalizme adaptasyona itti.

Tevbe Suresi, mülk suresidir. Kenz kelimesi bu surede anılır. Sadece bu surede yer alan "kenz" kelimesi, "sermaye" demektir.

Cizye kelimesi; "ihtiyaç duyduğunu bırakıp, gerisini almak" manasına gelir. Yani bu ayet bugünün dünyasında "kitap verilmiş Müslümanların, iman etmeyen; malları kendisinde toplayan, kenz yapan, biriktirmenin haram olduğunu kabul etmeyen, ahirete (ölüm öncesi gelecek ve ölüm sonrası) güvenmeyen sınıf için de geçerlidir." Bu sınıf, bizim bildiğimiz; "Burjuvazi ya da Nurjuvazi sınıfıdır..."

Hatırlayın;

Irkçı Araplar "biz iman ettik dediler." De ki; iman ettik demeyin, Müslüman olduk deyin. İman, henüz gönlünüze girmedi. Allah'a ve Resulü'ne bağlanırsanız, amellerinizden hiçbiri eksilmez. Allah suçları örter, affedicidir. (Hucurat, 14)

Kur'an'da "iman ve Müslümanlık ayrılır demiştik." İman en üst mertebedir.

Zaten "cizye ayetinde de" Allah'a ve ahirete "iman" etmeyenlerden bahsediyor. İmanın temel esası, lehu'l mülk prensibidir. Mülkün Allah'a ait olduğuna tam kanaat getirmek!

Yani, serveti kendisinde toplayıp bunu diğerlerinden alıkoyan, bu yolla tahakküm kuranlar (iman etmeyenler), cizye verene kadar savaşım içindedirler. Buna kimileri "sınıf savaşı diyor." Kimileri "cihad." İkisi de aynıdır.

Örnekleyelim isterseniz...

İSLAM'DA BİR KAMULAŞTIRMA ÖRNEĞİ: HAYBER FETHİ

Büyük bir kahramanlık öyküsü olan Hayber Kalesi'nin fethi, yaşadığımız çağın ruhunu tahlil etmede mühim bir içerik oluşturuyor. Hayber'in fethi, menkıbelerle yürüyen dini hayatın en kadim menkıbelerinden birine dönüşmüş durumda. Lakin meselenin özü ıskalanıyor. Bu yazı dizimizde meselenin özünü anlatacağım. Keza, anlattığım şeye kulak vermenizi öneririm.

Muaviye geleneğinin "Hz. Ali düşmanlığının en temel nedeni" Hayber fethidir. Çünkü Hayber fethi, sanıldığı gibi bir işgal hareketi değildir. Bir kamulaştırma hareketidir. Ve bu hareketin en mühim öncüsü Hz. Ali'dir.

Birkaç kilit noktayı bilmemiz gerekiyor. Kale kültürü ve büyük burçlarla **(burç, burj, burjuva ne garip tesadüf)** çevrilmiş toprak parçası (Hayber Kalesi) bugünün dünyasında "bir holdinge, şirkete" denk düşer. Yani bugünün dünyasında bir holding ve büyük bir şirketi ele aldığımızda, Hayber Kalesi; o günün Hayber holdingi olarak karşımıza çıkar.

Şimdi bu alakanın kökenine ve sürecin detaylarına değinelim. Hz. Peygamber'in Medine'ye hicreti sonrasında gelişen süreçte, köleci ve barbar aşamadaki Mekke toplumunun "tarım geleneğinin olmayışı, tarımın ve toprak mülkiyetinin gelişmeyişi" dönemin felsefi koşullarını da belirleyen bir altyapı üretmişti. Medine verimli topraktı. Zaten Medine kelimesi, medeniyet manasına gelmektedir.

Medeniyet demek, "toprak mülkiyeti demektir." Köleci toplum ve ilkel barbarlık evresi, toprakla tanıştığı ölçüde gelişebilir. Çünkü toprakla tanışmamış insan, neden-sonuç ilişkisi kuramayan insandır. İnsan toprakla tanıştığında; "tohumun düşüşünü, boy vermesini ve tonlarca merhaleden geçerek ürün vermesini izler." Bu izleyiş; insanın olguları okuma biçimini değiştirir. Nedenler ve sonuçlar silsilesi üzerinden okumaya başlar hayatı. Dolayısıyla, Hz. Peygamber'in Medine'ye-Medeniyete hicreti/göçü akabinde, kafilenin zenginlerinin ellerindeki paralarla "Medine'de toprak sahibi olan Yahudilerin ellerindeki topraklar satın alınır." Ve üretim aracı toprak olur.

Daha öncesinde, "alım-satım ve kervancılık" yaparak sürdürülen bir üretim biçimi üzerinden (Mekke dönemi) köleci ve emek sömürüsüne dayanan bir ekonomik zeminde yaşamış olanlar, Medine'de medeniyetle tanışmış, toprağı sürerek mahsul elde etmeyi öğrenmişti.

Peygamber, alınan toprakları "kamu mülkü yaptı." Müslümanları bu topraklarda ortaklaştırdı.

Toprak satan kabilelerden birisi de Nadiroğulları'ydı. Nadiroğulları, halihazırda toprak merkezli üretim ilişkisini deneyimlemiş olmaları ve toprak ağalığı yapmış olmaları hasebiyle, pazar piyasası üzerindeki belirleyiciliklerini de kullanarak, Müslümanların ürettiği mahsulü alıp satarak var olma düşüncesine kapıldılar. Neticede, para toprak ağalarındadır. Dolayısıyla, piyasayı ve Medine pazarını yönlendiren Yahudiler, üretilen malın fiyatını da belirleyecekleri düşüncesine kapılarak, ellerindeki bütün toprakları Müslümanlara sattılar. Bir nevi "toprak reformu" gerçekleştirdiler.

Çünkü en neticede; üretilen malın fiyatını Yahudiler belirleyeceklerdi. Pazar onların tekelindeydi.

Hz. Peygamber tam bu noktada; "sadece Müslümanlara ait olan bir pazar kurdu." Medine'de ekonomik denge değişti. Yabancılar, üretenin pazarına gidiyor, böylece para "Müslümanların pazarında dolaşıyordu." Müslümanlar ürettikleri mallara özen gösteriyor ve sattıkları her şeye garanti veriyorlardı. Bir süre sonra, değişen üretim ilişkisi, "heyecanla çağrılan, Mekke'den Medine'ye davet edilen Peygamber'e düşmanlığı körükledi." İşi bozulan Yahudi tüccarlar, Mekke oligarşisiyle işbirliğine giriştiler. Pazarı çökertmek ve yeni kurulan düzeni yıkmak için, bütün dış düşmanlarla ortaklaştılar. Hz. Peygamber bunu yapanların tümünü Medine'den sürdü.

Sürülenlerden birisi de "Nadiroğulları kabilesiydi." Bu kabile, köylülerden oluşan Hayber'e yerleşti ve burada, Medine'de önceden kurdukları sistemi kurarak, köylüleri büyük bir tasallut altına aldılar. Hayber köyü, Hayber holdinge dönüştü.

Hayber holding, belirli bir sınıfın; diğerleri üzerindeki tahakkümüne dayanan bir sistemi yaşantılıyor ve dayatıyordu.

6. ve 7. yüzyıl "kaleleri" şehir devletlerine işaret etmez. Özellikle de "Arap toplumunda" oturmuş bir devlet geleneği yoktur. Hele ki, 5., 6. ve 7. yüzyılda bir devlet geleneğinin olduğunu iddia etmek, koca bir Arap tarihini tersyüz etmek demektir.

Kaldı ki; İslam'ın medeniyet safhasını öngörmesi ve öncelikle, dört halife devrinde "devletleşme" sürecinin başlaması, akabinde birçok sorunun ortaya çıkmış olması, oturmuş bir devlet geleneğinin olmadığına işaret eder.

Bu bağlamda "kaleler" birer şehir devletinden ziyade, bölgenin ticari merkezleriydiler. Her kale, bölgenin en yaygın üretim aracının tekelleştiği birer şirket-holdingdi. Hurmalık kenarındaki kale, bölgenin "hurma tekeliyken" örmeci

köylünün/bedevinin yaşadığı havzada kurulan kale, bir tür tekstil tekeli olma özelliği taşıyordu.

Devlet geleneğinin yerleşmemiş olması, kalelerin/holdinglerin; kendi üretim biçimini "kendi silahlı unsurlarıyla" koruması ihtiyacını üretiyordu. Kale surları, "bahçe çitlerinin" medeniyet safhasında kazandığı ileri aşamanın ta kendisiydi.

Medine'de çitleri yıkan "hicret" ilkel köleci ve barbarlık aşamasındaki Mekke'den, tarım toplumu olan Medine'ye geçişle birlikte başlayan "gelişim" Medine'deki yerel ekonomik düzenin sarsılmasıyla "devrimci bir şiddetin" ortaya çıkmasını sağladı.

Evvela, "toprak ağalığı" yapan Yahudi kabilelerin mevcut tasallutu tasfiye edildiğinde, toprak ağalığına karşı, yeni bir toprak ağalığı yerine; "ortaklaşmacı kamusal mülkiyet" düzeni getirildiğinden (çitlerin yıkılması), eski düzenin rahatsızlığı, geriye dönüşü dayatan, gerici bir rahatsızlık olarak örgütlendi.

Bu rahatsızlık, "medeniyet aşamasında, ileri teknolojik bir gelişim üretse dahi" gericidir. Bu bağlamda, "kale surları ve ileri teknolojik ekipmanlar üreterek" bu rahatsızlık verici "devrim" karşısında örgütlenmeye girişildi.

Hayber Kalesi'nin durumu da budur.

Efsaneleşen "kahramanlık öyküsü" Hz. Ali'nin Hayber Fatihi oluşu meselesi, tam bu temele dayanır. Sembolik olarak, Hz. Ali, devrimin önderlik kadrosundan oluşu nedeniyle, tutarlılığını "Hayber holdingin kamulaştırılması" sürecinde belirgin kılar. Akabinde, Peygamber'in vefatıyla başlayan "karşıdevrim" sürecinde gelişen Ali düşmanlığı, bu temele dayanır.

Hayber Kalesi fethinin "ideolojik boyutu" Hz. Ali'nin halifelik vazifesini yerine getiremeyecek ölçüde ciddi ayaklanma-

lara muhatap olmasına neden olmuştur. Cemel vak'ası, Sıffın Savaşı, Nahrevan Savaşı gibi mücadelelerin kökünde, "Hz. Ali'nin Hayber'deki tutumu yer almaktadır."

Bir tarafta **"Holding patronları, öteki tarafta Holding kapılarını parçalayıp kamulaştıran, ortaklaşmacı mülkiyeti savunan Hz. Ali."**

Bu yönüyle "Sıffın ve Nahrevan savaşları" birer sınıf savaşıdır.

Bir tarafta "Hz. Peygamber'in yoldaşlığını yapmış olan köle kökenliler, ezilenler ve en alttakiler (ki köle Ammar'ın durduğu yer Ali'nin yanı olmuştur) öteki tarafta "şatafatlı Yeşil Saray'ın / Yeşil Saray Holdinginin patronu olan Muaviye..."

Bu bağlamda, derinleşen "sınıf savaşı" bilimsel literatürde; "ilerici kuvvetlerle, gerici kuvvetlerin mücadelesi olarak da ifade edilebilir." Bu muharebede, Ali ve yanındakiler "ilerici kuvvetleri", karşılarındakiler de "karşı devrimi, yani geriye dönüşü tesis etme çabasında olan gerici kuvvetleri" temsil eder.

Dine karşı din savaşının en müspet muharebeleri bunlardır. Ki daha sonrasında "Kerbela" katliamıyla, durum daha da belirginleşecektir.

Sıffın'ın tarafı olan Muaviye'nin vahiy kâtibi olduğu bilgisi "tamamen uydurmadır." Muaviye, Ebu Süfyan'ın oğludur. Ebu Süfyan, Mekke fethinden sonra Müslüman olmuştur. Fetih sonrası kaç sure nazil oldu da, Muaviye'ye yazdırıldı?

Hicret sonrası Bedir Savaşı'nın temel gerekçesi neydi? Tekrar hatırlayalım. Daha evvelce bunu belirtmiştim. Klasik bir bilgidir. Hicret eden Müslümanların "mallarının" Şam kervanına yüklenmesi, yağmalanması ve bu mallara el konulması.

Dikkatinizi çekerim, "gayrimenkullere el konulmasından bahsedilmiyor", aksine, kervana sürülecek maldan bahsediliyor.

Peki, hicret eden Müslümanların ekonomik sınıfı nedir? Yüzde 95'i köle kökenlidir. Köle kökenlinin "su içecek bardağı, çorba içecek tası bile yoktur." Peki Şam kervanına kimlerin malı yüklenmiştir?

Hicret eden "bazı zenginlerin malları..."

Peki, az miktarda zenginin malı için, köleler neden savaşmıştır? Nedeni açık değil mi? O mallar "kamulaşmış, herkesin malına dönüşmüştür."

Bedir Savaşı; "ekonomi politik bir savaştır."

Çok sayıda "kölenin", yeni düzene geçiş yapan ve siyasal tabirle "sınıf intiharı gerçekleştiren" zengin Müslümanların malını kamulaştırma savaşıdır. Mekke'de Bilal-i Habeşi'nin dikili ağacı bile yoktu. Ama Bedir Savaşı'nda bizzat Bilal kılıç salladı!

Bu yönüyle Bedir Savaşı'nı bugünün siyasetinin diliyle tanımlayacak olursak, zamanımızda şu misale denk düşer; "mücadeleye katılan küçük burjuvazinin, sınıf intiharı gerçekleştirerek; tüm servetlerini kendi inisiyatifleriyle kamulaştırmaları akabinde, kölelerin ve alttakilerin; o servetteki doğal haklarını edinme adına verdikleri bir sınıf savaşıdır."

Şu halde Bedir Savaşı göstermiştir ki; "küçük burjuvazinin kazanması gereken en temel nitelik; sınıf intiharı eğilimidir." Yani bulunduğu mevkiden aşağı inmek suretiyle sınıfsal empatinin hudutlarına dayanması ve imkânlarından gönüllü olarak vazgeçmesi durumudur.

Peki Uhud Savaşı neden kaybedilmiştir? İşte bu büyük örnekliği doğru anlamadıkça, İslami aklın tarih felsefesi üretebilmesi imkânsızlaşır...

Uhud Savaşı, bilindiği üzere; Peygamber Efendimiz'in geride tepeye konuşlandırdığı okçuların, "müşrik ordusu bozguna uğradığında" ganimet edinme sevdasına düşerek yerlerini

terk etmesi akabinde, Halid bin Velid önderliğindeki müşrik "birliğin" terk edilen tepeyi arkadan kuşatıp, Müslümanları arkadan vurması neticesinde kaybedilmiş bir savaştır.

Taktik-stratejik bir çözümlemeden ziyade; "tepeye konuşlandırılan okçuların; kendilerine tembih edildiği halde, ganimet edinmek için yerlerini terk etmeleri" bugünün siyasi terminolojisinde; "sınıf bilinci edinememe" olarak anlaşılabilir. Keza, sınıf bilinci edinilmediğinden, bireysel kaygıların artışı, mühim mevzileri yitirme akabinde; koca bir ordunun bozguna uğramasına neden olabilmektedir.

Halbuki, ganimet taksimi "Bedir Savaşı'ndan itibaren" belliydi. Müslümanlar "fey/savaş mallarında ortaklardı." Lakin ganimetten mal edinme hastalığı (tipik bir küçük burjuva hastalığı) terk edilmediğinden, yani tam anlamıyla "sınıf bilinci kazanılmadığından" savaş yitirildi. Ve Uhud Savaşı bize göstermektedir ki, politik önderliklerin en mühim özelliklerinden birisi de; "sınıfsal şuur ve bilincin aşılanması hususunda özveri göstermektir."

Dikkat ediniz. Tüm bu savaşlar; kölelerle zenginler arasında yapılan savaşlardır. Savaşların neticesinde ortaya çıkan mal; ganimet olarak addedilse de, bugünün dilinde "kamulaştırma" manasına gelen bir edinimdir. İslam, bu yönüyle; katılımcı ekonomik sürece adapte olmayan ve sömürüyü sürdüren yığın sermayenin tüm birikimini silah yoluyla kamulaştırma seçeneğini, teorik ve pratik zeminde gözler önüne sermiştir.

HAC VE EŞİTLİK

Hacca giden bir yakınım sordu. Sana Hacdan ne getireyim?

Devrim getir dedim. Zemzem senin olsun. Bana devrim getir.

Aldığım cevap manidardı; "Hacda devrim ne arar, devrim sizin gibi anarşiklerin işi..."

Öyle ya, köle Bilal ile zengin Ebubekir'i eşitleyen İslam'ın ruhunu sembolize eden bir ibadeti uygulamaya giden vatandaş, bu lafı söyleyebiliyor. Güzel... Ama düşündürücü.

Hacılar zemzem getirdi, sonra malı götürdü. Eşitlik getirenler, adalet ve özgürlük getirenlerse ya öldürüldü ya susturuldu...

Bir beldede Hacı'ların varlığı, statükocuların yüz ifadesinden anlaşılır. Korku ve panik yoksa, orada Hacı yoktur. Bu kadar çelik kapı olan yerde, "ihramın" ne işi var?

Hacca giden adam, ihrama girip eşitlenir. Bunu yaşamı boyunca sürdürme ve temsilcisi olduğu topluma bunu yayma misyonu üstlenir.

Yani tüm sınıfsal, ırksal farklılıkları kenara koyup, eşitlik zemininde bir mücadele üretir. Hacı? Bizde yok. Bizde zemzem çok...

Tam bu konuyu ele alan mühim bir ayetten bahsedeceğim;

Kur'an'da geçen bir ayet, ilginç bir ibare içerir. Taha Suresi'nin 11 ve 12. ayetlerinde yer alan ibare aynen şöyledir:

"Ey Musa, çıkar nalınlarını, şüphesiz ki sen bereketlendirilmiş/mübarek bir vadi olan Tuva'dasın..."

Ayette geçen "nalın" toprakla kişinin arasındaki engeldir. Toprak (insan) ile insan arasındaki bu engele Kur'an nalın diyor. Dolayısıyla, insanın kendisine yabancılaşmasının önüne geçildiğinde, ayak bastığı her yerin "bereketli olacağı" netliği görülür hale geliyor...

Yabancılaşma, kendi hakikatinden uzaklaşma gibi ifadeler, mevcut sömürgeci dünya düzeninin yarattığı yeni birey paradigmasını tarif eder. Bu hususta, mevcut olan duruma itiraz, ayette geçen "nalınları çıkartmak/papucu çıkartmak" manasına gelmiş olur.

Yabancılaşma yaratan şer kuvvesinin bu müdahalelerine karşı, nalınların/papuçların çıkartılması, asli manası itibarıyla; insanın, kendisine ve doğaya yabancılaşmasına yol açan tüm prangalardan arınması manasına gelir.

Nalın bazen, mal mülktür. Bazen, ihtiraslardır. Bazen bağımlılıklardır. Çoğu kez "iktidar ve gücü elinde toplama güdüsüdür..."

Hatırlarsınız, Muntazır el Zeydi pabucunu George Bush'a fırlatmıştı. Yabancılaşmanın siyasal putu taşlanmıştı. İşte, bugün eğer "hacı olmak istiyorsanız ve şeytan taşlamak istiyorsanız, tek yapmanız gereken budur." Şeytan böyle taşlanır!

Şeytan, yani kelime anlamı ile "uzaklaşan", daha doğrusu, akli ve insani erdemlerden uzak olan kişi-kurum-örgüt artık her neyse, taşlanmalıdır.

Çünkü, Kur'an "Euzubillahimineşşeytanır-racim" ibaresi kullanır. Kovulmuş ve recmedilmiş/taşlanmış şeytanın şerrinden Allah'a sığınırım..."

Zeydi, çağımızın hacısıdır. O Hac ibadetinin ruhunu yansıtan bir iş yerine getirmiştir. O yüzden ayak bastığı yer; "Tuva'dır." Nalınlarını çıkartmıştır. Korkularını yenmiş, şeytan taşlamıştır!

Bu çok önemli bir olgudur. Kur'an hayatın içinden okunduğunda, işte bu manalar çıkar...

Mekke'ye gidip, sırf İbrahimî sünneti icra edeceğim diye "taştan heykelleri taşlayıp" İbrahimî sünnetin balta çektiği "uygar putlar önünde" secdeye kapanmıştır. İbrahimî sünneti takip ettiğini iddia eyleyenler, gölgesi bedeninden büyük "mahluklar" önünde secdeye kapanmıştır. Ne yazık! Ne acı!

O halde "nalınları çıkartmak gerekiyor ki" ayak bastığımız yer bereketli olsun. İnsanoğlu kendisine yabancılaşmanın önüne geçtiğinde ve şeytan taşlama eylemini hayatının içine dahil ettiğinde, ortaya "büyük kâmil insan çıkacaktır." O zaman bütün yeryüzü, bereketlenmiş olacak, barış ve kardeşlik tesis edilecektir...

Bir diğer önemli mesele, insanın beşerleşmesi meselesidir. Kur'an, eşref-i mahluk diye kimi tanımlıyor? Taha Suresi'nin 120. ayetindeki yasak ağaçtan yememiş (yıkılmaz mülke bulaşmamış) insanı tarif ediyor. Hatırlayın; neydi o yasak ağaç;

"şeceratil huld ve mulkil la yebla." Ebedilik ağacı yani yıkılmaz mülkiyet...

İşte buna bulaşan "beşer", bulaşmayan ise "Âdem" oluyor. İşin ilginç tarafı, Kur'an, Âdem bu ağaca yaklaşana kadar ona Âdem diyor. Ağaca yaklaştıktan sonraysa; "insanoğlu" diyor...

Ne kadar garip değil mi? O halde Âdemî akıl, sahiplenme güdüsünden, egodan arınmış akıldır. Bağımsız akıldır. Şeytanını taşlamış, nalınlarını çıkartmış olan insandır. Kâmil insandır. İşte bu eşref-i mahlukattır. Muhterem Başbakanımızın dediği gibi, "servet, şöhret, şehvet, mülkiyet" bataklığına saplanmış insanlar da "eşref-i mahlukat" olmuyorlar. Kur'an'ın deyimiyle "aşağılık maymunlar" oluyorlar...

Hacı'ya geri dönelim. Hacı ne yapar? Medine'yi inşa eder. Nasıl mı? Gelin bakalım nasılmış...

MEDİNE'Yİ İNŞA ETMEK

Zulüm ve zorbalık çağının cahiliye karanlığında, isyan ve putları inkârla başlayan büyük hareket Medine'ye vardığında, işler çok değişmişti. Tarımdan anlamayan Mekkeliler, Medine'de tarımla tanıştılar. Hz. Peygamber henüz "Mekke'deydi."

Ensar (Medine yerlileri), Muhacirlere (Mekke'den gelenlere) iyi davranıyorlardı. Lakin ekseriyetle, endişesi olanlar mevcuttu. Acaba bunlar ne yapacak? Malımızı mülkümüzü mü tüketecekler?

Peygamberimiz devenin sırtında şehre giriyor...

Deve (Kasvâ) sağa sola baka baka ilerlerken Avfoğullarından İtban b. Malik ile Abbas b. Ubade devenin önüne gerildiler:

"Ey Allah'ın Elçisi! Bize buyur. Sayıca çokluk, mal, kuvvet ve kudret bizdedir. Geniş meydanlar, bağ ve bahçe sahibiyiz!" dediler.

Peygamberimiz gülümsedi, "hayrını görünüz" dedikten sonra şöyle dedi:

"Devenin yolunu açınız, o gideceği yeri bilir!"

Bu hadise birkaç kez tekrarlandı. Peygamber, "malını överek onu davet edenlere sert bir biçimde hayrını görün" diyerek sürdü deveyi şehrin içine...

Sonra deve, iki yetimin barınağının dibinde durdu. İşte "Mescid burada inşa edildi..."

İmtiyazlıların, üstünlük iddia edenlerin değil, yetimlerin komşusu oldu Allah Elçisi...

İşte o mescidde kılındı namazlar. Orada alındı bütün kararlar. Servetin, gücün gölgesinde değil, yetimlerin yanıbaşında...

Medine, şehir demektir. Medeniyet kelimesi de aynı kökten gelir. Medine; ideali deneyimleme adına gösterdi hakikatleri.

Mescid'in inşaatında, Bilal-i Habeşi hasırları sererken Hz. Hamza kerpiç yapıyor, Hz. Ali taşıyor, Hz. Ebubekir üst üste koyuyordu. Tırnaklarla kazındı. Her damlasına dökülen ter kutsadı o yerleri...

Böyle kuruldu Medine.

Şehrin pazarında hile ve hurda işleri yürürken, "satılan mala garanti verme, sabit fiyat gibi ilkeler getirildi." Böylece insanlar akın akın Müslümanların pazarlarına gittiler. Kimse, tartıda hile yapmayacak, hakka tecavüz etmeyecek, satılan mala garanti verilecek, emin olunmayan mal satılmayacak ve tek fiyattan satış yapılacak denildi...

Hz. Ali, pazarda yürürken bir tezgâhta hurmaların ikiye ayrıldığını görür. Bir kısmı ucuz, bir kısmı pahalıdır. Derhal gidip tezgâhı dağıtır! "Sen utanmıyor musun Allah'ın kullarını sınıflara ayırmaya? Hepsini karıştırıp tek fiyattan satacaksın, herkes rızkını yiyecek" diye tepki gösterir...

Medine'de modern hukuku dahi aşan bir sözleşme hayata geçirildi. Bu sözleşmeye "Medine Vesikası" denir. Şimdi o sözleşmeyi inceleyelim.

MEDİNE VESİKASI

Adalet zemininde kurulan Medine'de hayatı belirleyen temel kurallar şunlardı;

1. Bu yazı Peygamber Muhammed tarafından Kureyşli ve Medineli müminler, Müslümanlar, bunlara tabi olanlara sonradan iltihak edenler ve onlarla beraber cihat edenler içindir.

2. İşte bunlar, **diğer insanlardan ayrı bir ümmet oluştururlar**.

3. Kureyş'ten olan muhacirler, kendi aralarında âdet olduğu üzere, kan diyetlerini ödemeye iştirak ederler. Onlar savaş esirlerinin kurtuluş fidyelerini müminler arasındaki iyi ve makul bilinen esaslara ve adalet ölçülerine göre ödemeye iştirak edeceklerdir.

4. Beni Avflar, kendi aralarında âdet olduğu üzere, önceki şekiller altında kan diyetlerini ödemeye iştirak edeceklerdir. Müslümanların teşkil ettiği her zümre savaş esirlerinin kurtuluş fidyelerini müminler arasındaki iyi ve makul bilinen esaslara ve adalet ölçülerine göre ödemeye iştirak edeceklerdir.

(Aynı maddeler, Beni Haris, Beni Saide, Beni Cuşem, Beni Neccar, Beni Amr b.Avf ve Beni Evsler için tekrarlanmıştır. Bu nedenle tekrar yazmadık.)

5. **Müminler, kendi aralarında ağır mali mesuliyetler altında bulunan hiç kimseyi bu durumda bırakmayacaklar**. Kurtuluş fidyelerini veya kan diyeti gibi borçlarını iyi ve makul bilinen esaslara göre vereceklerdir.

6. Hiçbir mümin diğer müminin mevlası (kendi ile akdi kardeşlik ilişkisi kurulan kimse) ile onun aleyhine olacak bir anlaşma yapmayacaktır.

7. **Takva sahibi müminler, kendi aralarında, mütecavize, haksız bir fiili tasarlayana, bir cürüme veya bir hakka tecavüze ya da müminler arasında bir karışıklık çıkarma kasdını taşıyan kimseye karşı olacaklar ve bu kimse onlardan birinin evladı bile olsa, hepsinin elleri onun aleyhine kalkacaktır.**

8. Hiçbir mümin, bir kâfir için, bir mümini öldüremez ve mümin aleyhine hiçbir kâfire yardım edemez.

9. Allah'ın zimmeti (himaye ve teminatı) tektir. Müminlerin en ehemmiyetsizlerinden birinin himayesi, onların hepsi için bağlayıcı bir hüküm ifade eder. **Zira müminler, diğer insanlardan ayrı olarak birbirlerinin mevlası (dostu) durumundadır.**

10. Yahudilerden bize tabi olanlar, zulme uğramaksızın ve onlara karşıt olanlarla yardımlaşmazlarsa, yardım ve desteğimize hak kazanacaklardır.

11. Sulh müminler arasında bir tektir. Hiçbir mümin Allah yolunda girişilen bir harbde, diğer müminleri hariç tutarak, bir barış anlaşması yapamaz. Bu sulh ancak müminler arasında genellik ve adalet esasları üzere yapılacaktır.

12. Bizimle beraber savaşa katılan bütün askeri birlikler, birbirleriyle nöbetleşeceklerdir.

13. **Müminler birbirlerinin Allah yolunda akıtılan kanlarının intikamını alacaklardır.**

14. Takva sahibi müminler en iyi ve en doğru yolda bulunurlar.

15. Hiçbir müşrik, bir Kureyşlinin mal ve canını himayesi altına alamaz, hiçbir mümine bu hususta engel olamaz.

16. Herhangi bir kimsenin bir müminin ölümüne sebep olduğu kati delillerle sabit olur da, maktulün velisi rıza göstermezse, kısas hükümlerine tabi olur. Bu halde, bütün müminler ona karşı olurlar. Ancak, bunlara sadece bu kuralın tatbiki için hareket etmek helal olur.

17. Bu yazının muhteviyatını kabul eden, Allah'a ve Ahiret Gününe inanan bir müminin bir katile yardım etmesi ve ona sığınak temin etmesi helal değildir. Ona yardım ve yataklık eden, kıyamet günü Allah'ın lanet ve gazabına uğrayacaktır. O zaman artık kendisinden ne bir para ve ne de bir taviz kabul edilecektir.

18. Üzerinde ihtilafa düştüğünüz herhangi bir şey, Allah'a ve Muhammed'e götürülecektir.

19. Yahudiler, müminler gibi savaş sürdüğü sürece harb masraflarını karşılamak mecburiyetindedirler.

20. Beni Avf Yahudileri müminlerle birlikte bir ümmet (toplum) teşkil ederler. Yahudilerin dinleri kendilerine, müminlerin dinleri kendilerinedir. Buna, Mevlaları da dahildir.

21. Yalnız, kim haksız bir fiil irtikab ederse veya bir cürüm işlerse, o sadece kendine ve aile efradına zarar vermiş olacaktır.

22. Beni Neccar Yahudileri de Beni Avf Yahudileri gibi aynı haklara sahiptirler.

(Bundan sonra; Beni Haris, Beni Saide, Beni Cuşem, Beni Evs ve Beni Salebe Yahudileri için 21 ve 22. maddelerdeki aynı kayıtlar olduğu için tekrar zikretmedik.)

23. Cefne ailesi Salebe'nin bir koludur. Bu nedenle Salebeler gibi mutalaa edileceklerdir.

24. Beni Şuteybe de Beni Avf Yahudileri gibi aynı haklara sahip olacaklardır. Kurallara mutlaka riayet edilecek ve bunlara aykırı davranılmayacaktır.

25. Yahudilere sığınanlar bizzat onlar gibi mülahaza olunacaklardır.

26. Yahudilerden hiç kimse Muhammed'in izni olmadan, Müslümanlarla birlikte bir askeri sefere çıkamayacaktır.

27. Bir yaralamanın intikamını almak yasak edilmeyecektir. Biri bir adam öldürecek olursa neticede kendini ve aile efradını mesuliyet altına sokar. Aksi halde haksızlık olacaktır. Allah bu yazıya en iyi riayet edenlerle beraberdir.

28. Bir savaş vukuunda Yahudilerin masrafları kendi üzerine ve Müslümanların masrafları kendi üzerinedir. Bu sahifede gösterilen kimselere harp açanlara karşı, onlar birbirleriyle yardımlaşacaklardır. Onlar arasında iyi davranma olacaktır. Kaidelere mutlaka riayet edilecek, bunlara aykırı davranış olmayacaktır.

29. Hiç kimse müttefiklerine karşı bir cürüm işleyemez. **Zulmedilene mutlaka yardım edilecektir.**

30. Yahudiler Müslümanlarla birlikte, beraberce harp ettikleri sürece masrafta bulunacaklardır.

31. Bu sahifenin gösterdiği kimseler için Medine, vadisi dahil mukaddes bir yerdir.

32. Himaye altındaki kimse, bizzat himaye eden kimse gibidir. Ne zulmedilir ne de kendisi zulmedebilir.

33. Himaye verme hakkına sahip olanların dışında hiç kimse himaye veremez.

34. Bu sahifede yazılı kimseler arasında zuhurunda korkulan bütün öldürme ve münazaa vakalarının Allah'a ve Resulüne götürülmeleri gerekir. Allah sahifeye en iyi riayet edenlerle beraberdir.

35. Ne Kureyşliler ne de onlara yardım edecekler, himaye altına alınmayacaklardır.

36. Müslümanlar ve Yahudiler arasında Medine'ye saldıracaklara karşı yardımlaşma yapılacaktır.

37. Şayet; Yahudiler, Müslümanlar tarafından bir sulh yapmaya veya bir sulh aktine iştirake davet olunurlarsa, bunu doğrudan doğruya aktedecekler veya ona iştirak edeceklerdir. Şayet Yahudiler, Müslümanlara aynı şeyleri teklif edecek olurlarsa, müminlere karşı aynı haklara sahip olacaklardır. Din konusunda girişilen harp vakaları müstesnadır.

38. Her zümre, kendine ait mıntıkadan sorumludur.

39. Bu sahifede gösterilen kişiler için ortaya konan şartlar, aynı şekilde Evs Yahudilerine, yani onların Mevlalarına ve bizzat kendilerine, yine bu sahifede gösterilen kimseler tarafından sıkı ve tam bir şekilde tatbik olunur. Kurallara mutlaka riayet edilecek, bunlara aykırı hareket edilmeyecektir. Haksız yollarla kazanç temin edenler, sadece kendilerine zarar vermiş olurlar. Allah, bu sahifede gösterilen maddelere en doğru ve en mükemmel riayet edenlerle beraberdir.

40. Bu yazı, bir haksız fiil veya cürüm işleyenin ceza görmesine engel olamaz. Harbe çıkan da Medine'de kalan da emniyet içindedir. haksız bir fiil işlemek müstesnadır. Allah ve Resulü Muhammed himayelerini, bu sahifeyi tam bir sadakat ve dikkat içinde muhafaza edenler üzerinde tutacaklardır.[1]

İşte medeniyetin kuralları bunlardı. Adaletin ve barışın anayasası buydu.

Öyle ya, fuhşiyatın ve cünüplüğün kuşattığı akılların kurduğu saltanatı yıkan bir söz söylenmişti. Tabii bizim bahsettiğimiz cünüplük başka bir cünüplük. Gelin ne olduğuna bakalım...

---

1 Bkz: Niyazi Kahveci, *İnsan Hakları ve İslam*, Ankara: TDV Yayını, 1995, 45-49. Medine sözleşmesinin bir ölçüde farklı bir başka Türkçe tercümesi için bkz: Ahmet Gürkan, *İslam Kültürünün Garbı Medenileştirmesi*, Ankara, 3. b. (Tarihsiz), 74-80.

CÜNÜP VE FUHUŞ KAVRAMLARININ SOSYOLOJİSİ

Cünüp kelimesini hep yanlış biliriz. Türkiye'nin en önemli Kur'an düşünürlerinden Hakkı Yılmaz, bu kavramın etimolojik köklerini şu şekilde tahlil ediyor:

Cünüp sözcüğü Kur'an'da 2 ayette aynen olmak üzere, farklı türevleriyle toplam 33 kez yer alır. Sözcüğün türevlerinin hepsi de "ana maddeden uzak parça" anlamı ekseninde olup, bunların Nisâ/36, 43; Kasas/11 ve Mâide/6 âyetlerindekileri cünüb kalıbında, diğerleri farklı kalıplardadır. Mesela, farklı kalıplarda olanlardan Zümer/17, Nisâ/31, Şûrâ/37, Necm/53, Nahl/36, Hac/30, Hucurât/12, Mâide/90 ve İbrahim/35 ayetlerindeki sözcükler, Türkçeye de aynen Arapça'daki anlamıyla girmiş olan, "uzak durma, kaçınma" anlamındaki "ictinab" formuyla yer almıştır:

Ve hani bir zaman İbrahim dedi ki: "Rabbim! Bu şehri güvenli kıl! Beni ve oğullarımı putlara tapmaktan uzak tut!" (İbrahim, 35)

Sözcüğün türevleri

Bu sözcüğün türevlerinden, cânib, ecnebi, cenâb formları da aynı anlamda Türkçeleşmiş olup, cânib, "yan, kenar"; ecnebi, "yurdundan kopmuş; yabancı" demektir. Cenâb sözcüğü ise "eksikliklerden uzaklaşmış" anlamındadır ki bu sözcük başta Allah için "Cenâb-ı Hakk, Cenâb-ı Allah" diye kullanılmakta, bazen saygın kimselere, "... cenâbları" denmektedir.

Özetlersek cünüb sözcüğü kısaca; "uzak olan, kopuk olan" anlamına gelir. Nisâ/43 ve Mâide/6 ayetleri ışığında değerlendirilecek olursa bu sözcüğün; "şehvetin kabarması, nefsin uyanması sebebiyle hayattan kopuk olan, dengesini yitirmiş, sağduyulu davranamayan" demek olduğu anlaşılır.

Uzak olmak, kopuk olmak; insani ve toplumsal değerlerden uzaklaşıp, bireyci-egosal yoğunluğa adapte olmak babındadır. Yani, kapitalizmin reel politik sürecine eklemlenip, liberal teranelere abdest aldırmak, cenabetliktir.

İnsani değerlerin karşısında konumlanmak cenabetliktir. İnsanı hedef alan vahşi kapitalizmle müttefik olmak cenabetliktir...

Kardeşime yanıt...

Bana gelen bir mailde, okurlarımdan bir kardeşim, kısıtlı olanaklarıyla infak yaptığını, aynı gelenekten geldiği için tesettürlü ablalarını okuduğunu, kimleri önerdiğimi bana sormuş...

Öneri yapma hususunda temkinliyim, lakin "okumamanız gerekenleri" söyleyebilirim. Güzel kardeşlerim, sizler kısıtlı imkânlarınızla, kardeşlik için, imanınızın gerektirdiği biçimde "infak yapıyor", icabında sıkıntı çekiyor, ekonomik problemlerle boğuşuyorsunuz...

Ama başına taktığı türbanı "sizleri kandırma aracına dönüştüren" bazı kalem gerillaları, sizlerin sırtından kazandığı paralarla "tekne partileri veriyor". İsim verebilirim; muhafaza"kâr" kalem Elif Çakır, son yaşgününü meslektaşlarıyla beraber, "lüks tekne partisiyle" kutladı.

İffetli olun!

Denklem şimdi oturacak: Abdest-Cünüp-Lüks Parti-İffet... "Acaba ne alaka?" diyenler sıkı dursun; iffet kelimesini hep

cinsel içerikli bir kelime olarak biliriz. Kur'an'da geçen bu kavram, karakteristik olarak kadınlara has, cinsel bir sakınışı temsil eder...

Lakin iffet, aff kökünden türemiş olup; azla yetinmek, artanı vermek manalarına gelir. (Bkz. *El Müfredat*-Isfehani, "aff" mad.)

"Zenginler iffetli davransınlar." (Nisa 6)

Bu ayet şimdi ne manaya geldi? İffet, aşırılıktan kaçınmak manasına gelir. Aşırılığa dalmak, iffetsizliktir... Durun, esas mesele şudur:

İffetsizlik + Cünüplük: Kapitalizm

İffetsizlikle cünüplük yakındır değil mi? Cunüp olmak için (toplumun zihnine göre) iffetsiz olmak gerekir.

Evet, asli anlamları gereği de aynen bu durum böyledir. Cünüp, yani insani değerlerden uzaklaşmış olmak için, aşırılığa gitmek, hak sahiplerinin hakkını kendinde tutmak, toplumculuk yerine, bireyci damarı kabartmak lazım gelir...

Böyle bir durumda ne örtü, ne abdest, ne namaz kalır. Bunu eğer "muhafazakâr" geçinenler yapıyorsa, işin adı "muhafaza"-"kâr" olmuş, kazanç muhafazası; din elbisesi giymiş bir mesleğe dönüşmüştür... Kur'an'ı okumuyoruz. Bir okusak, bütün cenabetlerin, iffetsizlerin maskesi düşecek!

Maun tokadı!

Ve Maun Suresi, cenabet kılınan namazın eleştirisini ihtiva eder... Hatırlatarak bitirelim:

"Dini yalan sayanı gördün mü?

Odur yetimi itip kakan, yoksulu-miskini doyurmaya özendirmeyen.

Yazıklar olsun onun kıldığı namazlara ki.

Kıldığı namazdan gafildir.
En ufak bir yardımı bile esirger..." (Maun Suresi)

Size bir kavramdan daha bahsedeceğim. Fuhuş kavramı.

Malum, nasıl bilinir? "Bir erkek ve kadının evlilikdışı ilişkisi, ekseriyetle belli bir ücret karşılığı yapılan ilişkiye verilen isim."

Öncelikle, bu yazımızdan yola çıkarak "evlilikdışı ilişkiyi meşrulaştırdığımız yanılgısına düşülmesin, derdim bir kavramı en doğru biçimde açabilmektir."

Fahiş, fuhuş gibi kavramlar ekonomik kavramlardır. Yüksek fiyata fahiş fiyat denir. Hayat kadınlarına fahişe demelerinin nedeni; aslında verilen paranın yüksek olduğunu ima etmektir. Dolayısıyla bir kişiye fahişe denildiğinde; "o kişinin öncelikli olarak alınıp satılan bir şey olduğu ifade edilir."

İslam fıkhında havaic-i asliye dediğimiz asgari ihtiyaçlar arasında "bir eş" vardır. Erkek ya da kadın. Buna sahipken, başka bir arayış içinde olma durumu, yani ihtiyacından fazlasını kendisinde toplama durumu nedeniyle "kurulan ilişkiye fuhuş denilir." Kelime esasında bu tür bir ekonomik ilişkiye bağlı bir kelimedir. Yani ekonomi-politik bir kavramdır.

Kur'an'da bu kavramın anıldığı yerlerin tamamında, cinsel ilişki vurgusu öne çıkar. Ekonomik vizyon görülmez hale getirilir. Halbuki bu kavram bu kadar sığ değildir. Elbette "cinsel" boyutu vardır, ama bu tek başına değildir. Temel anlam ve yan anlamları vardır.

Şimdi çok dikkat edin;

Fahiş fiyat demek, fazla fiyat demektir. Bunu kim belirler?

Bir ortamda "bu kavram kullanılıyorsa" o ortamda kapitalizm var demektir. Çünkü fiyat belirleyicisi "kişilerdir." Fiyatları kişiler belirlediğinde itiraz babında bu ifade

kullanılır. Yani o ortamda "la ilahe illallah" rüknu ihlal edilmiştir. Ve ticari ilişkiler "fuhuş" olmuştur. Dolayısıyla bu kavramların derinliğini görünmez kılarak, "örfe aykırı cinsi münasebetlere neden olan" temel psikolojik altyapının kendisini oluşturan "mülkiyet ilişkisi" görmezden gelinir. Metalaştırılan her şeyle kurulan ilişki "fuhuştur." (Havaic-i asliye hariç/ Asli ihtiyaçlar hariç)

Vatandaş "kocaman bina dikmiş" kapısına lehu'l mülk/ mülk Allah'ındır yazmış. Fakat tapusunu kendisinde tutuyor, ihtiyaç duymadığı halde bunlara sahiplik/rablik iddia ediyor. Fakat kiracılarından birisi "zina ettiğinde" arslan kesilip vatandaşı fuhuşla isnad ederken, kendi yaptığı işi meşru görüyor. Evet, bu zina türü "ya da fuhuş türü" (ki her ikisi de fuhuştur) toplumsal açıdan çok daha tehlikelidir.

Fuhuş, bir diğer yönüyle "ezen ezilen çelişkisindeki ilişki türü de olabilir." Durumundan memnun olan "ezilen tip" fuhuş fiiline muhataptır. Ezenler zaten muhataptır. Bu yönüyle de kavram daha da derinleşir.

Kur'an kavramları etkisizleştiriliyor. Bu bir zulümdür. Bu bir ihanettir. İnşallah kavramları öz anlamlarıyla açmaya devam edeceğiz.

Fuhuş fiilinde hep "kötü yola düşürülmüş kadınlar" hedef gösterilir. Düşürenler, zulmedenler suçsuz görülür. İşte bu toplumsal ikilik, ataerkil şuurun dayattığı sosyal ilişki biçimleri, bunlar da kavramın hedefindedir.

İşte bu olgulardan ve davranış modellerinden arınmanın temel yolu "İbrahim'leşmektir." Hatırlayın, "kurban bölümünde yaptığım değerlendirmeyi gözden geçirin." Bu arada biz İbrahim'leşmenin anlamını açalım...

İBRAHİM'İN KUŞLARI

"Bir zamanlar İbrahim 'Ey Rabbim! Bana ölüleri nasıl dirilteceğini göster' demişti. Allah 'Yoksa inanmıyor musun?' diye sormuştu. İbrahim cevap vermişti; 'Elbette inanıyorum, ama açıkça görmek, iyice tatmin olmak istiyorum.' Öyleyse demişti Allah, dört kuş bul ve onları kendine alıştır. Sonra onları her bir tepeye ayrı ayrı koy, sonra da çağır; hızla sana gelecekler. Allah'ın her şeye gücü yeter, çok bilgedir; bundan hiç şüphen olmasın." (Bakara, 260)

Birçok mealde çarpıtılan metnin orijinali yukarıdaki şekildedir. Geleneksel anlayışa göre;

Hz. İbrahim; Allah Teala'ya, ölüleri nasıl dirilteceğini sorar. Allah; dört kuş alıp kendisine alıştırmasını ve akabinde, bu kuşları öldürüp bazı tepelere koymasını söyler. Çağırdığında ölü kuşlar dirilir. Gelir.

Ve Hz. İbrahim ölülerin nasıl dirildiğini "bu bahis üzerinden anlamış olur." Mümkün mü? Değil. Çünkü ölülerin nasıl dirileceği sorusunun yanıtına uygun bir fiil olarak sunulmuyor metin.

Bu metnin bu şekilde sorunlu anlaşılmasının temel nedeni; Kur'an çevirilerinde metne sadakatsiz davranılmasıdır. Çünkü ilgili metinlerde "kuşları öldürmek gibi bir bahis geçmez." Ve şimdi işte o en önemli noktaya geliyoruz.

Hz. İbrahim ölülerin nasıl diriltileceğini soruyor. Allah(c.c.) ise, dört kuş al, kendine alıştır sonra da onları çağır, sana gelecekler diyor.

Hz. İbrahim'in ölülerden kastettiği nedir acaba? Şimdi onu anlayacağız.

Metindeki "dirilme kısmı, kuşların gelişidir." Çünkü soru, ölünün (1) dirilmesi (2) noktasındadır. Dolayısıyla cevabı da ikiye bölelim. 4 adet kuşun kendine alıştırılması (1), daha sonra ayrılmak ve çağırdığında sana gelmeleri (2).

Ortada parçalanmış kuş gibi bir ibare yoktur. Farklı bir motivasyon ve incelik vardır.

Cevapta yer alan iki bölümün ikisi de insanı özetler. Kuşların sahibine yabancı olduğu süreç "ölülük" halidir. Sahibe alışması ve onun çağrısına icabet etmesiyse; "dirilme" olarak gösterilir.

Peki neden dört kuş. İşte en önemli nokta bu. Tek tek ele alınan kuşların "İbrahim Resul'e" alıştırılması, birbirlerine olan yabancılıklarını da gideriyor. Birlikte-ortak hareket etmeyi öğreniyorlar. Yani aslında "birlikte-ortak" hareket ettiklerinde diriliyorlar. Öncesindeyse ölüdürler.

Dikkat edin.

Dirilenler tek tek gelmiyor. Birlikte geliyorlar. Yani, bireysel tutum yok, topluluk şuuru var. Kolektifleşme şuuru, ortaklaşacılık bilinci var. Ve "eşitlik var."

Evet, yeryüzüne dağılmış, bireyleşmiş ve şeytani egosuna yenilmiş olan insanın "bir arada hareket etmesi, bir araya gelmesi" dirilişidir. Öncesiyse "ölümüdür." Ve bunu teşbih olarak görmeyiniz.

Şu an tüm insanlık fiili bir KABİR HAYATI yaşamaktadır. Çünkü bireyci perspektif, iki ayaklı ölüler üretmiştir. Allah Resulü'nün kabir hayatıyla ilgili sözleri, ölüm ötesine dair sözler değil, aynen şu yaşadığımız sürece dair sözlerdir.

Kur'an'ın defalarca ısrarcı bir dille vurguladığı "İbrahim'in milletine uyun" lafzının kilidi bu hassasiyet üzerinden gelişir.

İbrahim'in kuşları, yeryüzüne serpilmiş, yalnızlaşmış, ihtiras ve egosuna yenilmiş, üstünlük argümanlarına sığınmış iki ayaklı yürüyen cenazelerdir. Onların birlikte, eşit ve hür bir sevdayla ortak tutum sergilemesi de dirilişleridir.

Tam dirilişten ve arınmadan bahsetmişken, konumuzla ilgili bir ezberi bozalım...

HIRSIZ VE CARİYE MESELESİ

Kur'an'a göre hırsızın eli kesilecek mi?

Evet! Kesilecek. Hatta bu dinin önemli yaptırımlarından biridir. Hırsızın elini kesmeliyiz! Bu konuda en ufak bir endişe ve geri adıma mahal verilmemelidir. Bu anayasal bir yaptırıma dönüşmelidir.

Tüm bu izahlardan sonra; "gelelim hayati soruya..." Kur'an'a göre hırsız kimdir? **Aç kaldığı için bankayı soyan adam mı? Yoksa bankayı açan adam mı?**

Gelin birlikte tahlil edelim:

Bu ayet, Maide Suresi'nde geçen bir ayettir. Kur'an'ın "son surelerinden biri olan", Mekke devriminden sonra gelmiş olan, "sofra manasına gelen" Maide Suresi'nde geçer. Yani tefeci-bezirgân sistemi yıkılmış, köleler hürleştirilmiş, sofra kurulmuştur. Ve surede, bu sofranın düzenini bozacak durumlar anlatılır.

Sure birçok "yaptırımla başlar." Eski düzenin hortlamaması adına yapılması gerekenleri anlatarak girizgâh yapar. Hac, Salât, Nikâh, Mal Bölüşümü, Avlanma, Savaş Hukuku gibi birçok konuda son sözler söylenir. Bu sure, Kur'an'ın "sonsöz" bölümüdür.

Surenin 11. ayetinde; "mücadele döneminde Müslümanlara uzanan mütecaviz ellerin, Allah tarafından çekildiği" ifadesi kullanılır. Allah, müşriklerin ellerini çekmiştir/kesmiştir. Nasıl olmuştur bu? "Ağır yenilgi yaşatarak olmuştur..."

Gelelim "bahis konusu ayete;"

İlgilileri için Arapça telaffuzunu paylaşacağım;

Ves sâriku ves sârikatu faktaû (... bir nedenden ötürü kesin) eydiyehumâ (yedd/ellerini) cezâen bimâ kesebâ (mal toplayan/biriktiren) nekâlen minallâh (minallâhi) vallâhu azîzun hakîm(hakîmun).

Ayette geçen "i'ktau" ifadesi, bir nedenle ilişkili olarak kesmek şeklinde kullanılır. Başına "f" getirilir. Bir nedenle doğrudan ilişkilendirilir. Bu fiile neden olan işi, "cezanın nedenini ifade eden" bima takısından sonraki kelimede ararız. Bu kelime nedir? "keseba.." Türkçesi, biriktirmek demektir.

Kur'an'da kesb kelimesinin geçtiği, herkesin bildiği bir sure vardır; Tebbet Suresi. Hatırlayalım;

"Kahrolsun Ebu Leheb'in iktidarı kahrolsun! Ne malı kurtardı onu, ne de KESB ettiği (topladığı)..."

Tebbet Suresi'nde geçen kesb kavramıyla "hırsızın elini kesin" ayetinde geçen "kesb" kavramı aynıdır. Tebbet Suresi'nde; "güç, mal, otorite"yi elinde TOPLAMA/KESB ifadesi vardır. Dolayısıyla bu sure icabı, Ebu Leheb'in eli kesilmelidir. Ebu Leheb'in aç bıraktığı, bu nedenle ekmek çalan adamın değil...

Son derece kinayeli

Ebu Zer'in şu ünlü sözünü hatırlayınız;

Evinde yiyecek ekmeği bulunmadığı halde, kılıcını çekip; sokağa fırlamayan adamın aklına şaşarım!! (Hz. Ebu Zer el-Gıffari)

Bir diğer noktaya değinelim. Yukarıda "Latin harfleriyle yazılmış metinde" gördüğünüz ve el olarak çevrilen "eyd sözcüğü, yed kavramının çoğuludur." Lügatlerde yer kelimesine "el" manası katılmasının temel anlamı, bu kavramın "iktidar, zenginlik, güç, otorite" manalarına gelmesidir. Bu kavram son

derece kinayelidir. Bir adamın elini kesmek; "vücudunda yer alan elini kesmek manasına gelmeyeceği" gibi, bu kinayeli kavramın kullanımı hasebiyle, iktidarını, otoritesini, güç ve imkânlarını kesmek manasına gelir.

Şimdi dikkat! Arapçada çoğul üçten başlar. Bir insanda ikiden fazla el olmadığına göre, ne kesilecek? Cevabı basittir. İktidar, güç, otorite...

Dolayısıyla "kesb/mal toplama" durumu, metne adapte edilmiştir.

Şu halde, ayetten "organik bir el kesme çıkmaz. Çıksa dahi, bu el; bankayı soyan garibanın eli değil, bankerin elidir..."

Günümüze kadar gelen uygulamaların tesiriyle meseleye yaklaşmaktan ziyade, bu açıdan bakmanızı öneririm. Lakin, bu tahlil; işin özüdür.

Şimdi kritik bir soruya daha cevap verelim:

"İslam neden köleliği baştan feshetmedi, köle azat etme önerisi, köleliği meşrulaştırmıyor mu?

Ve sıkça ortaya konulan bir ayeti gündemimize alalım;

Daraballâhu meselen abden memlûken lâ yakdiru alâ şey'in ve men razaknâhu minnâ rızkan hasenen fe huve yunfiku minhu sırren ve cehrâ (cehren), hel yestevûn (yestevûne), elhamdulillâh (elhamdulillâhi), bel ekseruhum lâ ya'lemûn (ya'lemûne).

Meal edelim; "Allah şöyle misallendiriyor; kullaşmış ve mülkleşmiş bir kişiyle; kendisine verilen rızıklarla iyilik yapıp gizli ve açık infak yapan kişiyi misallendiriyor. Bu ikisi hiç eşit olur mu? Övgü/Övülmek sadece Âlemlerin tek efendisi olan Allah'a aittir. Fakat onların çokları bilmezler!" (Nahl Suresi, 75)

Yukarıda "Latin harfleriyle Arapça yazılışı verdim."

Bu ayette "kölelikle ilgili bir bahis yoktur." Bu ayet, köleliğe boyun eğmiş ve sultan şaklabanlığına soyunmuş olan

kafayı eleştirir. Yani Hz. Peygamber'i Taif'te taşlayan kölelerden bahsetmektedir. "Memluk olmuş, mülk olduğunu kabul etmiş, sinmiş ve bu duruma itiraz etmez hale gelmiş olan kimselerle, infak yapanlar hiç eşit olur mu?"

Meşrulaştırma yok

Bu durum, köleliği meşrulaştırmak şöyle dursun; hareketin önderliğine işaret eden bir ayettir. Yani mücadelede, "sessiz ve durumdan razı hale gelmiş kölelerin" bu tutumu karşısında, alttakilerle üsttekiler arasındaki refahlı katmanın bazı davranışları öne çıkartılarak önderliğin bunların tutumlarıyla olgunlaşacağı vurgulanır.

Bugünün dünyasındaysa "orta sınıfa" yönelir bu ayet. Çünkü kölelik, pedagojik bir durumdur. İçine düştüğü duruma ses çıkartmayanların, zulmü beslediği vurgusunu içeren ayette; "la yakdiru" vurgusuyla; durum çok netleştirilir.

La yakdiru; kaderini tayin edemeyen manasına gelir. Hem fiilen, hem de fikren bunu yapamayan kişidir. Bilal Habeşi'yi kapsamaz. Çünkü o evvela fikren, akabinde fiilen "kaderini tayin etmeyi başarmıştır."

Ve yine sıkça dile getirilen Bakara Suresi, 221. ayeti ele alalım:

Ve müşrik kadınları, iman edinceye kadar nikâhlamayın. İman etmiş bir câriye –o [müşrik kadın], sizin çok hoşunuza gitmiş olsa da– müşrik bir kadından daha hayırlıdır. Müşrik erkekleri de iman edinceye kadar nikâhlamayın; iman etmiş bir erkek köle –o [müşrik erkek], sizin çok hoşunuza gitmiş olsa da– müşrik bir erkekten daha hayırlıdır. Onlar ateşe çağırırlar, Allah ise Kendi bilgisiyle cennete ve mağfirete çağırır. O, öğüt alıp düşünürler diye insanlara ayetlerini ortaya koyar. (Bakara, 221)

Ayete bakıp, "iman etmiş bir cariye" tümcesinden yola çıkarak, cariyeliğin ve köleliğin meşru olduğunu iddia eden

tonlarca yazı okudum. Büyük bir hata yapıldığını, ayetin metnini okuyunca anladım;

Ayette geçen "eme cariye ve abd / köle" ifadeleri "ve bağlacı" ile "müşrikatun" ve müşrikiyn ifadelerine bağlanır. Kıyas bahis konusu olduğunda, bu "cariye ve kölelerin" müşriklerin elindeki cariye ve köleler olduğu ortaya çıkar. Esasında doğru ifade şöyle olacaktır;

Müşrik kadınlara nazaran "ellerindeki cariye ve kölelerden" iman etmiş bulunan "esirler" çok daha hayırlıdır...

Köleliği meşru saymak şöyle dursun, tümüyle "müşriklerin elindeki köleleri, efendilerinden çok daha hayırlı sayan bu ayet" çoğu ateist platformda, köleliği meşrulaştıran ayet olarak lanse ediliyor. Maalesef işin aslı bu değil.

Ve cariyelik meselesi;

Mearic Suresi, 29 ve 30. ayetlerin piyasalardaki çevirisi;

Onlar, mahrem yerlerini koruyan kimselerdir. Ancak eşleri, yahut sahip oldukları cariyeleri başka. Çünkü onlar (eşleri ve cariyeleriyle olan ilişkileri konusunda) kınanmazlar. (Mearic, 29-30 yaygın çeviri)

Şimdi bu çeviriye göre "mümin erkekler" mahremini korur, lakin "eşleri ve cariyeleri" hariç! Bakın siz şu sinsiliğe! Şimdi gelin birlikte bakalım, gerçekte ne diyor bu ayet!

Vellezîne hum lifurûcihim hâfizûn. İllâ alâ ezvâcihim ev mâ meleket eymânuhum feinnehum ğayru melûmîn.

Arapça bir kelime olan "cariye kelimesi" yukarıdaki ayette geçmez! Ayette geçen "ma meleket eymanühüm" yeminle himaye ettiğiniz kız ya da erkek çocuklar manasına gelir. Cariye anlamına gelmez! Bunu delillendirelim;

Bu ifadeyi görür görmez "cariye" kavramını oraya yapıştıran paranoyak akıl, genellikle diyanet çevresinde yoğun-

laşıyor. Yani "devletin resmi kurumlarının yaptığı meallerde" bu çeviri, aynen bu şekilde yer alıyor.

Şimdi kelime kelime ele alalım bu kavramları;

Ma: ki onlara

Meleket: sahip oldu

Eymanuhum: yeminleriniz

Bu ifade bir "cinsiyete atıf yapmadığı gibi" evlatlıklara da işaret eder! Yani bir baba, evine girdiğinde, şortunu giyinip evde dolaştığında; "mahremiyetini açmış olur." Bu şekilde; "eşi ve yeminle himaye ettikleri (bakımını üstlendikleri) yani evlatlıkları evdeyken de oturabileceği" ifade edilmiştir.

Ayetin yukarıdaki çevirisinde verdiğimiz "mahrem" çevirisi, "lifurucihim" olarak geçen ve kalınlaştırarak orijinalinde gösterdiğim kavrama karşılık gelir. Bu kavramın lügat manasıysa;

"ırz, namus, mahremiyet" manalarına gelir.

Şimdi, ayeti tekrar gözden geçirelim:

Onlar ırzlarını koruyan kimselerdir, yalnızca "eşleri ve bakımını üstlendikleri/meşru yolla himaye ettikleri" kimselere yaklaşırlar! Onlar bu konuda kınanmazlar!

Oldu mu şimdi? Olmadı! Neden? Çünkü bakımını üstlendiği evlatlığıyla da münasebet kurmasının önü açıldı. Allah Allah! Nasıl olacak bu iş?

Bu kadar mealin, bu kadar gürültünün, hatta Turan Dursun'un ısrarla vurguladığı bu ayetin, minicik, küçücük bir inceliği var. O inceliği doğru görmediği sürece, kimse bu işin içinden çıkamaz!

O inceliği gösterelim;

İllâ alâ ezvâcihim EV/YANİ mâ meleket eymânuhum / Sadece eşleri YANİ meşru yolla birlikte oldukları/yeminledikleri.

Ayette geçen bağlaç (ev bağlacı) YANİ manasına gelmektedir. Dolayısıyla ayette "iki zümreden bahsedilmez. Zevcenin

meşruiyetinden bahseder." Eğer siz bu bağlacı "ve" diye okursanız, manası VEYA olur, o halde "İKİ ayrı olgudan söz etmiş olur." Lakin o bağlaç "VE diye okunmaz EV diye okunur..."

O halde Mearic Suresi'nin 29. ve 30. ayetlerini meal edelim;

"Onlar mahremlerini koruyanlardır, yalnızca eşlerine YANİ meşru yolla birlikte oldukları sözleştiklerine yaklaşırlar. Bu nedenle de kınanmazlar!"

Gördünüz mü? Nereden nereye? İşte kölelik, cariyelik ve diğer tüm sapkınlıklar, İslam'a bu şekilde sokulmaya çalışılmıştır. Maalesef Turan Dursun da dahil birçok kişi, bu tahlil hatasına düşmüştür. İlgili ayette ne kölelikten ne de cariyelikten bahsetmektedir. Bu ayet üzerine yapılan eleştiriler, İslam'da cariyeliğin olduğunu bu ayete dayandıranların diğer iddia ettikleri ayetleri de teker teker açacağım. Ve ne kadar büyük hatalar yapıldığına birlikte şahitlik edeceğiz...

Bahsi kapatırken bu ayetin bana düşündürdüğü bir şeyi daha vurgulayayım. Ayetin neyi kastettiğini düşünürsek karşımıza şu çıkmaktadır:

"Eşlerinizi aldatmayın. Çünkü siz bir YEMİN üzere, MEŞRU bir zeminde muhabbet bağı kurdunuz."

Evet, ayet; aldatmalara işaret eder. Eşlerin "yeminliler" olduğunu söyler. Eyman/Yeminler yani karşılıklı bir sözleşme yaptığınız eşiniz dışında kimseyle münasebet kurmayın.

O gün hakkı talan edilmiş olan kadına omuz vermiş olan bu ayeti bu çerçevede okumanızı öneririm...

Cariye meselesini noktalarken Hz. Muhammed'e atfedilen bazı hadisleri aktarayım;

Hanımlarınızı üzmeyin. Onlar, Allahü teâlânın size emanetidir. Onlara yumuşak olun, iyilik edin! [Müslim]

Hanımının kötü huylarına katlanan erkek, belalara sabreden Hz. Eyyüb gibi mükâfatlara kavuşur. Kocasının kötü

huyuna sabreden kadın da, Hz. Asiye gibi sevaba kavuşur. [İ. Gazali]

Hanımıyla iyi geçinip şakalaşanı Allahü Teâlâ sever, rızklarını artırır. [İ. Lâl]

En üstün mümin, hanımına, en iyi, en lütufkâr davranan güzel ahlaklı kimsedir. [Tırmizî]

En iyi Müslüman, hanımına en iyi davranandır. İçinizde, hanımına en iyi davranan benim. [Nesai]

Hanımına güler yüzle bakan erkeğin defterine, bir köle azat etmiş sevabı yazılır. [R. Nasıhin]

Hanımının haklarını ifa etmeyenin; namazları, oruçları kabul olmaz. [Mürşid-ün-nisa]

Hanımını döven, Allah'a ve Resulü'ne asi olur. Kıyamette onun hasmı ben olurum. [R. Nasıhin]

Kadınlara ancak asalet ve şeref sahibi kimse değer verir. Onları ancak kötü ve aşağılık kimseler hor görür. [İ. Asakir]

Kızlarınızı altın ve gümüşle süsleyin! Elbiseleri güzel olsun! İtibar kazanmaları için en güzel hediyelerle ihsanda bulunun! [Hâkim]

Kız çocuğunu güzelce terbiye edip, Allahü Teâlânın verdiği nimetlerle bolluk içinde yedirir giydirirse, o kız çocuğu onun için bir bereket olur, cehennemden kurtulup kolayca cennete girmesine vesile olur. [Taberani]

İki kız evladına güzel muamele eden, mutlaka cennete girer. [İbni Mace]

İki kızı veya iki kız kardeşi olup da, maişetlerini güzelce sağlayanla cennette beraber oluruz. [Tırmizî]

Çarşıdan aldığı şeyleri, erkek çocuklardan önce kız çocuklarına verene, Allahü Teâlâ rahmetle nazar eder. Allahü Teâlâ rahmetle nazar ettiğine de azap etmez. [Harâiti]

Çarşıdan turfanda meyve alıp evine getiren, sadaka sevabı alır. Getirdiğiniz meyveyi, erkek çocuklarından önce kız çocuklarına verin! Kadınları, kızları sevindiren, Allah korkusundan ağlayan gibi çok sevap kazanır. Allah korkusundan ağlayana cehennem haramdır. [İbni Adiy]

Üç kızına, ihtiyaçtan kurtulana kadar iyi bakan, yedirip giydiren, elbette cenneti kazanır. [Ebu Davud]

Ve Kur'an ile tamamlayalım;

"Ey insanlar! Sizi tek bir özden iki eş var ederek yaratan, sonra ikisinden birçok erkekler ve kadınlar türetip çoğaltan Rabbinizin bilincinde olun. Adını dilinizden düşürmediğiniz "Allah'a" saygılı olun, aile bağlarını gözetin. Unutmayın, Allah hepinizi çok iyi görüyor." (Nisa, 1)

"Anne-baba ve akrabasının mirasından erkekler bir pay alacaklardır. Kadınlar da anne-baba ve akrabasının mirasından az veya çok pay alacaklardır. Bu pay her iki tarafın da hakkıdır." (Nisa, 7)

"Erkekler kadınlar üzerine titrer, onları koruyup kollarlar. Bu, Allah'ın insanlara farklı yetenekler vermesi ve erkeklerin geçim masraflarını temin etmede daha müsait olmalarından dolayı böyledir. İyi, güzel ve doğru olan kadınlar Allah'ın korunmasını buyurduğu mahremiyeti koruyan ve O'na saygıda kusur etmeyen kadınlardır... Şiddetli geçimsizlik yaşadığınız eşlerinizle önce oturup konuşun, olmazsa odaları ayırın, yine olmazsa bir müddet ayrılın. Barışıp anlaşırsa hâlâ işi yokuşa sürüp bahaneler aramayın. Unutmayın, yücelik ve büyüklük Allah'a mahsustur." (Nisa, 34)

HAYAT SİZİNLE!
ÖLÜM SİZİNLE!

Allah Resulü'nün sadık dostlarından Selman-ı Farisi, bugün siz iktidarın da bağlı bulunduğu tarikat ve köklerin en önemli ismi olarak görülür.

Siz, iktidarın elebaşları; yolundan gittiğinizi iddia ettiğiniz Selman'ı ne kadar tanıyorsunuz?

Hani o mübarek insan adalet abidesi Hz. Ömer tarafından Medain'e Vali olarak atanmıştı.

Kendisine verilen maaşı dağıtıp, pazarda sepet örerek geçindiği için Halife Ömer ona mektup yazmıştı; "maaşını nafakana harcamalısın demişti."

Selman Halife'ye cevap yazdı;

"Ben senin bağladığın maaşı, muhtaç olacağım bir gün için yoksullara dağıtıyorum. Ben, mütevazı bir şekilde yaşayarak, kendimi Medâin halkına bir vali olarak değil, onlardan biri olarak tanıtıyorum. Böylece onlar, beni üzerimden geçilecek bir köprü olarak kullanıyorlar. Ben de onların üzerime koydukları ağırlıkları taşıyorum. Bunu Allah Resulü'nden öğrendim. O, insanlarla yakınlaşarak onlarla kaynaşır, onlar da O'na yaklaşırlardı. O, bir insan olarak, onların yediğini yer, giydiklerini giyer, onlardan farklı davranmazdı. Ayrıca Rasûlullah'tan: 'Kim benden sonra Müslümanların başına idareci olur da, sonra onlara karşı adil davranmazsa, o kimse Allah'ın gazabına uğramış olarak Allah'a kavuşur' sözünü işittim." (İbn Sa'd, *a.g.e.*, IV, 87; İbn Cevzî, *a.g.e.*, I, 541-542)

Ali'nin evinde yapılan sohbetin hikmeti vuk'u buluyordu. Selman, İslam'ın idealini yaşatma mücadelesinde büyük işler yapıyordu.

Halife Ömer'in dostlarından biri Selman'ı ziyarete geldi. Selman'ın methi günden güne yayılıyordu. Ömer'in Selman'a gönderdiği mektup, Selman'ın yanıtı, herkes tarafından işitilmişti. Selman misafirine şunları söyleyerek meseleyi daha belirgin hale getirdi:

"Bir dirhem veriyor, hurma yaprağı alıyor sepet yapıyorum. Yaptığım sepeti üç dirheme satıyorum. Üç dirhemin birini yaprak almak için ayırıyorum, bir dirhemini çocuklarımın nafakasına harcıyorum, ötekini de sadaka veriyorum. Eğer Ömer b. Hattâb, beni bu işten men etse onu dinlemem." (İbn Sa'd, *a.g.e.*, IV, 89)

Evet, peki ya sizler? Sizler Allah'ın, Resulü'nün ve Ashabının yolunda mısınız Ey Muktedirler?

Hatırlayın ki bir gün Mekkeli müşrikler Peygamberi-mizin mescidine geldiler. Allah Resulü'ne;

– Ya Resûlullah, sen mescidin baş tarafında otursan **(sırtlarında kaba yünden mamul cüppelerden başka giysileri olmayan Ebu Zer ile Selman ve diğer fakir Müslümanları kastederek)**, şu adamları ve **onların kokularını** bizden uzaklaştırsan sık sık senin yanına gelir, seninle baş başa kalır ve senden istifade ederiz.

Ve Âlemlere Rahmet Peygamber o adamları azarlayarak Kur'an'ın Kehf Suresi'nin 27-29 ayetlerini okumuştu...

"Rabbinin kitabından sana vahyedileni oku; O'nun sözlerini değiştirecek yoktur. O'ndan başka sen asla bir sığınak da bulamazsın. Sabah akşam Rablerine dua edenlerle birlikte ol.

Dünya hayatının zinetini arzu edip de gözlerini onlardan ayırma. Kalbini bizi anmaktan gafil kıldığımız, boş arzularına

uymuş ve işi hep aşırılık olmuş kimselere boyun eğme. De ki; Hak Rabbinizdendir. Artık dileyen iman etsin, dileyen inkâr etsin. Biz, zâlimlere öyle bir ateş hazırladık ki, onun alevden duvarları kendilerini çepeçevre sarmıştır.

(Susuzluktan) feryat edip yardım dilediklerinde, maden eriyiği gibi, yüzleri yakıp kavuran bir suyla kendilerine yardım edilir. O ne kötü bir içecektir! Cehennem ne korkunç bir yaslanacak yerdir." (Kehf, 27-29)

Müşriklerin sözleriyle incinen Suffa ehlinin yanına gitti;

– Hamd olsun o Allah'a ki, ümmetimden bir cemaatle beraber nefsimi, sabra zorlamamı bana emretmeden canımı almadı! **Hayat sizinle, ölüm sizinle!** (Ebû Nuaym el-Isbahânî, *a.g.e.*, I, 345)

Hayat Sizinle! Ölüm Sizinle!
Ey Muktedirler.
Ne çabuk unuttunuz!

PEYGAMBER'İN BEDDUASI

"Altın kulu, gümüş kulu ve süslü-gösterişli elbise kulu olan kimse, sürünsün ve baş aşağı yuvarlansın. Vücuduna diken batınca da cımbızla çıkaran bir kimseyi bulamasın." (*Sünen-i İbni Mâce Tercemesi ve Şerhi*, Kahraman Yayınları, X/412-413.)

Hadisi ilk okuduğumda "Aman Allah'ım" demiştim. Uzun yıllar önce, bu hadisi okuyup, abdestli kapitalist birkaç kişiye aktarınca, kesin mevzu/uydurma hadistir demişlerdi. Eyvahlar olsun dedim. Senedine baktım, ravilerine baktım. Acep yanlış bir hadis midir?

Ebu Hureyre'den nakledilen bu hadis, Buhari'nin cihad ve rikak kitaplarında geçer. Hadiste geçen "ta's" fiili, birçok farklı anlamda kullanılır. Örneğin, İbni Hacer "el-Fetih"te helak olma manasına geldiğini ifade eder. Yine İbni Hacer, cihad bölümünde hadisin izahına giriştiği bölümde; mutsuzluk ve yüzükoyun yere düşme gibi manalara işaret eder.

En-nihaye'de kadife elbise olarak geçen "süslü-gösterişli elbise" ibaresi; bulunduğu toplumun "yoksullarından üstün olma" manasında çevrilebilir. Yani, üstünlüğü belirgin kılan "statü" hadiste elbiseye dönüşür.

Altının, gümüşün ve kazanımlarının/süslü elbiselerinin kulu olan kimse...

Bu şekilde ifade edebiliriz.

Zikrettiğim kaynakların tamamı, bugün "kendisini mütedeyyin ve muhafazakâr" olarak tanımlayan muktedir gücün

"muteber gördüğü" kaynaklardır. Hep söylerim ya, bizim iktidar; İslam'ın işine gelen kısmını alır, işine gelmeyenleri görünmez kılar. Yürekleri de titrektir, bu bahsi açanlarla asla tartışmazlar. Kur'an'ın deyimiyle "arslandan ürkmüş yaban eşeği gibi kaçışırlar."

Varsayalım ki yanlış hadis, "Ehli Sünnet doğru kabul ediyor." Ne olacak şimdi? Allah Peygamberi, altın, gümüş ve gösteriş kullarına resmen ağız dolusu beddua ediyor. Son model jipiyle, hiper şefaat garantili şeyhiyle uçuşa geçen kenz'ciler yandı...

Peygamber'den şefaat bekleyenler, kendilerine çekidüzen vermeliler. Bedduaya bakın, sertliğe bakın. Ama ne doğru!

Bu hadisi Başbakan biliyor mu? Ya Cumhurbaşkanı? Yoksa onlar, dinin "işlerine gelen kısmını alıp, işlerine gelen kısmını terk mi ediyorlar?" Ne kötü alışkanlıktır o halbuki...

Akşama kadar Peygamberimize atfedilen zayıf hadisleri dillerinde dolaştırıp, niye bu tür asıllı hadisleri, Mürsel hadisleri ya da doğruluğu daha açık olan hadisleri konuşmazlar? İşlerine gelmez...

Her şey değişecek

Bir örnek;

Aynı kaynakta geçen bir hadisin "izahında" ilginç bir ibare yer almaktadır. Dikkatinizi buraya toplayınız;

"... Ebû Hüreyre'den rivayet edildiğine göre; Resulullah şöyle buyurdu, demiştir:

Siz (dünya işlerinde) kendinizden aşağı olanlara bakınız ve (dünyalık bakımından) sizden yukarı olanlara bakmayınız. Çünkü bu, Allah'ın nimetini küçümsememenize daha layıktır.

Hadisin izahında geçen ibare şöyledir;

(Râvi) Ebû Muâviye (kendi rivayetinde) "üzerinizde olan –nimetini–" demiştir." (age, 10/418.)

Hadiste, "üzerinizde diye bir ibare yoktur." O ibareyi oraya koymuş ismi geçen şahıs. Böylece, nimetlerin üzerlerinde toplanmasının yolunu açma çabasına girişmişler. Ne garip! Ne enteresan!

Allah'ın nimetlerini üzerlerinde toplamak için her türlü dalaverede başı çekenler, şirk sistemine tevhid elbisesi giydirmekle meşgul oluyor. Ne acı...

Lakin, her şey değişecek ve çok daha güzel olacak.

"İNFAK ET EY ALLAH RESULÜ!"

Bir kişi Hz. Peygamber'e gelerek ondan bir şeyler istedi. Hz. Peygamber ona yanında bulunan mallardan verdi. Sonra bir ikincisi geldi ve o da bir şeyler istedi. Hz. Peygamber de ona verecek bir şeyi olmadığından vaatte bulundu. Bunun üzerine Hz. Ömer kalkarak; "Ey Allah'ın Resulü, senden bir şey isteyenlerin ilkine her şeyi verdin. Yanında hiçbir şey kalmadığı halde, diğer kişiye sonra vermek üzere vaatte bulundun. Bir şeyin olmadığında da verecek değilsin ya!!" Bunun üzerine Hz. Peygamberin yüzü asıldı. Ve o an o mecliste bulunan Abdullah b.Huzafe es-Sehmi ayağa kalkarak bağırdı!; "Ey Allah'ın Resulü! İnfakta bulun! ve arş'ın sahibinin az vererek seni darda koyacağından da korkma! O sana daima bol bol verecektir." dedi. Peygamber bunun üzerine "İşte benim emrolunduğum şey budur" dediler (Kenz, III/311[İbni Cerir, Cabir'den])

Ebu Zer Ebu Derda'nın yanından geçti. Ebu Derda kendisine bir ev yapıyordu. Ebu Derda'ya "Adamlara yüklediğin bu taşlar nedir" dedi. Ebu Derda "Bu, kendim için bina ettiğim bir evdir" dedi. Ebu Zer yine sözünü tekrarladı. Bu sefer Ebu Derda "Ey kardeşim, belki bu hususta bana kırılmışsın" dedi. Bunun üzerine Ebu Zer "Eğer senin yanından geçtiğimde, seni çocuklarının pisliğinin içerisinde görseydim, şimdi içinde bulunduğun durumdan daha sevimli gelirdi bana" dedi. (Ebu Nuaym, Hilye, I/163)

Gözlerinizin önünde canlandırınız. Peygamber yanına gelen birine elinde olmayan malın vaadinde bulunduğu için Hz. Ömer tarafından eleştiriliyor. Sonra birisi ayağa kalkıyor ve yüksek bir sesle; "İnfak et Ey Allah Elçisi!" diye bağırıyor.

Bugünün meselesi

Bizim insanlarımız İslam tarihini bilmiyorlar. Sanıyorlar ki Mekke'de biri çıkmış, kerametler göstermiş, insanlar da koyun gibi ardına takılmışlar. Yok yok! Bilmiyorlar...

Peygamber'in karşısında, en ufak bir sapmaya izin vermeyecek, hatta Peygamberi bile eleştirebilecek "davaya inanmışlar vardı." İcabında ayağa fırlayıp, onu silkelemeye çabalarlardı. Tıpkı ilk örnekte gördüğünüz gibi...

O'ndan beklenen şey buydu. Ve Peygamber durumu tasdik etti; "işte ben bunun için emrolundum." Ben yalnızca bölüştürücüyüm...

O, yükselen bir dalgayı harekete geçirdi. Bir isyana öncülük etti. İşte Ebu Zer örneği...

Ne diyor Ebu Zer; "bir insanı kendin için ev yapma işinde çalıştırman, çocuklarının dışkısında boğulmandan çok daha kötüdür."

Evet. Orada inanılan şey başka bir şeydi. Başka bir söz vardı dillerde. Başka, bambaşka...

Hz. Peygamber karnı şişmiş, şişman bir kimseyi gördüğünde parmağıyla karnına işaret ederek "Eğer bu yemeğin bir kısmı da başka bir karında olsaydı, senin için daha hayırlı olurdu" dedi. (Heysemi, V/31 Taberani'den)

O gün, Peygamber'e gönülden bağlı olanlar, O'nun mücadelesinden siyasi rant arayışı umarak yanına katılmayıp, meseleye iman ederek mücadeleye ortak olanlar şuna inanıyorlardı;

Birileri mal topladığı için, birileri yokluk çekmektedir. Ve yine mal toplayanlar, diğerlerinin bu yoksulluktan şikâyet etmemesi için tonlarca şey uydurmuştur. Putperestlik bu uydurmalardan biridir. Ve putperestlikle işte bunun için mücadele verilmelidir...

Ne garip! Bugün de mesele tam olarak bu değil midir? Yani Allah'ın Elçisi ve meseleye iman etmiş gençleri/yoldaşları bugüne geldiğinde de "Kahrolsun Kapitalizm" diye haykırmaz mı? Bu resimden başka bir mana çıkabilir mi?

"Allah'tan kork! Allah'ın kendisine vermiş olduğu rızkı karınlarına doldurup sırtlarında taşıyanlardan olma." (Hz. Ömer) (Ebu Nuaym, Hilye, V/301)

Böyle kuruldu Mekke, böyle kuruldu şehirlerin anası...

KİTAP YÜKLÜ EŞEKLER!

Kur'an, mal düşkünlerine "aşağılık maymun (Bakara, 65)"; doymaz ve usanmaz takıma "domuz (Maide, 60)"; kralın/iktidarın yalakasına "dilini sarkıtarak nefes alan köpek (A'raf, 176)" gibi ağır ithamlarda bulunur. Bu ithamlar, yaşamın içinde vücut bulan Kur'an'ın hayata dair sözleridir.

Bu nasıl kutsal kitap diyebilirsiniz! Lakin, tüm bu ifadelerin geçtiği yerleri incelediğinizde, aynı konu etrafında dönüp dolaştığını çok açık biçimde göreceksiniz.

Kur'an'ın ilk 30 suresi boyunca bir tek putun ismi dahi geçmez. Lakin, bu 30 sure "lehu'l mülk" vurgusunun en çok yapıldığı surelerdir. Mülk Allah'ındır, dolayısıyla kamuya aittir vurgusu yoğunlukla yapılır.

Alak Suresi toplumculuğu, Kalem Suresi ferdiyetçiliği belirginleştirilir. Müddesir Suresi ilk cehennem tehdidini içerir. Bu tehdit, malını sayan, malıyla övünen "el-vahid" unvanlı kişiye yöneltilir.

Klasik kaynaklara bakınca, o kişinin Velid bin Muğire olduğunu görürüz. Velid bin Muğire, Mekke'nin dokuzlu çetesinden bir kişidir. Muhafazakâr, dinibütün, malının kırkta birini zekât veren, bolca ibadet eden bir kişidir. O yüzden "ona yerleri ve gökleri kim yarattı dersen, sana Allah der" şeklinde ifadeler geçer. Allah'a inanan, ama mal-mülk istifleyen bir kenzodur.

İlk cehennem tehdidi, bu kenzoyu hedef alır. Abdestli,

namazlı kenzo; muhafazakâr kimliğine rağmen cehennemle tehdit edilir. Ve bununla da kalmaz;

"Onlara ne oluyor ki bütün hatırlatmalardan yüz çeviriyorlar? Sanki 'aslandan kaçan ürkmüş yaban eşekleri' gibiler. Her biri kendisine özel nama yazılı davetiye (sahife) istiyor. Hayır! Onlar ahiretten korkmuyorlar. Hayır! Bu bir hatırlatmadır!" (Müdessir, 49-56)

Beş Yıldızlı VIP Hac ziyaretleri

Bu ve makalenin başında verdiğimiz ifadeler, Kur'an'ın en sert ifadeleridir. Domuz, eşek, köpek gibi atıflar üzerinden, gazabını ve tepkisini belirgin kılmaktadır. İlgili ayetlere baktığınızda bu gazabın toplandığı kişiliği çok daha belirgin biçimde görebilirsiniz.

"Aslandan ürkmüş yaban eşekleri" vurgusu, Mekkeli kodamanlara yöneliktir. Ve Kur'an'da bir "eşek" vurgusu daha yapılır ki, o da çok ilginçtir ve günümüzle doğrudan ilişkilidir;

Cuma Suresi'nin 5. ayetine göre; kendilerine Allah'ın kitabı geldikten sonra, onun "ruhunu terk edip, lafzına tapınanların durumu, kitap yüklü eşeklerin durumu gibidir."

Buraya dikkat! Kendisine Kur'an geldikten sonra, Kur'an'ın en çok lanetlediği şeyleri hayatının şiarı yapanlar, mala, güce, koltuğa boğulanlar, buna rağmen "kitabı dilinden düşürmeyenler" için söyleniyor bu söz. Kitap yüklü eşekler!

Bunu ben söylemedim. Kur'an-ı Kerim, kendisiyle amel etmeyip, kendisini dilinden düşürmeyen, hatta silaha dönüştürenler için söylüyor.

Ve ne enteresandır ki, eğitim sistemi olarak belirginleşen Kur'an derslerinde, Kur'an'ın lafzı öğretilip, ruhu terk edilecek. Yani çocukları "kitap yüklü eşeklere dönüştürmeye" gayret edecekler.

Kur'an eşitlik diye haykırırken, işçisini sömüren, yoksulun hakkını gasp etmek suretiyle bankalarda para istifleyen, 5 Yıldızlı VIP Hac ziyaretleri yapan, Allah'a inanıp kapitalizmle amel eden, mücahitlikten müteahhitliğe terfi edenlere sesleniyor Kur'an. Ya adam gibi amel edin ya da sırtınızdan bu yükü indirin...

Ey dini iktidar sopası yapanlar!

Ey dini zengin eğlencesine dönüştürenler!

Din'le Kitap'tan...

AŞAĞILIK MAYMUNLAR

Bildiğiniz üzre Kur'an'da bir de maymun konusu var. Hatta öylesine çarpıtılmış ki, birçok farklı mütefekkir meseleyi Darwin ekseninde ele almış. Biyolojik olmayan, tümüyle sosyo-psikolojik bir mesele olarak "maymun meselesi" Kur'an'ın önemli vurgularından birine işaret eder.

Bakalım bu kelime Kur'an'da nerelerde, nasıl geçiyor. Birlikte görelim.

"Cumartesi yasağını çiğneyenleri hatırlayın. Onlara 'Aşağılık maymunlar olun!' demiştik. Böylece bunu hem öncekiler hem sonrakiler için bir ibret ve sakınanlar için öğüt yaptık." (Bakara, 65-66)

"Kibirlenip de yasak edilen şeylerden vazgeçmeyince onlara 'Aşağılık maymunlar olun!' dedik." (A'raf, 166)

"Allah katında bunlardan daha şiddetli bir cezayı hak edenleri size haber vereyim mi? Onlar Allah'ın lanet ettiği, çok kızdığı, kendilerini maymunlara ve domuzlara dönüştürdüğü kimselerle tağuta tapanlardır. İşte bu doğru yoldan sapıp gitmiş olanları çok berbat bir yer bekliyor." (Maide, 60)

Evet. Üç ana yasağı çiğnediği için insanlığı aşağılık maymunlar diye tanımlayan Kur'an'ın bu yasaklara verdiği anlamı birlikte değerlendirelim;

Cumartesi yasağı neydi?

Erich Fromm'un şu tespiti Cumartesi yasağının ne olduğunu gösterir;" mülkiyet edinmeme, eşitlenme günü..."

Cumartesi yasağı, "6 gün çalışıp, 7. gün kazanılan değerin ihtiyaçtan fazlasının dağıtılmaması, çalışmama, kaynaşma günüdür." Bu yasak İslam'da Cuma günü yapılan Cuma namazına dönüşmüştür. Cuma günü sadece namaz kılınmaz, bir araya gelinir, dükkân kapatılır. İhtiyaç fazlaları dağıtılır, eşitlenilir. Peki ya böyle midir? Öyle ya, bizler de Cumartesi yasağını çiğnemiş olduğumuzdan, aşağılık maymunlara dönüşmüş durumdayız. Bakın şu "İslamsılarımızın haline..."

İkinci ayetin orijinalinde geçen "eklimus suht" kelimesi, haram yemek, kökünden kazımak manasına gelir. Riba yemek, harama bulaşmak, rant-ihale devşiriciliği yapmak, yandaşına parsel paslamak, kamu malını zimmetine geçirmek manalarına gelir. Bu fiillere muhatap olanlara "aşağılık maymunlar" diyor kitap. Kimlere denk düşüyor dersiniz? Ne kadar maymun var parlamentomuzda öyle değil mi?

Üçüncü ayette geçen "tağut ve guğul" kelimeleri de önemlidir. Tağut, haddini aşmış olan demektir. Tağuta tapmak, haddini aşana kulluk etmek demektir. Kula kulluk etmek demektir. Kula kulluk edenler "maymun olarak tanımlanıyor." Ve guğul kelimesi; türevlerine baktığımızda zaten resim beliriyor; Sözlükte "Bir şeyi gizlice almak" demektir. Elbise altından giyildiği için gizlenmiş elbise (ğılale), parfümün saçın diplerine sürüldüğü için gizlenmiş olması (ğılale fi'r-re's), kendine ait olmayan ganimet vs. gizlice üzerine geçirme (ğulul), gizli dolap çevirme, hile, sahtekârlık, kin (ğıll), devenin tam kanmadan önünden suyunun alınması (iğlale'l-ibl), bir şeyin kâr ve gelirini alma, istismar ve sömürü (istiğlal), bir şeyin hâsılatı, geliri, ev kirası (el-ğulle)...

Kısacası; rantçılık, ihalecilik, kamudan aşırma, yandaşa mal devşirme, mal vermeme, paylaşmama, eşitlenmeme, malı İsviçre bankalarına kaçırma, ihale kolpacılığı, kalpazanlık, yavşaklık, döneklik, işbirlikçilik, muhterislik, koltuk sevdası, mülke tapmak kişiyi "aşağılık maymun" yapıyor. Kur'an da bunu alenen haykırıyor.

Hayvanat bahçesine gitmeye lüzum yok, yemişi kahır olan "aşağılık maymunlar" etrafımızı kuşatmış durumda. Kur'an'ın nefesini içinize çektiğinizde onları görebiliyorsunuz.

BOP'cu, ABD'ci aklın varacağı nokta bellidir. Aşağılık maymun...

Kamu malını "yemiş ve muz sanıp saldırmanın" dayanılmaz hafifliği diyelim. Hafif maymunların politik raksı...

Allah fitneden korusun.

Fitne demişken, buyrun...

FİTNEDEN SAKININ!

Dostum Ebu'l-Kasım dedi ki: "Kâbe'nin Rabbine yemin olsun onlar zararda!" "Ey Allah'ın Resulü, annem babam sana feda olsun, onlar kimlerdir?" dedim. Dedi ki: "Onlar mal yığanlardır!" Ancak –eliyle ön, arka, sağ ve sol taraflarını göstererek– şöyle şöyle bol bol verenler müstesna" dedi ve hemen ilave etti: "Böyleleri ne kadar az!" (Ebu Zer'den: Müslim, Zekât, 301, [590]; Buhârî, Eymân 3, Zekât 43; Tirmizî, Zekât 1, [617]; Nesâî, Zekât 2, [5, 10-11])

"Zenginlik fitnesinin şerrinden ve yoksulluk fitnesinin şerrinden sana sığınırım." (Buhari; Deavat 38, 40, 42, Muslim; Zikr 15, 50)

Zenginlik ve yoksulluk fitnesi. Hz. Ali diyor ki;

Yoksulluk küfürdür. Yani aslolan bir durum değildir. Gayri-fıtridir. Tabiatla çelişir. Çünkü birileri mal topladığı için, diğerleri yoksullaşmıştır. Küfürdür, yani üzeri örtülmüş bir hakikatten dolayı doğmuştur. Hak değildir. İlahi adaletin tecellisi falan da değildir.

Yoksulluğu ilahi adalet gören bir din afyondur...

Haşa, İslam'da böyle bir lafz söz konusu dahi değildir.

Efendim, fitne dedik, amma velakin bu fitne kavramı da çok ilginç bir kavramdır. Fitne Arapçada, "altını eritmek için yakılan ateşe verilen addır." Zamanla, kargaşa, ara bozuculuk manalarına gelir. Ama asıl anlamı üzerinden hareket ettiğimizde anlam derinliği genişler.

Altın neden eritildi? Doğal bir servet aracına dönüşmesi nedeniyle, paraya dönüşmesi adına eritilmiştir. Büyük altın kütleleri, paracıklara dönüştürülmek için eritildi. Kalıplara döküldü ve PARA çıktı ortaya...

Arapların "PARA KEŞFİ" böyle bir süreçtir. Dolayısıyla "fitne", paranın keşfine neden olan unsur olarak anılır...

Yani esas olarak etimolojisine girdiğimizde böyle bir derinlik çıkar. Ki bu işlerin ustası olan Hz. Ali; kelimeyi hep bu noktaya isabet ettiren yerlerde kullanmıştır. Tek bir istisna dahi yoktur... (Bkz. Nehc'ul Belağa)

"Her ümmet için bir fitne vardır, benim ümmetimin fitnesi de maldır." (Ka'b İbnu İyâz'dan; Tirmizî, Zühd 26, [2337])

Büyük ateş / fitne!

Mantığı gereği, büyük kütle saca konulur. Altı fitnelendirilir / yakılır. Eriyen kütle kalıba dökülür. Ve böylece "Çoğalmış olur."

Ateş büyüdükçe eritilen altın miktarı çoğalır.

Lakin bugün de fitne budur. Mal çoğaltmak için yapılan bütün işler "fitnedir."

Kitabına uydurulmuş hırsızlık olan "sözde dine uygun bankacılık" sistemleri, ticaret adı altında türlü taklalar ihtiva eden işler vs.

İslamileştirilmeye çalışılan kapitalist alışkanlıkların tamamı, fitnedir. Amaçları mal arttırmaktır.

Dünyalık arzusu: Fitne

"Kıyamet günü öyle topluluklar gelecek ki, amelleri Tıhame dağı kadar oldukları halde cehennem ateşine girmeleri emredilir." Dediler ki ey Allah'ın Resulü onlar namaz kılıyorlar mıydı? "Evet" dedi. "Onlar namaz kılıyorlar ve oruç

tutuyorlardı, hatta gece namazına kalkıyorlardı. Ancak dünyalık bir şey gördüklerinde hırsla atlıyorlardı." (İbn Mace; Zuhd, 2/1418).

"Bir evin gölgesi, katıksız ekmek ve Âdemoğlunun avretini örten şeyden ötesi fazladır. Âdemoğlunun onda hakkı yoktur." (Tırmızi; Zühd, 9/206)

Müslüman zengin olamaz mı? Siz Müslümanların zenginliğini çekemiyor musunuz? Ne yani bir lokma bir hırka mı yaşayalım?

Bu tip sorular sürekli yankılanıyor. Lakin bu sorular; sistemin içine çöreklenmiş sorulardır. Çünkü Müslüman zengin olamaz. MüslümanLAR zengin olur. Bu kadar basit bir detayı dahi görmezden gelmenin nedeni, FİTNELENMİŞ olmaktır.

Müslüman malı kendinde toplayamaz, tabana yayar ve halkın tamamı zengin olur. Bunda itirazı olan, cahildir! Haşa, bizim öyle bir itirazımız söz konusu değildir.

Lakin, sekülerizme cop sallayıp, tersinden sekülerize olan; bankalara abdest aldıran, moda geleneği dahi inşa eden (Bkz. *A'la* Dergisi, vs.), yılların gayretiyle sermayeyi elinde toplamış olan, muhafazakâr unsurlardan bahsetmiyorum. Müslümanlardan bahsediyorum...

Çünkü bu ikisi aynı değildir.

Fitne, önce vicdanı eritir, sonra insanlığı, en sonunda ısı o kadar yükselir ki, altın erir!..

Ama elbette "kızıl rüzgâr eser..." Bana kızıl-komünist diyen yaşlı amcaya hatırlatayım...

KIZIL RÜZGÂR

Hadis âlimleri çoğu kez işlerine gelmeyen bir hadisi türlü bahanelerle etkisizleştirmeye çalışmıştır. Sosyal-siyasal vizyonu olan, anlamlı hadisler budanmış, türlü yaklaşımlarla etkisizleştirilmiştir.

Bunlardan önemli bir örnek vereceğim. Ve *Kutub-i Sitte*'de geçen "açıklamalardaki" o vahim durumu gözler önüne sereceğim.

Hadis

(5182) – Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm)'ın muhacir ashabından bir adamın anlattığına göre, Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm) şöyle buyurdular:

"Müslümanlar üç şeyde ortaktırlar: Su, ot ve ateş." (Ebu Davud, Büyû 62, [3477])

Açıklama

Hattâbi hadisi şöyle açıklar: "Arzın mevat (işlenmemiş) kısmında biten ot, kimseye ait değildir. Herkes orada hayvanını otlatabilir. Öyle yerleri kimse sahiplenip, başkasına yasak koyamaz. Ancak bir kimsenin mülkünde olan bir arazinin otu ise, o kimseye aittir. Onun izni olmadan üstünde başkası tasarrufta bulunamaz." (Bu açıklamayla yukarıdaki hadisin ne alakası olduğunu çözenler beri gelsin. Yukarıdaki hadis; böyle bir detay vermemekte ve genelleme yapmaktadır. Dolayısıyla açıklama tahribat yapmaktadır.)

Ateşe iştirakten murad, lamba yakma ve aydınlanma talebinde, istek yerine getirilir, mâni olunamaz demektir. Aksi

takdirde ateş isteyene ateşinden verme şeklinde bir iştirak mecburiyeti mevcut değildir. Çünkü bu hal eksiltmek hasıl eder. Öyleyse ateş sahibi ateşinden vermeyebilir. (Bu açıklama da hadisin temel mesajını belirli bir ön kabul ekseninde yorumlamak suretiyle çarpıtmıştır. Tümüyle tahribat doludur.)

Su hakkında da hüküm böyledir. "Emekle, masrafla temin edilen su istisna edilerek, nehir suyu gibi tabiatta kendiliğinden mevcut olan su, herkesin müşterek malıdır, istifade edilebilir" denmiştir.

Mamafih bazı âlimler, hadisi, ıtlakı üzere anlamayı esas alıp, "Bu üç şeyde kesin mülkiyet olamaz, satışları caiz değildir" demiştir. Ancak fukaha arasında meşhur görüşe göre, müşterek ottan murad hiç kimseye ait olmayan mubah ottur, sudan murad da yağmur, göze ve kimseye ait olmayan nehir suyudur. Ateşten murad da, mubah odunlardan elde edilip yakılmak suretiyle elde edilen ateştir. Değilse, kişi kabına aldığı suyu satabilir, diğerleri için de hüküm böyledir.

(İbrahim Canan, *Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi,* Akçağ Yayınları: XIV, 516-517.)

Atıl ot, yağmur ve kendiliğinden yanan ateş. Bakın hadis ne hale gelmiş. Hangi bakış açısı bir sözü bu kadar çarpıtabilir dersiniz? Durum açıktır.

Oysaki hadis çok nettir; "toprak mülkiyeti, suyun mülkiyeti ve ateş (güvenlik, barınma) ortaktır." Bunun "öylesi, böylesi olmaz." Yeni mülkiyet düzenini tanımlayan bu hadis, eski düzenin müfsidleri tarafından içi boş bir tenekeye dönüştürülmeye çalışılsa da bu tutmaz. Çünkü metin sarihtir, nettir, açıktır...

İlgili açıklamayı dikkatli okuyun. Noktasına virgülüne dokunmadan aktardım. Bu açıklama, tam bir hezeyandır. Hadisin metnini doğrudan "tevil yoluyla" (yorumlama yoluyla)

çarpıtma örneğidir. Bu çarpıtmaya dikkat edin...

Şimdi de başka bir hadis vereceğim;

"Emanet (devlet malı) ganimet muamelesi gördüğünde, zekât ise (zorla alınan) bir ceza olarak algılandığı zaman... kızıl rüzgârı bekleyin" (Hz. Muhammed)

Efendim, bu hadislerde geçen kızıl rüzgâr; kıyamet öncesi çıkacak duhan/duman oluyormuş...

Öyle mi dersiniz?

Bu rüzgâr, Karmatilerin bayraklarının rengi olan "kızıl" renkte olması hasebiyle, kenzcileri kasıp kavuran bir devrim rüzgârı olmasın sakın?

Ne o? Yoksa "İslamcılığın kızıl düşmanlığı" bu hadise mi dayanıyor?

Emaneti ganimet yapanlar, devleti babasının malı görenler; kızdılar mı?

Korkunun ecele faydası yoktur...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

AHİRET MESELELERİ

ARAF EHLİ KİMLERDİR?

Şimdi de kerametizm gölgesinde kalmış bir hadiseden bahsedeceğim. Birçoğunuz bilir, ahirette insanlar cennet ya da cehenneme sevk edilecek. Bir kısım da tam ortada kalacak. Bunlara "araf ehli" deniliyor.

Geleneksel anlatılar genellikle bu çerçevededir. Lakin meselenin özü hiç böyle değildir. Araf gibi sosyolojik bir kavram nasıl olmuş da böyle çarpıtılmış; benim aklım almıyor açıkçası!

Efendim, "urf" kum yığını, yerden yüksek olan yer manasındadır. "Araf", "urf"un çoğuludur, tepeler manasına gelir.

Arafat, itiraf, irfan gibi kelimeler de bu kökten gelir. Bilgi tepeciği manası ağır basar. Ki bir farkındalık düzeyine işaret eder.

Cennet ve cehennemle alakası nedir?

A'raf Suresi'nin 46. ayeti meseleyi başlatır:

"(46) İki taraf arasında bir perde, araf üzerinde de herkesi yüzlerinden tanıyan erler vardır. Cennet halkı, özleyip durdukları halde henüz ona girmemiş olanlara şöyle seslenirler: 'Selam size!'

(47) Gözleri ateş halkı tarafına çevrildiğinde de şöyle yakardılar: 'Ey Rabbimiz, bizleri zalimler topluluğuyla birleştirme.'

(48) Araf halkı, yüzlerinden tanıdıkları bazı erkeklere seslenip şöyle derler: 'Bir araya gelmeniz de büyüklük taslamanız da size hiçbir yarar sağlamadı.'

(49) Şunlar mıydı o, 'Allah kendilerini hiçbir rahmete erdirmeyecek' diye yemin ettikleriniz? Ey cennetliler!' Siz de girin cennete. Ne bir korku var size ne de kederleneceksiniz."

Dikkatli incelediğimizde, araf üzerindeki insanların, cennetlikleri ve cehennemlikleri yüzlerinden tanıyacak kadar güçlü bir donanıma sahip olduğunu görürüz. Tam olarak, tevil (anlamlandırma) gereği, araf kelimesi bu bab nedeniyle "bilgi tepeciği" anlamını alır.

Ve devamı çok önemlidir:

"Bizleri zalimler topluluğuyla birleştirme."

Tekil bir anışla zalimler bir topluluk olarak tanımlanmıştır. Ancak zulüm fiili kullanılması hasebiyle "bir yeryüzü sürecinden bahsetmek gerekir". Çünkü zalimlerle bir arada bulunmama talebi, zulüm karşısındaki endişeden ileri gelir. Ve önemli olansa eğer burası "ahiretteki cehennemse", zalimlerin zulmü, cehennemin ıstırabından daha korkutucu olamaz. Ki eğer cehennemin ıstırabı değil de zalimlerin zulmü endişelendiriyorsa bu ayet yeryüzü cehennemine işaret ediyor demektir.

Araf/devrimci ahlakı...

Devamında (49. ayette) cennetliklere seslenenler araf ehlidir. Pasajın bütünlüğüne göre, cennetliklere cenneti tanımlamaktadırlar. Dikkat edin: "Ne bir korku vardır ne de kederleneceksiniz."

Hz. Peygamber Efendimiz'in Hıra Tepesi'ne çıkması bir anlam taşır. Sisteme tepeden bakarak, çelişkilerden arınarak gözlem yaptığı manasına gelir. İşte araf ehli budur. Cenneti (sınıfsız toplumu-kedersiz toplumu) ve cehennemi (sınıflı toplumu) belirgin biçimde gören, algılayan ve insanları cennete davet eden "ilim erbabıdır".

Bugünün terminolojisiyle araf ehli, teorisyenlerdir. Zalimler

topluluğundan uzak, kedersiz, eşit ve hür bir toplum inşa etme adına, bilgi tepelerinin başından halka seslenen yiğitlerdir!

A'raf Suresi'nin devamında:

"(56) Yeryüzünde, orası barışa kavuştuktan sonra bozgun çıkarmayın. Ürpererek ve ümit ederek dua edin ona. Hiç kuşkusuz, Allah'ın rahmeti, güzel düşünüp güzel iş yapanlara çok yakındır.

(58) Güzel ve temiz beldenin bitkisi Rab'binin izniyle çıkar. Pis ve çorak beldeden ise zararlı bitkiden başkası çıkmaz. Şükreden bir topluluk için ayetleri işte böyle çeşitli şekillerde sergiliyoruz.

(59) Andolsun ki biz, Nuh'u toplumuna gönderdik de o şöyle dedi: 'Ey toplumum! Allah'a kulluk ve ibadet edin. Sizin ondan başka tanrınız yok. Üstünüze çok büyük bir azabın inmesinden korkuyorum.'

(60) Toplumunun kodamanları dediler ki: Vallahi biz seni açık bir sapıklık içinde görüyoruz."

Sure kendisini işte böyle somutlar. Dikkatli okuyunuz!

Sure devam ederken, araf anlatılırken, araya Nuh kıssası girer. Allah dışında kulluk edilenler (altın, gümüş, dolar) olan bir topluma gider; onları azaptan (cehennemden) cennete çağırır.

Ve ilk kimler tepki gösterir: "Kavmin kodamanları".

Servet ve iktidar sahipleri, mal-mülk-tarla-parsel tekelleri...

Araf ile ilgili pasajın hemen dibine bu bölümün gelmesi ne manaya gelir?

Cehennem ehlini, yani sınıflı toplumu inşa eden sürecin mimarlarını reddeden, onların inşa ettiği toplum karakterinden uzak duran, halkı cennete, yani eşitliğe, kardeşliğe çağıran her öncü, araf ehlidir.

Araf ehli, cennet ile cehennem arasında durur. Cehennemden cennete geçişin kilididir.

Ve anlatıldığı gibi, ölüm sonrası bir süreç değil, bizzat yeryüzünde vuku bulan bir hakikattir. Araf ehli mi arıyorsunuz?

"Devrim" diyenlere bakın!

KUR'AN'DA ŞAHADET

Şahadet, şehitlik kavramları çok sık kullanılır. Sol örgütler kayıplarına "Devrim Şehidi" der. İslamcı yapılar "şehid" kavramını çok daha fazla kullanır. Velev ki bu kavramın özü, çarpıtılmıştır.

Bir memlekette "şehitlik mertebesine erişmiş insanlar varsa" orada kargaşa, zulüm olmaz.

Çünkü şehitlik İslam düşüncesi dahilinde "ölümle alakalı bir kavram değildir." Yani "şehid olabilmek için tam aksine, DİRİ olmak gereklidir..."

Kur'an'da kullanılan "şehiyd" kavramı; Şehid, şahit/şahadet kökünün mübalağa kalıbında ifadesi olup, açık bir bilgiyi en iyi bilen manasına gelir.

Ve Kur'an'da "Allah yolunda ölme" ifadesi geçen hiçbir ayette "bu kavram kullanılmaz." O ayetlerde "fi sebilillah" kavramı vardır. Allah yolunda ölmek...

Şimdi diyecekler ki, bu sıkıntılı günlerde neden bunu gündeme getiriyorsun. Evvela söyleyelim; Kur'an'da "Allah yolunda ölmek" noktasında şehitlik kavramı kullanılsın ya da kullanılmasın, bu mertebe övülmüştür. Ve o temel esas üzre ölenlerin, ölüler olmadığı, bilakis diri oldukları vurgulanmıştır...

Şehid kavramını bu bahsin dışına taşıran temel özellikse, bu ölüme neden olan durumun analizini yapan, o bilgiye vâkıf kişiliğe işaret etmesinden ileri gelir. Yani şehit, bilgi

yüklü kişidir. Allah yolunda ölenlerin, ölümüne neden olan konjonktürü çözümleyen aklın ta kendisidir...

"Allah yolunda öldürülmüş olanları ölüler sanma sakın. Hayır! Onlar diridirler. Rablerinin katında rızıklandırılıyorlar." (Âli İmran, 169)

Fakat bu kavram (şehid) o kadar tahribata uğramıştır ki, bazı hadisler işin vahametini gözler önüne seriyor. Size bir örnek:

Ümmü Haram anlatıyor; " Resulallah buyurdular ki: "deniz tutması sebebiyle (gemide) kusan kimseye şehit sevabı verilir, boğularak ölene de iki şehit sevabı vardır." (K.S.1151, V, 5 260 Akçağ, alıntısı Ebu Davud Cihad 10, [2493])

Şehid kelimesinin çoğulu şühedadır. Kur'an'da geçen Allah'ın isimlerinden birisi de "Eş-Şehiyd'dir." Her şeye şahitlik eden manasına gelir. Fussilet Suresi 53. ayette; şehid olmanın nasıl mümkün olacağı ifade edilir;

"Bir insanlara delillerimizi hem dış dünyada hem de iç dünyalarında göstereceğiz. Ta ki onun Hak olduğunu anlayıp şehid olsunlar. Rablerinin şehid olması yeterli değil mi?"

Burada geçen "şehidun" kalıbı, tam manasıyla kavramın öz anlamına uygun kullanılmıştır. Şehid olmak/mevzuya tanık olmak. Lakin bu da yetmiyor, vâkıf olmak; o mevzunun nedenlerinin ve sonuçlarının bilgisine sahip olmak. Evet. Mesele budur...

Allah yolunda ya da Allah'ın kullarının selameti için yaşamını yitirenlerse "fi sebilillah" yani Allah yolunda rahmete kavuşan kişi denir. Bu kişilerin ölümsüz olduğu, çok muhteşem mertebelere sahip oldukları anlatılır. Yani bu kişilere illa şehid diyerek, o derin anlamlara sahip kavramı etkisizleştirmek gerekmez. Çünkü şehid deseniz de "mertebeleri yüksektir, demeseniz de..."

KIYAMET'İN SIRRI

Kıyamet öyküleriyle büyüdük. Gök yarılacak, yıldızlar aşağı düşecek, dağlar eritilecek...

Hatta kimi zaman, kıyametin dehşetinden ötürü; "yahu bu nasıl iştir?" diye düşündük çoğumuz. Allah kuluna hiç zulmeder mi?

Hayır etmez!

Deccallerin, Mehdilerin, Mesihlerin, gökten dökülen yıldızların gölgesinde yitirilmiş bir anlam, bir kıyam öyküsüdür...

Kur'an'da yaklaşık 92 yerde geçen Kıyamet kelimesi, ölülerin dirilmesi, kalkış, kaldırılmak, uyandırılmak gibi anlamlar ihtiva eder.

Ezilenlerin, yoksulların, yetimlerin, miskinlerin ayağa kalkışıyla silkelenen kodamanların yıkım sahnesini anlatan bu ayetler; ne hikmetse "Mekke'nin fethinden sonra hiçbir ayette yer etmemiştir."

Evet! O dehşet verici Kıyamet sahneleri; Mekke fethiyle son bulmuştur. Bundan sonraki ayetlerse; cennet tasvirleriyle dolup taşan metinler ihtiva etmekle birlikte, uyarı mahiyetinde bir içerik kazanmıştır...

Bu hususta iki çarpıcı ayetten bahsetmek gerekir.

Nisa Suresi, 141. ayet: Sizi gözetleyip duruyorlar. Allah'tan size fetih nasip olursa, "sizinle birlikte değil miydik" diyecekler. Kâfirlere bir nasip ulaşırsa şunu söyleyecekler: "Başarınıza destek vermedik mi, müminlere karşı size siper olmadık mı?"

Artık kıyamet günü aranızda Allah hükmedecektir. Allah, müminler aleyhine kâfirlere bir yol asla nasip etmez.

Mümtehine Suresi, 3. ayet: Kıyamet gününde ne hısımlarınızın ne de çocuklarınızın size hiçbir yararı olmaz. O, sizi birbirinizden ayıracaktır. Allah, işleyip ürettiklerinizi açık açık görmektedir.

Bu ayetlere nitelik kazandıran hakikat, Nisa Suresi 141. ayette geçen "Kıyamet kavramının, fetihle birlikte anılışı" ve Mümtehine 3. ayetten bir sonraki ayetin içeriğidir.

Mümtehine Suresi, 4. ayet: İbrahim'le, beraberinde olanlarda sizin için çok güzel bir örnek vardır. Hani, onlar toplumlarına şöyle demişlerdi: "Biz sizden de Allah dışındaki kulluk ettiklerinizden de uzağız. Sizi tanımıyoruz. Sizinle bizim aramızda, siz Allah'a, yalnız Allah'a inanıncaya kadar, sürekli düşmanlık ve nefret olacaktır." Ancak İbrahim babasına şöyle demişti: "Senin için hep af dileyeceğim ama Allah'tan sana gelecek şeyi geri çevirme gücüm yoktur. Ey Rabbimiz! Yalnız sana güveniyoruz, yalnız sana yöneliyoruz! Dönüş yalnız sanadır!"

Yani Allah'a şirk koşan kodamanların Kıyameti, amenülerin "nefreti ve isyanıdır!" Tıpkı Mekke'nin fethi gibi...

Ve o gün, cürüm işleyenler, şirk koşanlar/mülkte ortaklık iddia edenler yeryüzünde hiçbir şey yapmadığını iddia edecek;

Rûm Suresi, 55. ayet: Saat gelip kıyamet koptuğu gün, günahkârlar dünyada bir saatten başka kalmadıklarına yemin ederler. Onlar işte böyle çevriliyorlardı.

Bir saat vurgusu bir deyim olmakla beraber, "ben hiçbir şey yapmadım" manasında kullanılır. Ve ilginç olan şeyse; saatle ifade edilen bu deyimin kullanılışı, saatin/zamanın geçerli olduğu bir ortama işaret etmektedir. Bu ortam ''dünya"dır!

Allah, vahiy metninde; bunun dünyada olacağını, eğer burada olmazsa da "ahirette mutlak anlamda olacağını belirtir".

Dünyada olacak olması itikad, ahirette olacak olması inançtır. Allah'a inananlarsa; bu işin er ya da geç olacağı inancıyla, bu kıyamın yeryüzünde olması için mücadele ederler...

Âli İmrân Suresi, 106. ayet: Gün gelir bazı yüzler ağarır, bazı yüzler kararır. Yüzleri kararanlara şöyle denir: "İmanınızdan sonra küfre mi düştünüz? Hadi, saptığınız küfür yüzünden tadın azabı!"

Kıyamet günü, Allah'a ortak koşanlar yüzlerinden tanınırlar. Bu, daha evvelce belirttiğim vech kavramına atıftır.

Yüzden tanıma; karakter, kişilik ve dış görünüşten tanımadır. Yani, kıyam eden kitlelerin genel yapısı itibarıyla tek tip oluşları, sınıfsızlaşma yanlısı oluşları yanında, kodamanların içinde bulundukları refahın tecellisi olan meta, onların tespiti için göz önünde olacak, yapıp ettikleri ortaya çıkacak, en basiti kılık kıyafetlerine varana kadar kendilerini ele vereceklerdir.

Demek ki Kıyamet sınıfsal kimlikleri belirgin kılacaktır. Yeryüzündeki kıyamet, sınıf savaşıdır.

Ezilenlerin ayağa kalkışıdır.

Zümer Suresi, 31. ayet: Sonra siz, kıyamet günü Rabbinizin huzurunda davalaşacaksınız.

Davalaşmak, hesaplaşmak; bizzat hitap edilen toplum göz önüne alındığında, ezilenlerle ezenler arasındaki ilişkiye işaret etmektedir. Bu ayetlerin vahyedildiği toplum, kölelerden oluşan bir kalabalıkken, bu vahyi inkâr edenler, yani hesaplaşılacak olanlarsa; kölelere efendilik taslayan kodamanlardır.

Zuhruf Suresi, 85. ayet: Göklerin, yerin ve bunlar arasındakilerin mülkü kendine ait olan o Allah'ın şanı yücedir. Kıyamet saatine ilişkin bilgi O'nun katındadır. Siz de O'na döndürüleceksiniz.

Zuhruf Suresi'nin 85. ayetinde de belirtildiği gibi, göklerin ve yerin mülkü Allah'a aittir. Ancak bu metindeki gariplik; hemen ardından "kıyametin vurgulanışıdır."

Bu, kinayeli bir anlatımdır. Arap edebiyatında çok sık kullanılan bir yazın biçimidir. Yani bir meseleye atıf yaparak, amaca işaret etmektir.

Bu tip kinayelerle, Kıyametin amacı ortaya çıkartılır. Bu bağlamda; Kıyametin, miskinler, yetimler, köleler, ezilmişler eliyle hayata geçirilmiş kutsal bir isyan olduğunu söylemek mümkündür...

Ancak bu "ölüm ötesi bir kıyametin varlığını inkâr etmeyen bir hakikattir."

Belirttiğim gibi, dünyadaki Kıyamet itikad, Ahiret yurdundaki Kıyamet ise inançtır...

Kur'an her ikisini de ihtiva eder. Ancak dünyadaki Kıyam'ı ise zaruri kılar...

ZEBANİ KİMDİR?

Ürkütücü bir başlık değil mi? Evet!

Zebani denildiğinde, cehennem bekçileri, yaratıklar geliyor akıllara. Öyle kazınmış. Eminim bu yazıyı okuyan birçok kişi; sözlüğü açıp, zebani kelimesinin manasına bakmamıştır. Zebani, cehennem bekçisi, yaratık, canavar olarak kafalara kazınmıştır.

Bu yapılarak, yine çok önemli bir kavram katledilmiştir. Zebani, Kur'an'ın en önemli kavramlarından biridir. Ve doğru anlaşıldığında, günümüze geçiş yaparak; somut bir yaklaşım içine eklemlenecektir.

Dilerseniz başlayalım:

Bu kavram, Kur'an'da sadece tek yerde geçer. İlk vahyedilen sure olan "Alak Suresi" bünyesinde yer edinen kavram çok ilginç bir yerde anılır;

Karşı kuvvet!

Alak Suresi'nde tasvir edilen "müstağni", yani servetle şımarmış tipe atfen; "çağırsın bakalım meclisini-kurultayını" diye somutlayan ayetten sonra;

"Biz de zebanileri çağıracağız" biçiminde bir vurguyla bu kavram dinsel metne girer...

Hatırlarsanız daha evvel Alak Suresi'ne değinmiştim. Bireyci, egoist, kenzo, malcı bir tipi eleştirirken, bu tiplerden oluşan "örgütlü güçlere" atıf yapılır. O dönem bu gücün adı "Daru'nnedve" idi. Daru'nnedve, Mekke şirk çetesinin

meclisiydi. Danışıklı dövüşme kuruluydu. Kabile reislerinin tüm işlerini görüştükleri oligarşik bir üst yapılanmaydı...

Onların bu yapısına karşılık, zebanilerin çağrılacağının söylenmesi çok enteresandır!

Zebun eden?

Zebani, zebun eden; yani felce uğratan demektir. Lakin denk tutulduğu örgütlü güç karşısında, örgütlü bir yapı olarak karşımıza çıkmalıdır. Çünkü örgütlü gücü felç eden bir örgütlü güçten bahsedebiliriz (Polarite gereği).

Çağrılan gücün tüm tezlerini çürüten, onları zırru zeber eden. Perişan hale sokan, felsefi ya da askeri olarak onları darmadağın eden, hayata tutunmalarını sağlayan tüm dalları kesen, kişi, kurum ya da hadiseler, zebun kavramı dairesine girer. Yani zebani, bir insan, örgüt, düşünce ya da eylem olabilir!

Yalnız! Cehennemin koşullarını iyi bilirler! Yani, Kur'an'ın yeryüzü cehenneminin (sınıflı toplumun-kapitalist sistemin) koşullarını iyi bilen, o sistemi içten çökerten ya da dıştan kuşatan bir paradigma yaratır. (Bkz. *Şeytan Evliyaları*, Sosyolojik Olarak Tevhid)

Büyük tehdit!

Darun'nedve'nin oluşturduğu tehdide karşılık, zebani tehdidiyle yola çıkan Kur'an, somut sömürü karşısında, soyut bir tehdit üzerinden dünyevi bir başarı kazanımını amaçlamamıştır.

Bu zaten, çürük bir şirk düşüncesidir.

Zebaniler, şirk sistemini çözmüş kafalardır. Şirk sisteminin bütün pisliğini yüzüne vurup, halkı uyandıran teorik beyinlerdir. Sistemi felce uğratan kalemler ya da güçlerdir.

Çünkü kelimenin anlamı bizzat budur!

Bunun dışında bir zebani aramak, dindarlık adına Kur'an düşmanlığı dışında bir şey olmaz.

Büyük bir zebani; Hz. Musa!

Size zebanileşme temayülünden bahsedeyim. Zebanileşmemiz gerekiyor...

Hz. Musa, büyük bir zebanidir. Firavun düzeninin tağut kimliğini zebun etmiştir. Felce uğratmış, kilitlemiş, perişan hale sokmuştur. Bunu nasıl yapmıştır dersiniz?

(112) "Tüm bilgili toplum mühendislerini sana getirsinler. "

(113) Büyücüler Firavun'a gelip dediler ki: "Eğer galip gelen biz olursak bize iyi bir ödül var mı?"

(114)"Evet, dedi, ayrıca siz benim en yakınlarımdan olacaksınız. "

(115) Toplum mühendisleri şöyle dediler: "Ey Musa! Sen mi hünerini ortaya atacaksın yoksa biz mi hünerlerimizi sergileyelim?"

(116)"Siz sergileyin" dedi. Hünerlerini ortaya atınca, halkın gözlerini büyülediler, onları dehşete düşürdüler. Çok büyük bir illüzyon sergilediler.

(117) Biz de Musa'ya şöyle vahyettik: "Hadi at asanı/ilmini!" Bir de ne görsünler, asa, onların ortaya getirdikleri şeyleri yalayıp yutuyor.

(118) Böylece hak ortaya çıktı, onların yapıp ettikleri, işe yaramaz hale geldi. (A'raf, 112-118)

Asanızı atın!

İlk kitabım olan *Gayya*'da detaylıca işlemiştim. Musa'nın asası, ilim ve isyan manalarına gelir. Ortaya asayı atmak, ortaya bilgini, ilmini koymak demektir.

Firavun düzeninin "toplum mühendisleri/sihirbazları" ile karşı karşıya gelen Musa (a.s.), onların hünerlerini ve toplumdaki etkilerini gözlemlemiş, akabinde ortaya öyle bir bilgi koymuştur ki, onların tüm tezleri çürümüş ve halkın gözü açılmıştır.

Sistemin belini kıran tezleri, en iyi sihirbazların dahi oyununu bozmuştur. Yani, onların sistemini felç etmiş, bu yolla halkı uyandırmıştır.

Hatta;

(119) Orada mağlup oldular, küçük düştüler.

(120) Ve büyücüler secdeye kapandılar.

(121) "Âlemlerin Rabbine iman ettik, dediler; (A'raf, 119-121)

Öyle bir hale düşmüşlerdir ki, savunmayı bırakın, adeta teslim olmuşlardır.

Bugünün büyük büyücüleri!

Bugün de Küresel Firavun düzeninin büyücüleri vardır ve hünerleriyle halkı büyülemişlerdir. Yaygın yazılı ve görsel medya, finans-kapital (bankacılık sistemi), toplumsal kaideler adı altında pazarlanan afyonlar, ruhbanlar... vs.

Bu odakların ortak müşterek tezleri, halkı uyuşturmuş, büyülemiştir. Tam da ZEBANİ ihtiyacı başgöstermiştir.

Ortaya Musa'ların asası atılıp, bu oyunlar bozulmalıdır. Ki zaten bu olmaktadır. Bu olduğundan dolayı Firavun şu tepkiyi vermektedir;

(123) Firavun dedi ki: "Demek ben size izin vermeden ona inandınız ha! Bu, şehirde tezgâhladığınız bir tuzaktır ki, bununla şehir halkını oradan çıkarmak peşindesiniz. Yakında anlarsınız. "

(124) "Ellerinizi ve ayaklarınızı çaprazlama keseceğim, sonra da hepiniz asacağım." (A'raf, 123-124)

CENNET, HURİ, GILMAN

Vakı'a Suresi'nin 17. ayeti ile başlayan analizde, cennette uşakların varlığından bahsedilmesi, akabinde; "Cennette suç mu işlenecek? Uşaklık suç değil mi?" bağlamında bir sorunun sorulması, belki de İslam düşünce tarihi boyunca ender sorulan bir soru olmuştur.

"Beled Suresi'nde geçiyor"

Konuya şunu belirterek başlayayım. Maalesef ilgili çeviriler "hatalıdır." Ayetlerin bahsi o şekilde değildir. Zannediyorum Diyanet Meali çevirisi olsa gerek.

Vakıa Suresi'nin ilgili ayetlerinin 5 ayet öncesinde "Ashab-ı Meymene/Sağın adamı" ifadesi geçmektedir. Öncelikle cennette kimlerin olacağı vurgulanıyor. Ashab'ı Meymene orada olacakmış.

Ashab-ı Meymene kavramı ne ilginç ki, Beled Suresi'nde geçiyor. Beled Suresi'nde emredilen farz bir fiili gerçekleştirenlere Ashab-ı Meymene deniliyor. O fiil "fekku ragabe" yani "köleleri, boyunduruk altındakileri özgürleştirmektir."

Yani, köleleri özgürleştirenler/Ashab-ı Meymene cennete girecektir deniliyor. Akabinde cennette kendilerine uşaklar bağlamaları, büyük bir çelişki olacaktır. O halde ilgili ayetleri tahlil edelim:

Diğer birçok dil gibi, Arapça da sözcüklerinde müzekker [eril] ve müennes [dişil] ayrımı olan bir dildir. Mesela

Türkçede, ister kadın ister erkek olsun, üçüncü kişiler sadece O zamiriyle ifade edilirken, sözcüklerinde eril ve dişil ayrımı olan Arapçada üçüncü şahıs zamiri olarak erkekler için huve, kadınlar için hiye sözcükleri kullanılır. Sözcüklerdeki eril dişil ayrımı Arapçada sadece şahıs zamirlerine mahsus olmayıp isim, fiil ve edat cinsinden tüm sözcüklerin yapısında görülmektedir. Ayrıca Arapçada eril dişil ayrımlı sözcükler kapsamında ele alınabilecek başka genel ilkeler de mevcuttur.

Bu ilkeler şunlardır:

Tüm çoğul sözcükler dişil yapıyla ifade edilirler.

Cansız nesneler genellikle mecazen dişil kalıpla ifade edilirler.

Kanun, tüzük, yönetmelik gibi toplumu ilgilendiren resmî yazılar hep eril ifadelerle yazılırlar.

Suredeki 22. ayette geçen "hurun, ıynun" ifadesi; hür ve ıyn köklerinden oluşur. Anlamları şu şekildedir;

Hür; parlak siyah göz, büyük ve parlak gözlü.

Iyn: karası çok, geniş gözlüler.

"Cinsiyet ve kimlik ifadesi yok."

Ayna kelimesi de buradan gelmektedir. Iyn, ayna'ya dönüşür. Yansıtıcı oranda parlak olandan bahseder. Ancak "cinsiyet ve kimlik ifadesi yoktur." İş vasfı, uşak, çoban gibi hiçbir mana yoktur. Birtakım sübyancı kafaların tefsir ettiği gibi; cinsel ilişkiye girilecek bir kişiden de bahsedilmez.

Cennetin asli ferdlerinde belirginleştirilen tek özellik, "ayna gibi, parlak ve iri gözlere sahip olmalarıdır." Peki bu ne anlama gelir?

Deyim olarak incelersek, Duhan Suresi'nin 50. ayetinden sonra başlayan tasvirlerin merkezinde "muttakiler" vardır. Muttakilerin cennette olacağı ve hurun ıynun ile eşleştiri-

leceği belirtilir. Dikkat edelim; huri ifadesi buralarda geçer. Hurun ıynun...

Eşleştirme, zevc-zevce bizim de kullandığımız kavramlardır. Zevce ifadesini kullanırız. Ayette aynen zevce ifadesi geçer. Dişil bir kavramdır. Yani bir şeyi dişi yapar. O halde tek muttakiler "erkek" olur. Ve dişilerle eşleştirilirler. Bu çok sorunlu bir içerik olarak göze çarpabilir.

Ancak Arap dili, ataerkil bir dildir. Bütün toplumu, kadınlarıyla birlikte tanımlarken eril kavramlar kullanılır. Karşıtıysa dişi kavramlarla kullanılır.

Ayrıca bir dil kuralı olarak; "Küllü cem'in müennesün= tüm çoğul sözcükler müennes / dişil yapıyla ifade edilirler."

Dolayısıyla bu kural gereği "çoğul" olan sözcüklerde CİNSİYET aramak, bu kuralı ihlaldir. Ve genellikle cinsiyet atıflarında yaşanan sorunlar bu kuralı ihlal etmekten ileri gelir.

O halde zevc fiili de kavramın dişil olmasından dolayı kullanılmıştır. Yani bir cinsiyet atfından ziyade "KURAL GEREĞİ" bu kavram kullanılmıştır. Ortada, cennette Erkeklerin Huriler ile evlenmesi, hurilerin kadın olması söz konusu değildir. Hatta böyle bir çıkarım Kur'an' dışıdır.

O halde burada başka bir şey var. Temel niteliğiyse "Parlak, iri gözlü olması."

Ve bunlar "eşleştirilmiş", yani oradakilerle eş tutulmuş. Muttakiler: Parlak iri gözlü, Ashab-ı Meymene (Köle Özgürleştirenler): Parlak iri gözlü...

"Köleleri özgürleştiriyorlar."

Tam denklem budur. Burada, bir nesne üzerinden, "asli özne tanımlanıyor." Yani cennetin ehlinin karakteristik vasfı çiziliyor.

Demek ki bunlar;

Köleleri özgürleştiriyorlar.

Muttaki/Takvalı/Allah'a yakınlar. Dün yazdığım makaleyi hatırlayınız. Allah'a yaklaşmanın yolu insana yaklaşmaktan geçer.

Ve bu nedenle parlak, iri gözlüler (ıyn, ayna). Bu deyim olarak; gördüğünü yansıtan, özü sözü bir, içi dışı aynı gibi anlamlara geldiğinden, bu eylemleri yapan kişilerin samimiyetini vurgulayan bir nitelik kazanır...

Evet. Betimlemelerde geçen "hizmet" kavramı da, eşleştirilenlerin niteliği olur. Halka hizmet edenlerin oluşturduğu YAPI cennet oluverir. Kinaye ve benzetmelerse Sami dil kuşağının genel karakterinden doğar. Lakin meselemizin özü budur. İnşallah Diyanet meseleyi doğru anlar, yeni takvimleri doğru hazırlar, doğru işler yapar...

Huri kavramının etimolojik anlamlarına, yanlış bilinen manasına değinmiştik. Huri kelimesinin "cinsiyet" ifade etmeyen bir kavram olduğuna değindik.

O halde şimdi, cennetin oluşum sürecine değinelim. Cennet ve cehennemin "kıyamet sonrasında" oluşan bir süreç olduğu Kur'an'da belirtilir. **Ne ilginçtir ki Kur'an'da Kıyamet ayetleri "Mekke fethine kadardır."** Mekke fethinden sonra Kıyamet Tehdidi ayetleri gelmez. Mekke Fethi ile kıyamet arasındaki bu organik ilişki, kıyametin "dünyevi boyutunun" devrim, uhrevi boyutununsa itikadi olduğunu belirginleştirir.

Bu hususta, Mekke fethine atıflar içeren Mürselat Suresi çok büyük ıpuçları ihtiva etmektedir.

Surenin başında geçen;

(1) Andolsun urf ile gönderilenlere,

(2) Dolayısıyla şiddetle esen/büküp devirenlere

(3) Yaydıkça yayanlara (neşren/neşretmek)

(4) Dolayısıyla doğru ile yanlışı ayıranlara

(5) Sonrada zikri ilka edenlere.

(6) Bunlar, insanların mazeret bulamaması için vuk'u bulmaktadır.

Yukarıdaki sahneler 7. ayette "Kıyamet Tehdidi" ile sonlanır. Kıyametin nasıl oluşacağı bu 6 ayette özetlenir. Kur'an'ın Mürselat Suresi'nin bu ilk 5-6 ayetini anlamadan, Kıyamet ve Ahireti anlamak olanaksızdır...

Başlayalım;

İlk Ayette geçen "urf" bilgi manasına gelmektedir. Hani Türkçemizde arif deriz. İşte o arif, buradan türemiştir. Bilgili kişi demektir. Urf ile gelmek. Bilgi ile gelmek. Peki hangi bilgi? Devam edelim:

İkinci Ayette geçen "asf" ifadesi, rüzgârın bitkinin kurumuş yaprağını savurması manasına gelir. Yalnız, ne ilginç ki, iş görmez, kurumuş olan yaprağı savurmaktan atıf vardır. Ayetin (2. ayetin) başında "FE" bağlacı olmasından ötürü, bu savurma işini 1. ayetteki urf/bilgi ile gelenler yapabiliyorlar şeklinde mutlak bir mana çıkar...

Üçüncü Ayette geçen "neşren" ifadesi, bildiğimiz neşretme, yayma manalarına gelir. İlk iki ayette yer alan, urf/bilgi ile gelenlerin, ortaya attığı düşüncelerin; kurumuş yaprak gibi etkisiz ve manasızlaşanların çürük tezlerini silip süpürmesi üzerine, aynı unsurların (urf ehlinin) bu bilgiyi neşretmesi, yaydıkça yayması bahsi geçer. Hemen sonrasında yine "FE" bağlacı gelir. Bunu yaparak "furkan" yani doğru ile yanlışı ayırma durumunun ortaya çıkması gibi bir belirginleşme olur.

Kur'an'da geçen zikir kelimesi, bu işlerin akabinde ortaya çıkan "DOĞRU TUTUMDUR." Yani bu işleri yapan her kimse, hangi görüş ve inanıştan olursa olsun, ortaya DOĞRU çıkar manasına gelen bir resim çizilmiştir. Ve öyle bir ortam oluşacaktır ki, hiç kimse pisliklerine mazeret bulamayacaktır.

Yani kıyametin işçileri vardır. Kıyameti hazırlayan büyük bilgeler vardır. Bunları sıralayalım;

Bilgi ile gelenler. Somut, müspet bilgiyle seslenenler.

Ortaya konulan bilgi ile, yanlışın, zulmün oyunlarının bozulması.

Bu bilgiyi ne pahasına olursa olsun yayanlar.

Ve doğru ile yanlışı ayırt edenler...

Burada 4 temel zümre var.

Bilgi ile Gelen bilgeler, kıyamet işçilerinin başında yer alırlar. Oyunu bozulan zalimlerse, kıyamet öncesi sürecin egemenleridirler. Bilgiyi ne pahasına olursa olsun yayanlar, rükû ehlidirler. Yani ecdat ve toplum tarafından yargılanmayı dahi göze alabilecek devrimci unsurlardır. Doğru ile yanlışı ayırt edenlerse, kıyameti; yani büyük devrimi hazırlayan geniş halk yığınlarıdır...

Bu koşullar oluşmadan kıyamet kopmaz/devrim olmaz. Kur'an böyle söylüyor.

Elbette bu dünya içindir. Dünyanın dışında ötesinde değildir. Ötesinde olan itikaddır. Kur'an'da çok fazla itikad ayeti yoktur. Kıyamet ayetleriyle ilgili bu tespitimiz, yorum değildir. Dil bilimsel ve usule bağlı bir tevildir.

Huri-kıyamet meselesinde birçok şey söyledim. Aslında söylenen sözün niteliği ve önemi çok büyüktü. Kur'an'daki iki farklı "kıyamet" tasavvurundan ilki, dün verdiğimiz Mürselat Suresi dahilinde belirir. Kıyamet "es-saat" diye nitelediği kıyameti, yeryüzüne ait kılar. Çünkü, ölüm ötesi kıyamet; dünyanın sonu değildir. Dünyanın sonundan sonraki kalkıştır. Ve o kalkış için zaman-mekân bağlamında bir kavram kullanılmaz. Belirsiz, nekre kavramlar tercih edilmiştir.

Es-saat dediği belirlidir. Vakit. Sizin algı sınırlarınız içinde belirgin vakit...

Bu hususta Taha Suresi'nin 118 ve sonrası ayetleri çok ilginç bir noktaya varıyor.

Bilindiği gibi Hz. Ömer'in İslam'a geçmesinin temel faktörü bu suredir. İlgili ayetler aynen şu şekildedir:

(117-119) Sonra da Biz; "Ey Âdem! Şüphesiz bu [İblis] sana ve eşine düşmandır. Sakın sizi cennetten çıkarmasın, sonra bedbaht olursun, kesinlikle senin acıkmaman ve çıplak kalmaman oradadır. [cennettedir] Ve sen orada susamazsın ve güneşin sıcağında kalmazsın" dedik.

(120) Sonunda Şeytan ona vesvese verdi. Dedi ki: "Ey Âdem! Sana sonsuzluğun ağacı yani eskimez/çökmez mülk/saltanat için rehberlik edeyim mi?"

Şimdi dikkat!

1. Demek ki Âdem açlık nedir, susuzluk nedir diye bilmektedir. Çünkü orada acıkmazsın, susuz kalmazsın yönelimine, onların ne olduğuna dair bir soru sormamıştır.

2. Ve Âdem, bu süreçten geçmiştir. Aç kalmış, susuz kalmış, güvensizlik yaşamış (güneşin sıcağı: savaş, vs.) ve akabinde yeni bir arayış neticesinde, 120. ayette şeytanın vesvese ettiği mülk ve saltanattan arınarak doğruya ulaşmıştır.

Şeytan (Âdem'e itaat etmeyen, insani değerlere itaat etmeyen, halk düşmanı) ise, Âdem'in bu yeni sürecine karşıdır. Yani eski sürecine karşı değildir. Açlık, susuzluk ve savaş içinde oluşuna karşı değildir.

O halde, bu ayet gereği şunu söylemek gerekir. Cennet bu üç temel faktörle tanımlanabiliyorsa –ki Kur'an bunu yapıyor– bu üç faktörün olduğu tüm koşullar cennettir.

Neymiş tekrar bakalım;

Açlık

Susuzluk

Güven (Barınma, barış, vs.)

Bunların olduğu ortam cennetse, olmadığı ortam "cehennemdir." Betimlemeleri kenara bırakarak, bu temel hareket üzerinden meseleyi analiz edersek, Kur'an'ın bizleri götüreceği yer burası olur. Peki şeytan ne yapıyor?

Yasak ağacı yani yıkılmaz mülkiyeti (mulkil la yebla) gösteriyor. Akabinde cennetten çıkış, cehenneme dahil oluş başlıyor.

Bir diğer incelikse, Âdem'in yaratım sürecine dair olan ayetlerin, aslında Peygamberin çevresinde olanlara işaret etmesidir. O halde Âdem, mezolitik dönemin insanı olmayabilir. Yani tarihsel bir sembol dahi olabilir.

Bu açılardan, niteliklere baktığımızda, cennet/Darüsselam; eşitleyici ilkelerin öncülük ettiği bir devrimle mümkündür. Öldükten sonrasıysa itikaddır. Allah'ın takdiridir. Yeryüzü cenneti için mücadele etmeyenin ahirette cenneti yoktur.

SONSÖZ

Elbette bu son sözümüz değil. Bir süredir ara verdiğim kitap çalışmalarımı hızlandırma ve farklı konularda derinlikli analizler ortaya çıkartma yönünde daha fazla çalışmam gerektiğini biliyorum. Lakin kusurlarımızdan dolayı Allah'ın affına mazhar olmayı temenni eder, eleştiri ve görüşlerinizi beklerim.

İletişim için; www.erenerdem.net veya
twitter.com/ erenerdemnet
Esenlikler...

Devrimci Müslümanlar bir süredir hemen herkesin ilgisini çekiyor. "İsyan ve İslam" şiarıyla 1 Mayıs'a katıldılar; başından itibaren Gezi Direnişi'nin ön saflarında yer aldılar. Sivas Katliamı'nı lanetlediler; beş yıldızlı otellerde değil TOMA'ların önünde iftar açtılar. "Mülk Allah'ındır" diyerek abdestli kapitalistleri lanetlediler; İslam'ın özel mülkiyete bakışını tartışmaya açtılar.

Peki, kim bu Devrimci Müslümanlar? İslam'a, siyasete, iktidara, insan ilişkilerine ve gündelik hayata bakışları nasıl? Neye dayanarak İslam'ın devrimci olduğunu söylüyorlar? Ezilenlerin İslam'ı derken neyi kastediyorlar? Neden sürekli padişahlardan, sultanlardan değil de "yalnız yaşayan ve yalnız ölen" Ebu Zer'den, Habeş bir köle olan Bilal'den bahsediyorlar?

Devrimci Müslümanların önde gelen isimlerinden Eren Erdem, yeni kitabı *Devrim Ayetleri*'nde işte bu soruları yanıtlıyor. *Abdestli Kapitalizm, Şeytan Evliyaları* ve toplatılması istemiyle dava açılan *Nurjuvazi* isimli kitaplarıyla bilinen Erdem, *Devrim Ayetleri*'nde yine ezber bozuyor. Dinin özü "eşitlenmektir" diyen Erdem din elbisesi giyerek siyaset yapan ya da servet edinenlerin uykularını kaçıracak gerçekleri aktarıyor. *Devrim Ayetleri,* kulaktan dolma bilgilerle yaşanan İslam anlayışını tümden dönüştürme iddiasıyla geliyor.

www.kirmizikedikitap.com

₺15

ISBN 978-605-4764-55-6
9 786054 764556